

உ

சிவமயம்.

சொருபானந்தர்

அருளிச்செய்து

சொருபசாரம்.

இஃது

இந்திரபீடம் கரபாந்தீரகவாமிகள்

ஆநினத்துக்குரிய

சூர் - சச்சிதானந்தசுவாமிகளால்

உரைசெய்யப்பட்டது,

சச்சிதானந்த சுவாமிகள் தருமபரிபாலன

சபையாரால்

சென்னை:

மதராசூரிப்பன் அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

இரண்டாவது பதிப்பு.

1990-ஹ

Copy-right Reserved.

சொருபசாரம்

கவியென்பற்ற ஞாண்டியிரகாசசொருபமே யெனக்குத் துணை
நின்றனது, வேறன்றும் என்றவாறு.

ஆனவெலாமென்ற பன்மையால்செகசொருபங்க னென்றும்,
சாற்றவே என்பதி லேகாரம் அசைநிலை. சிற்சொருபம், செகசொரு
பம், தற்சொருபம், செக்சொருபம் என்பவற்றுட்போந்த சொருப
மென்பன: “ஒன்றொழி பொதுச்சொல்” என்னு மிலக்கணத்தால்
பொருளமைந்தவாறு காண்க. யாம் இருக்கும் அண்ட மீழ்மிக்கு இ
யாகுமாறியோன் றனவையுடலங்கா நட்சத்திரங்கள், இவ்வீள் முத
லிய பற்பல வண்டங்களைக் ஆகாயத்திற் றேற்றுவனவனைத்தும் உள்
ரவர்க்கிடமாகுமெனக் கணித்தற்குமுரணென் னை? உள்ளதேல், ககோள
சாஸ்திர கணிதர்களை லியைந்த தூரநிருஷ்டிக் கருவிகள் கொண்டு
கண்பெய்தத் திலிநீர் முதலிய குறிகளும், அவற்றும் கணிக்கப்பெறுந்
திரகணங்களும், உற்பாதங்களும், இன்னு மிவைபேரீவ்வன பிறவுய்
ஆங்காங்குக் காணப்படாதிருக்கவேண்டும்; அங்ஙனமின்றே. ஆங்காங்
கவ்வவ் வண்டங்களும் இவ்வண்டம்போல உயிர்களுக்குப் போகபூர்
யாகவேண்டும்; அன்றெனின், இவ்வண்டம் போகசாதனைக்கருவி யி
ராகவேண்டும். இங்ஙனங் கூடாதெனின், அங்ஙனங்கூடாது இத்
பிரத்தியட்சமெனின், ஆங்காங்குள்ளார்க் கவை பிரத்தியட்சமா
மன்றே? இசைமறுத்தல் கூடாது; ஆதலின் செகசொருபமெலாமென்
றார். சிற்சொருபம் நிர்விகாரம், செகசொருபங்கள் விகாரம். நிர்விகா
தம் விகாரங்களானமைக்குச் சோதனை, ஞாயிம், பொருத்தம் கூறு
மாறு. ஞானமன்றி யுஞ்ஞானம் வேறன்றேல் அஞ்ஞானத்தைப்பன்றிச்
செகமெனல் வேறுளதாம். அங்ஙன மின்றெனின், முற்றென்னையுளது?
இக்கே ஞானமெனலும் அஞ்ஞானமெனலும் பெரிருளைப்பொருளாகக்
கோடலும் அல்லவற்றைப் பொருளாகக்கோடலுமாம். அதாவது அநி
ஷ்டானமெனற்குயைந்தது இனி யாதோ ரேதுவினாறு மாறேரீடெயி
யும் கியையாதது ஞானமெனவும், இயைந்தது அஞ்ஞானமெனவும்
பொருடரக்கிடந்ததை கண்டு கருத்துப் பெரிருளையேனும் காட்சிப்

சொருபு

ருளையேனும் வழுவினாயினும் தன்மையினால் துணிந்து குரு, சீவா
 மொத்தமைந்த தள்ளத்தெளிவாதலால் அந்நெருக்கியெனவும்,
 அந்நெருக்கியை அஞ்ஞானமெனவும் கோடற்கும்மையும். சாற்றத்துணை
 யெனமுடிக்க. சாற்றவெனக்கெழுவாயானெனவும், துணையென்னும்
 பெயர்ப்பயனிலைக் கெழுவாய் சொருபந்தானேனுவுங்கொள்க. சொரு
 சொருபந்தா எனன்னுது சொச்சொருபந்தானே எனத்தேற்றேகாரந்
 தந்தது வேறிதுபோற் சிறந்ததன்றெனற்கு. அதில்தவாத் தேற்றது
 மென்றதானே எல்லாமாயிருக்கு மவசரத்தையும், தற்சொருபந்தாரம்
 தற்சொருபந்தால் எல்லாமாயிருக்கும் அவசரத்தையும் பெற்றும்.
 பெற்றவே, சிற்சொருபம் இனையதென வுணர்த்தக் கண்டாமென்க. சிற்
 சொருபந்தானேயென்பது வேறாரம் எனையவற்றின் பிரிப்பு; செகத் தன்
 நெனக் காட்டப் பிரித்து நிற்றையால் பிரிநிலையென்னும் மையும்.
 மென்னுமாக்கவியை யெஞ்சினின்றது. இம்வனம் ஆயாவிடத்துரையிடு
 தல் இக்கவி யேலாதென்பது கருதலாக. சிற்சொருப முபாதானம், செக
 சொருப முபாதேயமென்க. நூனப்பிரகாசமே யாவ்மாவாதலால்
 ஆதம் சொருப வணக்க மென்பதே சிறப்பு ஆதமாவானது தனது
 எதார்த்த வடிவினையும் தனது கற்பிதவடிவினையுமாய்ந்து கணித்தற்கு
 வல்லதாதலினென்க. இத்தலைச் செய்யுள் செய்ய வணக்கமாதலின்,
 வணையவற்று னொன்றெனக் கூட்டற்கு. ஆய்தலிற் தேற்றந்த சொருப
 வணக்கமாதலின் அழிபடுகடவுள் ஏற்புடைக் கடவு னென்னற்கு. இவ்
 வணக்கத்தாலாயபன் "ஏகமேவாத்வைதம் பிரமோகம்" எனலும்,
 "வாதசாதீதப்பெருவெளி" எனலுமாம். இந்நூலாசிரியர் வேறல்
 தலின் சொருபநூனதேசிகரெனத் தனக்கமைந்தபெயரையே தன்
 னுவியற்றப்பட்ட இந்நூற்குச் சொருபசாரமென்பபெயர் தந்தது காரண
 விதிக்குரியானென்க. "பொழிப்பெனப்படுவது பொருந்திய பொருளைப்
 பிண்டமரக்கெரண் தேரப்பதுவே" என்ப நிலக்கணமாதலின் பொரு
 னுரைமெய்ளும். இந்நூன்முழுதற் துதி கீவியில் வணக்கம் பெ
 ருக்கவணக்கத்துபோலக் காரண காரிய வாதம், அம்சாம்சிக வாதம்,

சொரூபசாரம்

குணகுணிவாதம், பிழைப்பிரதிபிம்பவழங்கம், விகாரவாதமென்
வைந்திதுபேதவாதமும், சுருங்கச்சொல்லென்னும்பத்தழகு
யறு கூறன்முதலிய பத்துக்கும்ற நிவிர்த்தியு மமைந்தகிடப்பல்
துண்ணிய வுணர்வினனும், ஆழ்ந்த கேள்விப்பெருக்காண முய்த்தனை
ராக. இனி விரிக்கிற்பெருகுமாதவின் சுருக்கியுரைத்தாம்.

நூல்.

(அவநாரிகை)

நூனப்பிரகாசமே யான்மாவெனின் சுசாகிகும், விசாதிகமீ, சுவ
கதீபதமென்னும் விகற்பபேதங்க ளற்றிருக்கவேணமெயென்ற சங்
வைக்கு உசதரம் இக்கவியிற் கூறுகின்றது.

பூதாதி யைந்து பொறிபுலன்க ளெல்லாஞ்சித்
தேநாதி புநுதமவை யெல்லாஞ்சிந - தேநாதி
கற்பனையுஞ் சித்தனைத்துங் காண்பானுங் காட்சியுஞ்சித்
நற்பமுடவே மில்லாமையால்.

(அ-ரை) “பூதாதியைந்து பொறிபுலன்களெல்லாஞ்சித், தேநாதி
யந்தமவையெல்லாஞ்சித்தது” என-து. பூதமுதலியவைகளும், ஐந்துபொறி
களும், ஐந்துடலன்களுமாகிய இவையனைத்தும் நூனமேயாம்; இஃ
தன்றியும் இவையனைத்திற்குங் காரணமாகிய மூலப்பிரகிருதிமுதற்
பஞ்சதன்மாத்திரை யிறுதியாகக் கிடந்தவையனைத்தும் நூனமே
யாம்; “ஐந்தரியகற்பனையுஞ் சித்தனைத்துங் காண்பானுங் காட்சியுஞ்சித்
தற்பமும் வேறில்லாமையால்” என-து. யாவரானுங் கணித்தற்கரிய கற்
பனைகளெனப்பீட்டவைகள் அனைத்தும் நூனமேயாம், எல்லாவற்
றையும் காண்பானாகிய நூதநுவும் அந்த அலஹிவாகிய ஞானமும்
மெய்யுணர்வேயாம்; ஏனெனின் அந்த மெய்யுணர்வுக்கு யாத்
வேறில்லாமையால்—எ - று.

“...னித்தனி பயனிலையாக்கினும் ஒன்றாகினும் அம்மையென்றில். யுடைய மிருப்பதால் உய்த்துணர்வு தன்மததுகொள்க. என்னை? “ஒருபொருண்மேற் பலபெயர்வரினிறுதி - பெரிருவனை பொருப்பதனியுமொரேவழி” என்பதிலக்கணமாகலின். பிரக்கடையன்றி அலத்தாத் திரயங்களும், காட்சித்திரயங்களும், அபிமானத்திரயங்களும் உயலோ? தனது விகாரமோ? ஆயலெனின், சோதனையில் தனது விகாரம்க முடியாதிருக்கவேண்டும்; விகாரமெனின், தன்னைத்தவிர விசாரம் வேறாயிருக்க இடையவேண்டும். ஆகலின் அனைத்துங் கொத்தி மயமெனற்கு மாறென்னை? ஒன்றேற் கொள்ளற்பாற்று; அன்றேற் தள்ளப்பாற்று. தள்ளப்படுபவைகளும் கொள்ளப்படுபவைகளும் அன்றியமன்றாதலின் சகாதிகமுதலிய மூன்று பேதங்களும் தனக்கிண்மையால் ஞானப்பிரகாச மெய்யெனற்கு இக்கவி தக்க வதாரணமென்க மெய்யறிவுபோல மெய்யறிவினமையின சகாதிகபேதமும், மெய்யறிவுக்கு வேறாகச் சகமாதியின்மையின் விசாதிக பேதமும், அந்த மெய்யறிவு நிரயவமாகவும், சாங்கரதிதமாகவும், உபாதிரகிதமாகவும், சத்தாதயமாகவும் விளங்கலின் சுவகத பேதமும் இன்றையால் ஞானப்பிரகாசம்போல்வதே வேறொரு வஸ்து சோதனையாற் கணித்தாம். ஐத்தென்பதனைப் பூதத்தற்றும்; பொறிகட்கும், புலன்கட்கு மொட்டுகெல்லாமென்றது இவைபோல்வன பிறவுமெனக் கோடற்கு நின்றது. இவற்றிற்கெல்லாம் ஏதுவாய் நிறறலின் மூலப்பிரகிருதி முதலியவற்றைக் கொண்டாம். காண்பானுங்காட்சியு மென்றதனும் கற்பனை யென்பதனைக் காணும்பொருளாகக் கொள்க. இக்கவியனது கருத்து அகிஷ்டான நரிட்டமில்லாதாரக் கமையாது. எங்கனமெனின், பொன்னுட்டமில்லாதாரக்கும் பணியனைதனும் பொன்னெனின் ஐயத்திரிபுறத்திரிபேறுமென்க.

(வகை.)

அந்தப்பரவஸ்து சசக்தானாதமயமெனற்கு முன்கவியில் சித்தே சத்தென்றதுபோல இக்கவி சத்தே சித்தெனல்க் கூறுகின்றது.

சொற்பொருள்

புத்திவிகற்பத்தாற் பொருந்துசக பேதமெலாஞ் சத்தியம்போற் றேன்றுவது சாட்சியன்றே முத்திமுதல் சத்தம் சத்தஞ் சுகாசுகங்க ளுள்ள்திலை தத்தையுஞ் சத்தாத லால்.

(இ-ரை.) “புத்திவிகற்பத்தாற் பொருந்துசக பேதமெலாஞ் சத்தியம்போற் றேன்றுவது சாட்சியன்றே” எ-து. ஐயந்திரிபகல த புத்திவிகற்பத்தினால் பற்பல விகற்பபேதரூபமாக வெழும் சகமுதலிய பேதங்களினத்தும் உண்மைபோற் காணப்படுவ தெவற்றிற்குஞ் சாட்சிபாக விளங்கு மெய்யுணர்வாவதல் றே? “முத்திமுதற் சத்தமசீத்தஞ் சுகாசுகங்களுள்ள திலைதத்தையுஞ் சத்தாதலால்” எ-து. நிர்வாணநிலை முதல் கீழ்க்கொண் டணுரத்தகுஞ் சத்தம், அசுத்தம், சுகம், அசுகம், உள்ளது, இல்லது முதலியனவும் இவைபோல்வன பிறவும் சத்தெனப்படுந் தன்மையாதலால்—எ-று

எழுவகைத்தோற்றங்களும் மீன். மெண்ணாதுவின் பிருதுவியின் கூறன்றெனலாகாது. பட்சிபேதங்களைச் சலத்தி லூர்வன வெனவும், மனிதபேதங்களை மிருகபேதமெனவு மொன்றை யொன்றாகக் கூறல் பாற்றே? அன்றெனவு மாமெனவுங் கோடற்கியைந்தது பிருதுவியெனின் கர்த்தத்தவம், அசேதனத்தவ முண்டாயிருப்பானேன்? இவ்விகற்பம் புத்திக்காதலின் ‘புத்திவிகற்பத்தாற் பொருந்து சகபேதம்’ என்றார். இவை யனைத்தும் புத்தியையன்றித் தாமோர் முதலன் றாதலின் ‘சத்தியம்போற் றேன்றுவ’ தெனவும், இவ்விகற்பஞ் சகலத்திலன்றிக் கீழ்வலத்தி லின்மையினுண்டெனவும் இன்றெனவும் சாட்சியாய்நின் றுணரத்தக்கது’ மெய்யுணர் வாதலால் அதனை ‘சாட்சி’ என்றார். விடுதிமுதற்பத்தம் இறுதியாகக் கிடந்தவற்றுள் இவ்வியலுள்ள நிலையினத்தஞ் சிநாகாயப் பிரதிபலனமாதலின், ‘முத்திமுதற் சத்தம் சீத்தஞ் சுகாசுகங்க ளுள்ள திலைதத்தையுஞ் சத்தாதலால்’ என்றார். சிறப்பிரகாசத்தைச் சாட்சிவெனவும், சிநாகாயத்தைச் சத்தெனவும்

ம்கியைதவின் சத்தேசித்தென்றும். அனைத்துஞ்சிதாசாய்பிரகி
 ரிஃ. மும்ன்றறிந்தார் சிற்பிரகாசத்தீலன்றி வேறேதுவாலன்றிதவின்
 'சத்தேசித்தெனவுஞ் சித்தே சத்தெனவும் அமையுமா நறிந் தைக்கிய
 நிலையுறுவர். ஏனையர் ஐச்யங்கொள்ளும். மெங்கனம்? கொள்வரெனின்
 அசத்தேச சத்தெனவும் சடத்தைச் சித்தெனவு மேற்றற்பாலர், ஆத்
 வினாலும், ஐயந்திரிபகன்ற ரல்லராதலினாலும் அது மறுக்கற்பாற்று
 ஆனுபவிலையுணராதார் ஐக்கியஞ்சா தித்தல் 'சால்லாலன்றிப் பொரு
 ளாலுமெனி' னைந்தப்பேறு அயலாகமுடிவதென்னை? இதுநீர்க். அறி
 வறியாமையெக்குளும், உபாதான வுபாதேய வடுக்குகளும் கழற்றிப்
 பொருளுணர்ந்தவறியாதார் அசிபதத்திற்கென் செய்வர்? "ஒன்றெனப்
 புவவென வறியரும் வடிவினினின்ற - நன்றெழி னாரண னுண்முகன்'
 என்னுவ் கவிக்குரையும், "எல்லாமாய் அல்லவுமாய்" என்னுங் கவிக்
 குரையும் எங்ஙன மையந்திரிபின்றிக் கூறவல்லார்? பொருளல்லவற்
 றைப் பொருளெனக்கொள்ளும் விடிகுகளாதலி னென்க. எவ்விதப்
 பாஷாநடிணரும் குணத்தைக் குணியெனவும் ஆதேயத்தை யசிவ்டா
 னமெனவும் கோடற்குணர்வு தரற்பாலது ழாஷாநானமாதலின் அஃ
 தவர்கூறுஞ்சித்தார் தப்பேறு முத்தி யன்றென்க. முத்தியைத் தரத்
 தக்ககல்வி வேறாயிருத்தலின் 'திரிவிதவுலகத்தரிதொருளுனி" என்ற
 ரறிஞர். சத்துஞ் சித்து மொத்த நிலையைக் கூறிய தென்பது கருத்து.
 என்னை? "சத்தேசித்தாகு மயலெனி லசத்தாம், அசத்தானற் சாட்சி
 யெய்திக், சித்தே சத்தாகு மயலெனிற் சடமாஞ் சடங்களுக்குத் திதியு
 மில்லை, யொத்தேதோன்றிய சத்துஞ் சித்து நல்ல சுகமாகு மூகத்துக்
 கேரர், வித்தேய ன்னிமமுகிற் ஈடமசத்தாஞ்சுகாணுபவம் வினாந்தீடா
 தே" என்றார் தாண்டுவராயசுவாமிகள். (2)

(அ - கை.)

சத்துஞ்சித்து மொத்ததே ஆனந்தப்பேறுதலின் அதனை இக்கவி
 கூறுகின்றது.

பார்த்ததிசை யெல்லாம் பரிபூரணசொருபந்
 தீர்த்தமெல்லா மானந்த சீற்சொருபந் - தீர்த்திக்குந்
 தோத்திரங்க னெல்லாந் சுகசொருப நம்மையலால்
 வேற்றுருவ மேதாகு மே.

(இ-ரை.) “பார்த்ததிசை யெல்லாம் பரிபூரண சொருபந் தீர்த்த
 மெல்லா மானந்த சீற்சொருபந்” எ-து. இங்ஙனமாக சுவானுபவநிலை
 யெய்தி சீனனுக்கு அவன் சென்று கண்ட திசையினத்தும், பரிபூரண
 சொருபமாயும், அவன் சென்றமுடிய தீர்த்தங்க ளினைத்தும் ஆனந்த சிற்
 சொருபமாயும், “தீர்த்திக்குந் தோத்திரங்க னெல்லாந் சுகசொருபந்
 மையலால் வேற்றுருவமேதாகும்” எ-து, புகழ்மைய்ச்செய்யும் தோத்தி
 ரங்களினைத்தும் சுகசொருபமாயு மிருக்கும்; இங்ஙனமாய் அனுபவங்
 பேற்றினைத்தும் நம்மையன்றி வேற்றுருவ யெங்ஙனமாகும்?—எ-று.

ஏ - அசை. ‘பார்த்ததிசையெல்லாம்’ எனலைத் தலங்களெனவும்
 ‘தீர்த்தமெல்லாம்’ எனலைக கங்கைமுசுவிய நதிகளெனவும், ‘தீர்த்தி
 குந் தோத்திரங்களெல்லாம்’ எனலை மூர்த்திகளெனவும் அடையக்கூட
 ந்தமெனகாண்க. எனலை, இவ்வனுபூதி நிலையுடையோனே மூர்த்திதலங்
 தீர்த்தமெனப் பெற்றும். இந்தச் சுவானுபவநிலை நமக்குமெய்தின் விக
 த்பவடிவங்களினைத்தும் ஆனந்தவடிவமாசக் காணுமாதலின் ‘நம்முட
 லால் வேற்றுருவமேதாகும்’ என்றும், சச்சிதானந்தமெனற்கு உய்தநிலை
 யிங்ஙனமாதலான் இஃதறியார் இம்மொழியைத் தாமெடுத்தாளுதலின்
 என்பயமும்? இதனிணும் வாய்பொத்திக்கிடக்கை பிறர்மதிக்கைக்கு
 நக்கு சிறப்பு! இங்ஙன வாய்ந்துணர்ந்தாருக்குத் தம்தானந்தப்பெரு
 கே எங்கும் நிறைந்து காணுமெனற்கு மாறென்னை? உளதேல் உள்ள
 நாயகனா லெய்திய ஆனந்தப் பெருக்கு அலனை விடாம லெங்குமாசக்
 காணுதல் பொய்யோ? மெய்யோ? பொய்யெனின், வீணைத்தொடர்ந்து
 விதற்றிற்கு? ஆதலிற் சிற்றின்பத்தைக் காட்டிலும் பேரின்பமுளவியு
 யின் ஐயந்திரிபின்று இஃ தெவரு மேற்றற்பாற்று. இங்ஙனமாய் பேர்

முலமும் உரையும்

னபமுவாய்ததவிடத்து ஆலிங்கனருதலிய பலவாற்றற்ற சிற்றின்பங்
 கலிப்புகட்டினுத் தனைத்துணையு மின்மையின், கண்ணப்பினை நி
 தியுப் பரமசாரியென்றார். இஃதேற்றற்பாற்றே? தள்ளற்பாற்றே? தள்
 ளற்பாற்றெனின், சிற்றின்பப்பேற்றின் மிககோர்க்குப் பெரின்பப்
 பேற்றை எங்ஙனமெடுத்துப்புகட்டினு மெனையென்னை? அற்பகசந்
 திற்கே யிவ்வளவு மகிமையிருக்க அளவின்றியு பேரின்பவாழ்விற் கெவ்
 வளவு மகிமையிருக்கலாம்? ஆசுவின் ஏற்றற்பாற்றென்க. அர்பவின்
 பத்திறு குடபொருளாவி காணவிடத்து இதற்கென்னை கூறுவது?
 என்னை? “அசத்திலம்மட்டுண்டம்மட்டுப் பராமுகமாகிய மம்மட்டு,
 நிசத்திலுள் விழிப் பார்வையா ல்பட்டி கிரத்தரப்பழக்கத்தால், வசத்தி
 லுன்மணர்ள் டி சின்மாத் திர வடிவமாயினுணைமீதா, சசத்ததேசத்தி
 லீருக்கினுமாணந்தக் கடல்வடிவாவாயே” என்றாரறிஞர். அறிவே வடி
 வாகிய நம்மையன்றி வேற்றுருவருளதேல் ஆனந்தமும் வேறுளதாம்.
 அங்ஙனம்வெனின் இந்நன்முயிஞ்ஞம். இசைந்த பரஞ்ஞானம் பரம
 மென்றது. இந்நக்குவேத மகாவசக்கியத் துணையென்க. அறிவே யானந்
 தானுவடியாதவில் பரஞ்ஞானமே பரமயென்குருடெனபது சருசது. (க)

(௮ - ௩௩)

இது வசனமாத் திரமரவேனின் அனுபவமு முண்டென இக்கய
 கூறுகின்றது

அபிய சகத்தோற்றி மாதார மெல்லுநீ
 பொய்யானு சோதியெனப் போதித்தான் - மெய்யாக
 அந்நுணரி ன்னென் றீரையா ரொருளிநிலை
 புற்றுணர்வா நாளை முதல்.

௨(இ-ரை) “அய்யசகத்தோற்றமாதாரமெல்லாநீ பொய்யானு சோதி
 யெனப் போதித்தான்” எ-து. ன்னே! சகத்தோற்றவதற் காதாரி
 யுதெனக்கேட்ட மாணுக்கனை நொக்கி எல்லுவிதங்களுமும் சித்திக்கு

மிடத்து நீயெயாகும், அது பொய்யதன்று, நீ சுயஞ் சௌதி விழுவமா தலினென் னுபதேசித்தனன்; 'மெய்யாகவுற்றணரி னுனென் னுத்' ரொருவரிலை, முற்றுணர்வாநானேமுதகி" எ-து. அதற்கு மாணுத்குண, ஐயந்தீரிபகற்றிச் சிரவணமன னுதிகளாற் சத்தியமாகச் சிந்தித்துணரு மிடத்து எங்஑ணு நாடுனென்றுரையாதபே ரொருவரமில்லை; ஆதவினா னென்பதைப் பரிபூரணமாக விளங்கும் உணர்வே வடிவாகக் கண்ட னன்; எல்லா நானும் இங்஑ணமாதலால் யானே யா்தாரீமெனக் கூறி னன்—என்று.

சகத் தென்னுது சகத் தோற்றமென்றது கால தேச வஸ்துவை யன்றி ஓர் முதலன் றுதலின் பலவினீட்டும்பற்றியென்஑. நானெனல் முன்னிலை யெருமைபற்றி. நீயென்றாயது விகாரமேனும் அறிவன் றே? விவகரிப்பான்கேண்டித் தன்மையொருமை முன்னிலைப்படர் க்கையாயதென்஑. சகம் வேறு, தோற்றம் வேறாயின் ஆறும் வேற்று னமைத் தற்கிழமை யென்பம். தோற்றத்தையே ஓரமுதலாகவுடைமை யின் சகமாகியதோற்றமென இருபெயரொட்டுப் பண்பாக்குக. காணீண நீபென்னுது ஆதாரநீயென்றது: தோற்றன்மாத்கிரப் பொருளாகிய அலையாகிக்குச் சமுத்திரங் காரணமென்னுததுபோலரம். அதுபோல அறிவாகிய சைதன்யம் தேகாகிப் பிரபஞ்சந் தோற்றி மறைதற்குத் தானமாயிருத்தலின் ஆதாரமெனல் பொருந்தம். ஆய்ந்து தெளியா தார்க்கு நீ சௌதியெனல் பொருந்தாது. என்஑? "ஆயினறிவுயிரிப் பர்காணம்மாண, ஆயாதபோ துலகாயிருப்பர்காணம்மாண" என றுற் றீத்துவராயர். அயலாக நின்றுள்ள லெனத்தும் சிற்பிரகாசந் தான்க விளங்கியவிடத்துத் தீனீத்துணயு மில்லையென்பது சருத்து. (ச)

(அ-கை)

ஐ...ஐஐபவமாயின், என்று பிராததற்கு, ஏது வெள்ளை டயனற மரீணுக்கினே நோக்கி இக்கூவிய லுத்தரங் கூறுகின்றது.

நம்மையறிவேவடிவா நாங்கண்டோ நம்மையன்றிச்
 களபுயலகத் திரள்காணோ - நம்மைநா
 முற்றுப்பா ராதிருந்தோ மல்லா லொருகாலு
 மிற்றுப்போனோமோ வியாம்.

(இ-ரை.) “நம்மையறிவேவடிவா நாங்கண்டோ நம்மையன்றிச்
 செம்மையுலகத்திரள்காணோ” எ-துஐயனே! சுயஞ்சோதிவடிவாகிய
 அறிவாக நம்மை நாக் கண்டனம், அதனும் செம்மையாக நின்றள்ள
 உலகத்தோற்ற மனைத்தையும் நம்மையன்றி வேறாகக்கண்டிலம்; இங்
 றுநீ மென்றுங் காணுமைக்கு ஏதுவென்றையென்ற மாணுக்கினைநோ
 க்கி ஆசிரியர் கூறுவது: “நம்மைநா முற்றுப் பாராதிருந்தோ மல்லா
 லொருகாலு மிற்றுப் போனோமோ வியாம்” எ-து. காணுக்கனே! நீ
 கேட்டது மெய்யே; சிரசனாகிகளால் நாமீப்போ துற்றுணர்ந்தது
 போல எப்போது முற்றுணர்ந் திருப்பமாயின் இவ்வனுபவமாகவே
 விளக்குதம் இவ்வனுபவ நிலையினராகிய யாமெக்காலத்திலும் இல்லா
 திருந்தனமல்லம். இவ்வனஞ் சோதித்துப் பாராத குற்றமன்றி வேறு
 குற்றங்கண்டிலம்—எ - து.

தன்மை, பொருமையாகிய நானென்பதைப்பற்றி முன்கவியிற்
 கூறியிருப்பதற் றன்மைப்படையும் அங்ஙனமாமெனக் கூறற்கு
 வழுபென்றே? இன்றாதலின் ‘நம்மை யறிவே வடிவா நாங்கண்டோ
 நம்மையன்றிச் செம்மையுலகத் திரள்காணோ’ எனவும், இந்நிலை எய்
 போதுநெய்க்கில்லாதது இப்போது விசாரித்தணர்ந்தவாறபோல எப்
 போதும் விசாரித்துணராமாயின் ‘நம்மைநாமுற்றுப்பாராதிருந்தோம்’
 எனவும், இஃதன்றி வேறுகுற்ற மில்லாமாயின் என்றும் இருந்திருப்
 போ மென்பார் ‘ஒருகாலுமிற்றுப்போனோமோவியாம்’ எனவுங் கூறியு
 ளீறுகாண்க. வாச்சீமார்த்தமேயில்லாதார், இலட்சியார்த்த மெருவன
 முறலுந் சுயஞ்சோதிவடிவாகாவிடத்து எவர்க்கு மிஃதுடன்பாடன்றி
 அந்தர்முக நாட்ட மில்லாமையா லென்க, நம்மை நாமுற்றுப்பார்த்து

முறைமை அல்லவற்றை நாமெனக்கொள்ளாது சென்று அஃகவமா அணுவாய்த் தேய்ந்து தேய்த்து மூப்பாமழையு மகன் றப்பால் னு ஞானரகிதமாய்த் தன்னைத்தான் செலுத்தலென்க. இடைவிடாது பார்த்தீகின் இடைவிடாது விளங்குது மென்பது கருத்து. (ந)

அ - (க.)

ஆயின், நாமெனப்பொன்றே பலவோ? என்ற மூணுக்கிண றோக்கிப்புகிர்முகத்தால் பலவெனவும், அந்தர்முகத்தா லொன்றென வும் உதாரணமுகத்தா லுத்தரங் கூறுகின்றது.

எல்லாரு நானு விருந்துரைப்பா ராகிறமை

யல்லாம லீச னளவுமலர் - சொல்லாலே

பெற்றமகன் றம்பிப்பிதாப்பே ருரைத்தொருவர்

குற்றவுடல் வேறாகுமோ.

(அ-கா); “எல்லாருநானுவிருந்துரைப்பாராகி தமையன் லாமலீச னளவுமலர்” எ - து. என்னை யான் விசாரித்துத் தெளித்தவாறுமோ ன்று யாவருந் தன்னைத்தான் ஐயந்திரிபறவுணர்ந்திருந்து தத்தநிலைக் ளைச்சொல்லவல்லவாயும் அவர்கடத்தமையன்றி ஈசனென்னுஞ் சொல் பரியத்தம் வெவ்வேறு பொருளுடைய ரல்லர். எங்ஙனமெனின், ‘சொல்லாலே பெற்றமகன் றம்பிப் பிதாட்டேருரைத்தொருவர் குற்ற வுடல் வேறாகுமோ’ எ-து. ஒருவன் றன்றத்தைக்குத் தன்னைமக வினைவுந்தன்மடனுக்குத் தன்னைத் தம்பியெனவும், தன்மடனுக்குத் தன்னைப் பிதாவெனவும் பேர்கொண்டு பாயிக்கின் அவனுக்கு வாய்த்த வுடல் அஃன் பாவனைப்படி வெவ்வேறாகுமா? ஆகாதே, அதுபோல வென்றறி—எ - று.

பிரமா முசுத் பிபீலிகாந்தவரையுநாமென் னுதாரெக்கணுமில்லா உபாதிசகித நாட்டத்தால் திணைபாலிட மேற்கிணும் யாதும் நிலையன் னையின் உபாதிரகிதநாட்டத்தாலன்மையுமாய்நின்றவி னிவ்விருவகை

நம்ம்தாற்செல்லாது நாடுண்ணலைச் சந்திக்குமிடத்தி எல்லா நாடு
கடாபுறக் விஷங்குமன்றோ? அப்போ தெருவகைத்தோற்றப் பற்பல
பெயரால் யாது பதினான்கென்பார்: 'சொல்லாலே பெற்ற
மகன்'றம்பிப் பிதாப் பருரைத் தொருவற் குற்றவுடல் வேறாகுமோ'
என்றார். உரைத்த ஒருவற்கு என்பது உரைத்தொருவற் கென்றாயது
விகாரத்தா லென்க. ஒருவற் குற்ற வுடல் சொல்லால் வேறாகுமோ
வென முடிக்க. 'எல்லா நானெனலும் அறிவாகத் தெரிசிக்குமிடத்து
வெவ்வேறு விடாவென்க. 'எனையல்லாம லீசனைவுமில்'எனப் பாட
மேறி யுரைகொள்ளினு மனமும். 'எல்லாருரைப்பாராகில்' எனப்
படர்க்கைப் பலர்சுலாயிருத்தலின்றமையெனத்திருத்தி யுரைகொண்
டாம இலையெனப்பாடமோதாதுஅலரெனப் பாடபேர்தி யுரைகொண்
டது தமையெனக் கொண்டதானலென்க. 'இவை தம்முள்வேற்றுமை
பென்க. தாஷ்டாந்திர முண்மையாசலின்'றக்க திருஷ்டாந்தமெனக்
கண்டாம். அன்றெனின் சொதனை யாதியாற் காட்டலாம். வலி யின்
றெனின் மறுத்துரையமை நன்று. வேறாகுமோ வென்பதில், ஒரு
ரம் ஆனதெனப் பொருடரலால் எதிர்மறை? அந்தர்முகத்தா லொன்
றெனவும், பகிர்முகத்தாற் பலவெனவுங் கோடற் கியையுமென்பது
சருத்து.

(௩)

(அ - கை.)

அல்லவற்றை நானென்னமையாற் களையப்படுபவைகள் இருக்க,
எல்லாம் நானெனல் பொருந்துமாவென்ற மாணக்கனை நோக்கி இக்
கவியில் உதாரணமுகத்தா லுத்தரங் கூறுகின்றது.

நாமா லிருந்தோழு'நாமேநா மல்லவாப்
மேர்மாறு போசும் பொருளுநாம் - யாமத்தித்
தானே யுறங்கிச் சகத்துருவாத் தோற்றிவிழித்
தானே யவன்போலத் தான்.

(இ ரை) “நாமாவிருந்தோமுநாமே நாமல்லவாப் போமா வமாமும் பெருளுநாம்”-எ-து. சகல விசற்பமுமற்று நாமாத விளங்குதும் நாமேயாம்; சோதனையாதிகளாற் சீனாயுமிடத்து நாமல்லவென்பு, வெண்ப்போதற்கியைந்த சத்துவக்கூட்டப் பொருள்களும் நாமேயாம், எங்ஙனமெனின், “யுமத்துத் தானேயுறங்கிச் சகத்துருவாத்தோற்றி விழித்தானேயவன்போலத்தாஸ்”-எ-து. இரவில்நடுச்சாமத்தொருவன் சலிப்பறத் தானே நன்முறங்கித் தானே சகத்து வடிவமாகத் தோற்றி விழித்தா வெங்ஙனமோ அவனைப்போலத் தீரத்தெளிதி—எ - று.

அஞ்ஞானகாலத்தில் தத்துவக் கூட்டமாய் நின்றதும் யாமே; ஞானகாலத்து அவற்று ளொன்றுமல்லவாய்ப் பிரகாசித்துக்கொண்டிருந்ததும் யாமே. அஞ்ஞானகாலத்துக் கற்பனைகள் சத்தியமாயும், ஞானகாலத்துச் சங்கற்பநகிதங்கள் சத்தியமாயுமிருத்தலால் ‘நாமாவிருந்தோமு நாமே, நாமல்லவாப் போமாறு போகும் பொருளுநாம்’ என்றார். இஃதனுபவயாதலின் ஒருவன துறக்கத்தையும், விழிப்பையுமுதாரணமாக வெடுத்துக்காட்டியது பொருந்துமென்க. சூதாரண தருமமறியாதார் மறுப்பினு மறுப்பர். நாமேயென்பதின் தேற்றேகரித்ததை நாமென்பதற்குங் கூட்டுக. சகத்துருவாத்தோற்றல் நித்திரைத் தெளிவின்கண் எவர்க்குமாதலின் இவ்வுவமானந் தருமென வறிக. தள்ளப்படுவதும், கொள்ளப்படுவதும் நம்மையன்றி வேறில்லையென்யது கருத்து.

(7)

(அ - கை.)

இங்ஙன மெல்லாமாயும் அல்லவாயும் விளங்கிய வாத்தமாவின், சுபாவசொருபந்தான் யாதோவெனக் கேட்ட மாணக்கனை நோக்கி இக்கவியி லுத்தரங் கூறுகின்றது.

ஆகமா வாருயிரா வஞ்ஞான மாஞானப்
பேகமா வின்பப் பொருளாகி - யேகமாஞ்

நமஸு. ரூபமாகியெல்லாச் செய்கையுமா நம்முடைய
கனப்பூரூபமேதானதால்.

(இ - ரை.) “ஆகமாவாருயிரா வஞ்ஞானமா ஞ்னப் பேராகமா
யனப்பயொருளாகி” எ-து. முத்தனுவுமாகியும், நிறைந்த வயிராகியும்,
அஞ்ஞானசொருபமாகியும், ஞானபோகவடிவாகியும், பேரின்பசொருப
மாகியும், “ஆதமூஞ் சிற்சொருபமாகி யெல்லாச் செய்கையுமா நம்
முடைய தற்சொருபமேதானதால்” எ-து. யாதோர் விகற்பமூமின்றி
விளங்குஞ் சிற்சொருபமாகியும், சமஸ்த சேஷ்வடசளாகியும் நின்று
விளங்குவது வேறன்று, நமதெதார்த்த சொருபமே யுபாதானமாய்
நின்றலின்—எ - று.

ஆகமென்றதனால் முத்தனுவுமெனவும், ஆருயிரென்றதனால் பிரா
ணெனனவும், அஞ்ஞான மென்றதனால் மூலப்பிரகிருதி யெனவுங்
கொள்க. ஏகமென்பது இருமையுமெனக் காட்ட நின்றது. அதாவது
பத்தமும் வீடுமென்க. செய்கையென்னுது இருமைக்குமுரியசேட்டை
கலை, பெனக் கொள்க. தானென்றது இருமைக்கு மேதுவாதலின்,
‘நம்முடைய தற்சொருபமேதானதால்’ என்றார். எனவே, தற்சொ
ருபமென்பது தானே தானாய் விளங்குவதெனப் பெற்றும். நமதாத்ம
ஸ்வரூபமே ஞானமாகவும் அஞ்ஞானமாகவு மிருக்குமென்பதுகருத்து.

(அ - கை.)

‘இங்ஙனம் தானே தானாய் விளங்கியதோ ருண்மை நாமத்தை
யேனு ‘மெவாதோவெனக் கேட்ட மாணக்கனை நோக்கி இக் கவியில்
உத்தரங் கூறுகின்றது.

ஆயந்த மென்பா ரஜிதமென்பார் நான்மறைக்குந்
தானந்த மாஞ்சர்வு சாட்சியென்பார் - ஞானநூல்
சொன்னகுறி யெல்லாந் தெரிடராத வென்வீடியுந்
சென்னகுறி சொல்லுவேன் யான்.

(ஆ - டை.) “ஆந்தமென்பா ஶ்ரீதமென்பார் நான்மன்றக்குத் தானந்திடுஞ் சர்வசாட்சி யென்பார் எ-த. ஞானனுபவ நிலைகளில் நவநவமாய் அவற்று ஶாங்காக்கு நிலைபீர்ப்புர் தத்தம் நிலையைக் கூறு மாறு யாதெனின், சிலர் ஆந்ததசொருடமெனக் கூறுவர், சிலர் அஶீத வடிவமெனக் கூறுவர், சிலர் இருக்கு முதலிய நான்கு வேதங்களுக்கும் முடிவாய்நின்றள்ள மகாவாக்கியார்த்தங்கட்குத் தான் சர்வசாட்சி யாய் விளங்கு மென்பர். “ஞானநூல் சொன்னகுறிமெல்லாக் தெரிட ராதவேன்ஊடிவுக் கென் ஶூறி சொல்லுவேன்யான்” என்கூ இங்ஙனம் பற்பலவாக ஞானநூல் சொல்லிய குறிகளினத்து மேற்றற் கியையாத ளைதெதார்த்தசொருபத்திற்கு யாது குணவகுறிப்பிடையதெனக் கூறு வன்?—எ - று.

சகுணஞ் சாதித்தல் கற்பனைசுவீ யகற்றுத்தற்கன்று இதுவே சித் தாத்தமன்று. சித்தாந்தமெனின், நிர்த்துணவஸ்துவெனக்கூறுவதெற் றிற்கு” ஶ்ரீதானுபவ நிலையின்தாதலி னேலா தென்க. தன்னிடத் திற் சர்வமு நிகழ்தலின், சர்வசாட்சியெனப்பட்டது. அறிவொன்றே பிரதிவாதித்தலின் ஞானநூலென்பார். சகுணங்களையும் நிர்த்துணங் களையும் ஞானநூலனைத்துள்ளுநகாணக; சகுணமென்பன. நித்தியம், பூரணம், ஏகம், பரமார்த்தம், பரப்பிரஹ முதலியன; நிர்த்துணமென் பன: அசலம், நிரஞ்சனம், அநிர்த்தம், அப்பிரமேயம், ஶிமலம் முதலி யன. இவற்றைச் சகுணப்பிரமமெனவும், நிர்த்துணப் பிரமமெனவும் அறிஞர் கூறுப். சைதன்ரியமானது அந்ததே அவசரநாடிங்கீளைப் பெறுமென்பது கருத்து. (45)

(அ - கை.)

இங்ஙனம் மீதீதமாயின் விசாரணைக்கிடமின்றி யழிகுதமேயென்ற மானுக்கனைநோக்கி இக்கவியிலுத்தரங் கூறுகின்றது.

நானே வதுவே வதுநானே நானதுவே
 ஞானே தயமோநா தாந்தமோ - மோனமோ

சுத்தமோ சூனியமோ தேந்நறுஞ் சுபாவநிலை
யித்தனையு மல்லவா மே.

(இரை.) “நானேவதுவோ வதுநானேநானதுவோ ஞானேதய
மோ நாதாந்தமோ மோனமோ” எ-து. யானெனப்படுவதோ? அது
வெணப்படுவதோ? அதுவே நானெனப்படுவதோ? நானெனவே அது
வெணப்படுவதோ? ஞானேதய மெனப்படுவதோ? வேதமுடிவெனப்
படுவதோ? மூளானிலை யெனப்படுவதோ? “சுத்தமோ சூனியமோ
தோற்றுஞ்சுபாவநிலை யித்தனையுமல்லவாம்” எ-து. சுத்தநிலையெனப்
படுவதோ? சூனியநிலையெனப்படுவதோ? அனுபவத்திலுதிச்குஞ் சுபாவ
நிலைகள் ஒவ்வொரு பழுதுளதூ யிருத்தலின இத்தனையு மெதார்த்த
நிலையல்லவாம்—எ-று.

எ-அசை. நானெனின் எட்டப்படாமையானும், அதவெனின்
சொல்லாத்திரமாய் நின்றலானும், அது. நானெனின் சொல்லுண்டகார
மாய் நின்றலானும், நானதுவெனின் வரம்பின்றி நின்றலானும், ஞா
னேதயமெனின் உதயாத்மன மின்றெனற்கு மாறாதலானும், நாதா
ந்தமெனின் பிரக்கஞ்சையன்றி நாதமில்லையென்றகு மாறாதலானும்,
மோனமெனின் வேதரகசியங்கள் வெளிப்பட்டிருப்பதனும், சுத்த
மெனின் தன்னையன்றி அசுத்தமிருக்கவேண்டுமாதலானும், சூனிய
மெனின் தன்னையன்றி நாமரூப மிருக்கவேண்டுமாதலானும் இத்தனை
யும் அல்லவா மென்றார். எனவே, இத்தனையுமாமெனக் குறிப்பிக்க
நின்றதுபெற்றாம். பெறவே, வஸ்துநிலை சணிக்கப்படாதென்பது கண்
டாம். இக்கவியிலுள்ள ஒன்பது ஞானமும் ஐயும். (60)

(அ - கை.)

இங்ஙனம் கூறின் ஆத்மாவையறிபவரும் இலநீம்; அந்த ஞானம்
பரிபுஷைமுழாகாதாம். ஆதலின் அதற்கு ஓர் நாமம் கூறவேண்டுகிறேன்.
யென்ற மாணுக்கனைநோக்கி இக்கவியிலுத்தரங் கூறுகின்றது.

புத்தோக முத்தோகம் பூரண னந்தோகஞ்
சத்தோகஞ் சித்தோகஞ் சந்தோகஞ் - சத்தோக
மாரணங்க டேடரிவ வற்புதோ கருசகல
காரணமாஞ் சைதன்யோ கம்.

(இ-ரை.) “புத்தோகமுத்தோகம் பூரணனந்தோகஞ் சத்தோகஞ் சித்தோகஞ் சாந்தோகம்” என-து. புத்தோகமும், முத்தோகமும், பூரணனந்தோகமும், சத்தோகமும், சித்தோகமும், சாந்தோகமும், ‘சத்தோக மாரணங்க டேடரிய வற்புதோகஞ் சகல காரணமாஞ் சைதன்யோகம்’ என-து. சத்தோகமும், வேதங்களாலும் ஆராய்ந்து அறிதற்கரிய அற்புதோகமும், அனைத்திற்கும் உபாதானமாய் நின்றுள்ள சைதன்யோகமும், இவைபோல்பவைகளும் பிரபலசூத்திகளால் நியமிக்கப்பட்டவைகள்—எ-னும்.

என்றும் புதிதாகக்காண்டவின் புத்தோகமெனவும், சகல தந்தானைகளுமுடிந்ததாகக்காண்டவின் முத்தோகமெனவும், அபரிச்சின்னமாய்நின்றவின் பூரணந்தோகமெனவும், என்றுமுள்ளதாகக்காண்டவின் சத்தோகமெனவும், தன்னைத்தானே விளக்கி யுணர்வதாகக்காண்டவின் சித்தோகமெனவும், தானே யுபசாந்தநிவையதாகக் காண்டவின் சாந்தோகமெனவும், நின்மலம் இதுபோல்வதின் றுகக் காண்டவின் சத்தோகமெனவும், நிரேதுவாக அற்புதங்களைத் தரற்பாலது வேறின்மையின் அற்புதோகமெனவும், உபாதான மெனற் கிழைவது இதுபோல்வதொன்றின்மையின் சைதன்யோகமெனவும் யேயர்ந்துள் அவைமத்தீராகாண்க. “இவை சூத்திகளால் நியமித்த நாமங்களென்பதாம். இவையனைத்தும் ‘இடுகுறியால் அழைந்தனவல்ல வாதலின்’, ‘விசாரணத்தெளிவாவெனக் கூறவேண்டிமே? குணமே சூணியாக நின்றவின் விடாத விலக்கணியால். வஸ்துவைக் குறியாமல் குறித்தென்க. ஆதலின் இந்த நாமங்கள் வேண்டிம் என்பது கருத்து. அனுபவம் எய்தாதவிடத்து இந்நாமங்களாற் பயனின்றென்க. (௧௧)

(ஆ - கை.)

இந்த நாழங்குள் அதுபவப்பேற்றிற்கு கியையுமாவென்ற ம்ணைக்க
 னைத்தாக்கி இக்கவியி லுத்தரங் கூறுகின்றது.

சொல்லாச் சுவானுபவா தீதச் சுகாந்த
 'மெல்லாமு நாமா விருந்தோமே - தொல்லெவினை
 யற்றோமெனச்சொலவு மற்றோமே நமமையநாம்
 பெற்றோம்பிழைத்தோம் பிளாய்.

{ஆ - ரை.) "சொல்லாச் சுவானுபவாதீதச் சுகாந்தமெல்லாமு
 நாமாவிருந்தோம்" என-து. இனையதெனக் கூறற்கரிய சுவானுபவமா
 பும், அதனால் தானே யெய்தும் உதீதமாகிய நிரதீசயானத்தமாயும்,
 இந்நிலையையன்றி உனைத்து மீன்மையின், சமஸ்தமும் நாமாயும் இரு
 ந்து விளங்குகின்றோம்; "தொல்லெவினையற்றோமெனச்சொலவு மற்ற
 றோமே, நம்மைநாம் பெற்றோம் பிழைத்தோம் பிளாய்" என-து. பூர்வ
 வசனையாய் நின்றுள்ள சஞ்சிதவினைகளைத்தையும் ஞானக்கினியா
 லெரித்து நின்றனமென்று அனுபவித்துச் சொல்லவுமிறந்தனம்; அத
 னால் நாமர்கின்ற சொலுபம் யாதோ அதனை ஐயமின்றிப் பெற்றனம்,
 மரணபவங்களைப்பற்றி வரும் ப்யகம்பனாதிகளினின்றுபிழைத்துநின்ற
 னம், மாணக்களை—எ-று.

சு.- அசை. சான்றோர்கள் தாங்களனுபவித்த அனுபவப்பேற்
 றைப் பின்னுள்ளோர் அனுபவிப்பானவேண்டிக் கூறிய நாமங்கள்
 யாமும் அனுபவித்தற் கேதுவாய்நின்றவின் இயையுமெனக் கூசுகாண்த்
 மென்பது ஒருபொருட் பன்மொழி. பெயரெச்சமாய்நின்றல் பெருந்
 தாமையின் அனுஞ்சொலவுமெனானது எனச்சொலவுமெனத் திருத்தி
 ப்புப்பாருள்கொண்டாம். மரணபவங்களும், பயசம்பனாதிகளும் எஞ்சி
 நின்றதில் இசையெச்சமெனக். பள்ளாயென்பது பிளாயென்றாய்து,
 இஷ்டக்குறை. இவை அனுபவத்திற்கியையுமென்பது கருத்து. (௩௨)

(அ - ௩௩)

இவ்வனுபவத்தாலாய பயன் யாதோவெனக்கேட்ட மாணிக்கனை
நோக்கி இக்கவியி லுத்தரங் கூறுகின்றது.

சந்தசமு நீங்காத் தனியரசு பெற்றோமே
தொந்தச் சுகாசுகமுஞ் சுட்டோமே - சிந்தனையை
வாட்டியதே சாதி வனவாசம் விட்டோமே
விட்டிற் குடிபுகுந்தோ மே.

(ஆ - ௩௩.) “சந்தசமுநீங்காத் தனியரசுபெற்றோமே, தொந்தச்
சுகாசுகமுஞ்சுட்டோமே” எ-து. எப்போதும் அழியாது நின்றள்ள
நிகரற்ற ஞான சிங்காசனத்தை யடைந்தனம்; விடாது மாறிமாறித்
தொந்தமா யெய்தற்பாலவாகிய சுக துக்கங்களை யெரித்தனம்; “சந்த
னையை வாட்டிய தேகாதி வனவாசம்விட்டோமே, விட்டிற் குடிபுகுந்
தோமே” எ-து. பந்தத்தால் யாவரது சிந்தனையையும் அல்லவற்றை
யானெனதெனக் கற்பித்து வதக்கிக்கொண்டு வருதலை யியல்பாக
வுடைய தேசமுதல் மூலப்பரகிருதியிறுதியாயுள்ள தத்துவக்குழாங்
ளாகிய வனவாசத்தினின்றும் அகலப்பெற்றனம். அதனால் இப்போது
நிருவாணநிலையதாகிய கூட்டிற் குடிபுகுந்தனம்—எ-து.

ஏகாரங்கள் நான்கும் அசைநிலைகள். பணிக்குப் பொன்னும், கட்
த்திற்கு மண்ணும், படத்திற்கு நூலும் ஆகிய இவைகள் தத்தீநீ சுற்
பனைகளில் நான்கு காலத்தினு மிருக்குமாறுபோன்று சைத்தன்யம்
இருத்தலின் அதனை ‘தனியரசு பெற்றோம்’ எனவும், அதனை மற
த்தலா லெய்துவனவாதலின், ‘தொந்தச் சுகாசுகங்கள் சுட்டோம்’
எனவும், கற்பனைகளை மெய்யெனக்கருதிவாழும் வாச மிப்போதகன்
றிருத்தலின் ‘சிந்தனையைவாட்டிய தேகாதி வனவாசம் விட்டோம்’
எனவும், வனவாசத்திற் கெதிர்ப்பறை வீடாதலால் ‘விட்டிற் குடிபுகுந்
தோம்’ எனவும் கூறியவாறுகாண்க. தேகாதிப்பிரபஞ்சங்களை வனவாச

மெனலானும், விட்டோமென்கூனானுஞ் சர்வமு மித்தையெனக் காண
ப்பட்டமுதன்கு. அயலின்மையின் இங்கே வீடென்றது. சிதாகாச
மெனக்கொள்க. முத்தியுலகிற் கரசுதைவென்பது கருத்து. (௧௩)

(அ - ரை.)

இவ்வரசன் தன்னரங்கில் எந்த விநோதநிசனமா யிருப்பானெ
ன்ற மாணிக்கனைநோக்கி யிக்கவியில் உத்தரங் கூறுகின்றது.

நனவிற் றசேந்திரிய நாட்டியங்கள் பார்ப்போங்
கனவின் மனக்கூத்துங் காண்போ - நினைவில்
சமுத்தியிலே யில்லாத சூனியக்கூத் தாடி
விழுப்பொருளா நாமிருப்போ மே.

(இ - ரை.) “நனவிற் றசேந்திரிய நாட்டியங்கள் பார்ப்போம்”
எ-து. அனுதினஞ்ஞ சாக்கிரத்திற் றிரிசியங்கள் தூலமாகக் காணுமிட
த்து ஞானேந்திரியம் கன்மேந்திரியமாகிய பத்தும் இயங்குவனவாகிய
நாட்டியங்களைப் பார்த்துக்கொண்டிருப்போம்; “கனவின் மனக் கூத்
துங்காண்போம்” எ-து. சொப்பனத்திற் றிரிசியங்கள் சாயையாகக்
காணுமிடத்து அப்போது அஞ்சேரின் றியங்கிநிற்பதாகிய மனக்கூத்
தைவுங் கண்டுகொண்டிருப்போம்; “நினைவில் சமுத்தியிலே யில்லாத
சூனியக்கூத்தாடி விழுப்பொருளா நாமிருப்போம்” எ-து. அந்த மன
மென்பது கிஞ்சித்துயில்லாத சமுத்தியின்கண் தனக்கெனச் சொரூப
மொன்றில்லாத சூனியமாய் நின்றியங்குவதாகிய நடனத்தை மிக்க
விருப்பத்தோடாடி மேலாடபெருளாயும், எவற்றிற்குஞ் சாட்சியாயும்
நாமெப்போது மிருப்போம்—எ-று.

‘அ - ரை. நினைவில் என்பது வீணத்தொகையாதலின் திரியந
யீதன்க. கிரிசயுத்தின்றன்மை இம்மூன்றுவிதமாய்க் கிற்றலின் ஆங்காந்,
கிணைத்தவநறு நடித்தலும், தனது புடைபெயர்ச்சியெனும் காணுது
களித்தலும் அஞ்ஞான திசையெனவும், இவ்வனமாயவையெல்லாம்

யாதெனவுன்னியவிடத்து அறிவாககீ காண்டலின் 'விழுப்பொருளா
நாமிருப்போ'மென்றது ஞானதிசையெனவுமுற்றிடுகநின்றழைக்காண்க.
இங்ஙனமாய விநோததரிசனமா யிருப்பனென்பது கருத்து. (௨௪)

(அ - கை.)

இங்ஙனமாய விநோததரிசனத்திற் சுகதுச்சங்க ளெய்தற்பால்வா
மே; அப்போ தித்தச் சாக்ஷாத்ஹாரப் பிரத்யக்ஷானுபவநிலைநிங்ஙனே
வென்ற மாணுக்கலைநோக்கி யுத்தரம் இக்கவியிற் கூறுகின்றது.

நானென் றிருந்தவனார் நான்கண்டே னாகிலவ
னானென் றிருத்தரிக்க வொட்டேனே - ஞான
வடிவான நானேநான் மற்றுள்ளநா' நெல்லாம்
படிவா னிறந்துபிற்ப் பான்.

(இ - ரை.) “நானென் றிருந்தவனார், நான்கண்டேனாகி லவ
னானென் றிருத்தரிக்க வொட்டேனே” எ - து. எங்கணுஞ் சோபா
திகத்தையேனும் நிருபாதிசுத்தையேனும் நானென் றபிமானித்தீரீந்
தவனெவன், அவனை யுள்ளவாறு யான் காண்டேனாயின், அப்படிப்
பட்ட புருடன் மாமிச வடிவாகாரமாதற்குச் சற்றும் உடன்படேன்;
‘ஞான வடிவான நானே நான், மற்றுள்ளநானெல்லாம் வடிவா, னிரந்து
பிறப்பான்” எ - து. இப்போது கண்டவிடத்தில் ஞானவடிவாக
யினங்குவது எந்த நானே, அந்த நானே காணென்படுவதாம்; அந்
ற்கு அபலாநின்றதுள்ளவற்றை நானென்படுவதெல்லாம் வடிவமெடு
த்தெடுத்தும் பிறந்திறப்பான் வேண்டியாம்—எ - து. •

நான்கண்டேனாகிலென்றதனால், ஒழிவென வறிந்தந் தரிசனயின்
மையின் பரோட்சஞானமெனவும், ஞான வடிவான நானேநானென்ற
தனால் தரிசனமானமையின் அபரோட்ச ஞானமெனவுந் கொள்ளிக்
கிழந்தமை காண்க. எனவே, ஞானதரிசனமாகிய விடத்துச் சீனன
மரண, மின்மையும், ஆகாதவிடத் துண்மையுமெனக் கொள்க. ஞான

லாததை நானென்றிருந்தபோதும் எதார்த்த நானையன்றி யின்மையின் அப்போது முண்டென்பது கருத்து. (கடு)

(அ - கை.)

நிர்விகாரியான இவ்வாத்மா விவகரிக்கிற் பந்தப்படாதோவேன்ற மாணுக்கனைநோக்கி யுத்தரம் இக்கவியிற் கூறுகின்றது.

சாயையென வாழ்குடும்பந் தன்னைச் சமந்தாலு மாயையெனு மேக மறைத்தாலுந் - தூயவொளி தான விளங்கிச் சகசாட்சி யாவிருக்கு ஞானாதித் தன்றானே நாம்.

(ஆ - ரை.) “சாயையென வாழ்குடும்பந் தன்னைச் சமந்தாலு மாயையெனு மேகமறைத்தாலும்” எ-து. சாயாவடிவ மெங்ஙனமோ, அதுபோன்று வாழ்கின்ற குடும்ப பாரததைத் தாங்கிச் சமந்து நின்றாலும், தனது பிராந்தியாகிய மாயையென்னும் மேகந் தன்னை மறைத்தாலும் “தூயவொளி தானவிளங்கிச் சகசாட்சியா விருக்கு ஞானாதித்தன்றானே நாம்” எ-து. நின்மல ரூபமாகிய சுவயம் பிரகாசவே தனவெதார்த்த வடிவமாக விளங்கித் திரிசய ரூபமாகிய சகத்திற்குச் சாட்சியாகவிருக்கும் ஞான சூரியனே நாமென வறிக—
எ - று.

மெய்ப்போலக்காண்டலின் குடும்பத்தைச்சாயையெனவும், தனது பிராந்தி நிருவான நிலைக்கண் இன்றியழிதலின் மாயையை மேக மென்வீழ், யாதொன்றாலும் மறைவுபடாது என்றும் சதோதயமாக விளங்கலின் ஆன்மாவை ஞானாதித்தனெனவும் கூறியதைக் குருருவ் னிலையிவ் சுகானுபவத்தாற் காணலாமென்க. பகிர் முகத்தாலும் அந்தர்முகத்தாலும் புந்தப்பட்டதுபோலவும், விபெட்டதுபோலவும் காண்டலேயன்றி ஆன்மாவுக் கிலையென வறிக, சுவயம் பிரகாசம் வேறென்பாரை மறுத்து ஆன்மாவேயெனக் கூறிய் தென்க. ஆன்றோ ஆனீ மத்தியாந்த ரவிதமா விளங்கலின் அந்நாட்ட மகலாவிடத்தப் பந்தப்படாதென்பது கருத்து. (கசு)

(அ - மை.)

ஆதித்தனைப்போல இவன் தொழிற்படாட வீருக்கவிலியே பென்று மாணுக்கனைநோக்கி யுத்தரம் இக்கவியிற் கூறுகின்றது.

ஏதேது வந்தாலு மேதேது செய்தாலு
மேதேதி வின்புற் றிருந்தாலு - மேதேதுந்
தானாகா வண்ணந் தனியே தெரிந்திருக்கு
ஞானகா ரந்தானே நாம்.

(இ - ரை.) “ஏதேதுவந்தாலு மேதேதுசெய்தாலு மேதேதி வின்புற் றிருந்தாலும்” எ - து. எந்தெந்தக் சுகி வந்தடைந்தாலும், நற்கருமம் தூக்கருமம் மிசிரகருமமென்பவற்றள் யாது யாது செய்தாலும், எந்தெந்தப் பதவிகளிற் சுகித்திருந்தாலும், “ஏதேதுந் தானாகாவண்ணந் தனியேதெரிந்திருக்கு ஞானகாரந்தானே நாம்” எ - து. இவற்றள் யாது யாதாகவேலும் ஆகாரப்படாமல் அவை சலட்சணமாயும், தான் விலட்சணமாயும் நின்று தனியே தெரிந்து ஞானகாரமாய் நின்ற லால் நாமே ஞானகாரவடிவாம்—எ - று.

பிறவி முதலியவைகள் யாவும் நிலையின்மையின், ஏது ஏது என் கின்ற அடிக்குகள் நான்கும் ஐயம். இதனைக் காணவேண்டின் இந்தப் பிறவியற்றானே மூன்றவத்தையினும் தூலமாய் சாயையாயும் பாழாயும் இவை யல்லவாயும் நா றிருப்பதே சாட்சியாமென்க. தொழிற்படு லதுபோற் காண்டலேயன்றி உற்றுணராமிடத்துத்தனக்கில்லையென்க. தொழிற்படும் ஆதாரநாட்டம் அகலாமையின்பட்ட துபோற்காண்ப னென்பது கருத்து. (௬)

(அ - கை)

ஆத்மா அசைப்பிக்கச் சகலமும் அசைதலின் அதற்குப் பந்தம் உள்ளதெயன்ற மாணுக்களை நோக்கி இக்கவியிலுத்தரங் கூறுகின்றது.

ஆட்டிவிட்ட பம்பரம்பேர் லாசைமுத லிக்கரணங்
கூட்டி முடித்தாலுங் கூடாமே - சாட்டியதிற
சம்பந்த மற்றேமே தற்சொருப மானோமே
யெம்பந்தம் போனவா றே.

(இ - றா.) - “ஆட்டிவிட்ட பம்பரம்போ லாசைமுத லிக்கரணங்
கூட்டி முடித்தாலுங் கூடாமே” எ - து. தானூட வகையறியாது
ஒருவனூட்ட அதனூ லாடும் பம்பர மென்றனமோ, அதுபோல ஆசை
முதலிய அகக்கரண புறக்கரணங்களாகிற இவைகளைக்கொண்டு இன்ப
த்துன்பங்களை யூழாற்கூட்டி முடிக்கினுஞ் சம்பந்தப்படுவ திலும்;
“சாட்டியதிற சம்பந்தமற்றேமே, தற்சொருபமானோமே, யெம்பந்தம்
போனவாறே” எ - து. அப்பம்பரத்தை யாட்டிய கயிற்றைப்போல
உற்றுநின்ற மூதம்மை யுணருமிடத்துச் சகலபந்தசம்பந்தமுற்று நின்ற
னம்; தானாகின்ற சுவயம்பிரகாச வடிவ மாயினம்; அப்போது எமது
பச்சம் போனவாறென்றனமோ யாமறிகிலம்—எ-று.

நம்மீ வெய்தியது ஊழாதலால், ஊழின்மேலேற்றிக் கூறினும்
நயது புடைபெயர்ச்செய்யென்க. நம்மை நாம் ஆயாவிடத்து எவ்
களைப்புடைபெயர்ச்சியும் அயலினதாகக்காணும்; ஆணிணும் அறி
நீர்க் கயலன்று; அன்னியங் காணாமையினென்க. என்னை? “நன்
னிலைக்கட்ட டன்னை நிறுப்பானுந் தன்னை, நிலைகலக்கிக் கீழிடுவானு
நிலையினு மேன்மேலுயர்த்தி நிறுப்பானுந் தன்னைத், தலையாகச் செய்
வானுந் தான்” என்றார் தற்கண்டார். ஆன்மா விலட்சணமாயிருத்த
லின் தளக்குப் பந்தமின்றென்பது கருத்தீ., (௨௮)

(அ - கை.)

ஆயின் அஞ்ஞானம் நீங்கி ஞானம் வந்தவழி யாதெனக்கேட்ட
மாணுக்களை நோக்கி இக்கவியி லுத்தரங் கூறுகின்றது.

அஞ்ஞான மெத்தா லழிந்ததோர் ஷாராயும்
 விஞ்ஞான மெத்தால் விளைந்ததோ - மெய்ஞ்ஞானம்
 செம்மையனு பூதித் தெளிவுபெற்ற தெங்ஙனோ
 வெம்மையல்லா லேதுகண்டோம் யாம்.

(இ - ரை.) “அஞ்ஞான மெத்தாலழிந்ததோவாராயும் விஞ்ஞான மெத்தால் விளைந்ததோ” எ - து. அஞ்ஞான மெனப்படுவீதி யாதினு லழிவுற்றதோ? தன்னைத்தா னாராய்தற்கிடையந்த மெய்ஞ்ஞானமென ப்படுவது யாதினால் விளைவுற்றதோ? “மெய்ஞ்ஞானச் செம்மையனு பூதித் தெளிவுபெற்றதெங்ஙனோ, வெம்மையல்லா லேதுகண்டோம் யாம்” ஐ து. அந்த மெய்யுணர்வால் எழ்தும் ஐயந்திரியில்லாத சுவானு பூதி மேல் கீழொப்பின்னொனத் தெளிவுபெற நின்றது யாதென் றாலோ வெனின், எம்மைப்பன்றி யுபாதானமாக யாமேதுங் கண்டிலம் - - - - -

தனது மருளழிந்ததும், மெய்ஞ்ஞானம் விளைந்ததும், சுவானு பூதித் தெளிவுபெற்றதும், நம்மையன்றி ஆதார வாதேயமும், உபா தான் வாதேயமும், நிர்விகாரவிகாரமும், அதிஷ்டானவாரோபமும் இன்மையின் நாமேயெனக் கண்டனம்; தனது சுவானுபவத்தில் வந்த தும் போனது, மில்லையென்பது கருத்து. மூன்று ஓகாரமும் தீயம். தன்மை பொருமை யெங்ஙனமோ அங்ஙனமே தன்மைப் பன்மையும் மருளின்கண் ணும், தெருளின்கண் ணுமாதலின் எம்மையல்லால் ஏது கண்டோம் யாம் என்றார். தம் நிலைகளில் நிலலாதார்க்கு இஃகெங் கண முடன்பாடாம்? அவர்கள் மறுப்பைக்கோட ந்க; மானிட மிருகம் போல்பவராதவிள். (கக)

(அ - கை.)

ஞானம் வருந்தலும் அஞ்ஞானம் போதலும் தெரியாவிடின் அறிஞ னென்பதெங்ஙனங் கூடும்? அதற்கோ ருளவுகூறவேண்டும் என்ற மாணுக்களை நோக்கி யுத்தரம் இக்கவியிற் கூறுகின்றது.

முய்யெல்லா நாமா விளங்கியபின் னாமாய
பொய்யெல்லா மெங்கேனும் போயவோ - மெய்யெய்ய்
யிருவகைக்கு நாமே விடமானோந் தொந்தித்
திருவகைக்கு மெட்டாம லே.

(இ - ரை.) “மெய்யெல்லா நாமா விளங்கியபின் னாமாய பொய்
யெல்லா மெங்கேனும் போயவோ” எ - து. மெய்யெய்ய் படுபவை
யெவையோ, அவையனைத்தும் யாமாக விளங்கியபின்னர், மூன்னர்
யாமாக நின்ற கற்பனைகளாகிய பொய்யனைத்தும் எங்ஙனஞ் சென்
றனவோ? “மெய்பொய்ய் யிருவகைக்கு நாமே யிடமானோந் தொந்தித்
திருவகைக்கு மெட்டாமல்” எ - து. கற்பனாகிதம் கற்பனாகித
மென்கின்ற இரு வகைப் பாசுபாட்டிற்கும் யாமே ஆதாரமாக நின்
றோம்; மேற்கூறிய மெய் பொய் என்னும் இருவகைக்கு முடன்படா
மல் - எ - று.

எ - அசை. பகிர்முசுநாட்டத்தில் தூலமுதன் மூலப்பிரகிருதி
யிறுதியாய்க் கிடந்த சத்துவக்குழாங்கள் அனைத்துங் கற்பித சகிதங்க
ளாகவும், அந்தர்முகத்தில் அவையனைத்தும் ரகிதங்களாகவும் நின்றமை
யான், மெய்பொய் என்னாது ‘மெய்யெல்லாம் பொய்யெல்லாம்’ என்
றார்? பழுதையிற் பாம்புவந்ததும் போனதுஞ் சொல்மாத்திரமே யன்றி
பொருளின்மைபோல நமது எதார்த்த வடிவிற்கு கற்பனை வந்ததும்
போன்றதுமென்பது சொன்மாத்திரமே யன்றிப் பொருளில்லாமையை
கண்டி இங்ஙனங் கூறினவரென்க. மெய் பொய் இருந்தாலன்றோ
அவற்றிற்கு யாம் ஆதார மென்னலாம்? இல்லாவிடத்து ஆதாரமென்
பது எங்ஙனங் கூடுமென்பார் ‘இருவகைக்கும் எட்டாமல்’ என்றார்.
கிராமுட்போல் நின்றவின் அறிவுமென்படுவ மென்பது தருத்து.
வீகற்பத்தில்நிர்விசற்படும், நிர்விசற்பத்தில் விகர்ப்பும்இல்லையெனும்
அதது மயமாய்நின்ற யாம் இன்றோ? இதனைக் குறிப்பால் தெரிவித்தா
ரென்க. (20)

(அ - கை.)

முன் தேகி நாமெனவும், தேகம் நானன்றெனவுங்குறி, இப் போது தேசத்திற்கு வேறுபட்டும் படாமலும் இருப்பானெனக்கூழின், உண்மைதான் யாதோவென்ற மாணக்களை நோக்கி, உவமான பூர்வகமாக இக்கவியிலுத்தரர் கூறுகின்றது.

தேகிநா மென்றோமே செல்வநம தென்றோமே
போகிநா மென்றோமே பொய்யன்றே - யாகமுதல்
நாமா விருந்ததுமெய் நாமசங்க மானதுமெய்
தேமாவித் தேபோற் றினம்.

(இ - ரை.) “தேகிநா மென்றோமே செல்வநம தென்றோமே போகிநாமென்றோமே பொய்யன்றே” எ - து. தேகமாகிய உபாதி த்ரயம் நாமல, அவற்றை இயக்குங் கர்த்தத்தவமும் அவற்றை யுணருஞ் சேதனத்தவமு மூடையது ஆன்மாவாதலின், அதுபற்றி முன்றோர் தேகி நாமெனக் கூறியதும், அதுகாரணமாக வெய்திய பேரின்பச் செல்வம் நமதெனக் கூறியதும், போகங்களினத்தையும் அங்கங்கே நின்று துகர்பவன் ஆன்மாவாதலின் அதுபற்றிப் போகி நாமெனக் கூறியதும் பொய்யல்லவே; “ஆகமுதல் நாமாவிருந்ததுமெய் நாமசங்கமானது மெய் தேமாவித்தேபோல் றினம்” எ-து. தூலதனுமுதல் பிரகிருதிவரையும் நாம் அததுவாக அந்தந்த அவசரத்தில் இருந்ததுவும் மெய், இருந்தங் கலப்பற்று யாமிருந்ததுவும் மெய், இனிய மாங்களியின்வித்து எங்ஙனமோ அதுபோலு எப்போதும்—எ-று.

சிற்பிரகாசச்சையன்றித் தேகிவேறெனின், யாவும் அயலாகமுடியும்; முடிவதால் யாவும் நாமாசமுடியாது; முடியாததால் இவ்வமானம் பொருந்துமென்க. அறிவறியாமையோடுகூடியங், கூடாமலுமிருந்தலே உண்மைநிலையாமென்பதுகருத்து. இக்கவியிலுள்ள காங்குவுகாரமும் அசைநிலைகள்,

(உ- ஐ.)

இப்படிப் பற்றிலும் பற்று தமிழருகதல் அஞ்ஞானதிசையின்மாத்நிர
மா ஞானதிசையிலுமோவென்ற மாணுககணேநோக்கி இக்கவியில்
உத்தரங் கூறுகின்றது.

வாலமதி யூகமதி போன்ஞான வஞ்ஞானக
காலமுநீங் கண்டு கழித்தோமே - சீலமா
மப்போது கீம்மிலே யாரோப மானவெலா
மிப்போது பொய்யான வே.

(ஐ - ஐ.) “வாலமதி யூகமதிபோல் ஞான வஞ்ஞானக் காலமு
நீங்கண்டு கழித்தோம்” எ-து. உலகவிவதாரம், தெரியாத காலமதி
வாலமதியெனவும், தெரிந்தமதி யூகமதியெனவும் இரண்டாம்; இது
போல விஸ்மரணகாலத்தையும் தஸ்மரணகாலத்தையும் உள்ளவாறு
கண்டனுவலித்தும் கழித்தோம், “சீலமாமப்போது நம்மில்லையாரோப
மானவெலா மிப்போது பொய்யானவே” எ-து. சீலமாகிய அவ்விர
ண்டுபருவத்தும் நம்மில் ஆரோபமாகக் காணப்பட்ட (ஒன்றிலொன்று)
அனைத்தும் இப்போது கற்பிதமாகவே முடிந்தன—எ-று.

மதி இவ்விரண்டு பருவமுமாகியும் ஆகாததுபோலத் திரஞானம்
இவ்விரண்டு பருவமுமாகியும் ஆகாததுமாய் நின்றலின் இவ்வுவமை
பொருத்தும். அது பண்பு, தொழில், பயன், என்னும் சாதாரண தரும்
வீகக்கண் த்தானென்க. என்னை? “பண்புந் தொழிலும் பயனுமென்
றிலுற்றின், ஒன்றும் பலவும் பெரிருளொடு பெரிருன்புனர் தீ தொப்பு
கைதோன்றச் செப்புவுதுவமை” என்பதிலக்கணமாசனின். இக்கவியி
லுள்ள மூன்று ஏகாரமும் அசைநிலைகள். களங்கரகிதமாக விளங்கும்
பருவநோக்கிச் சீலமா மப்போரென்றார். சீலமாவெனப் பாடமோதி
வினையெச்சமாக்கின் ஆரோபமாதலாகின்றபகுதிவீனகொண்டுமுடிய
வேண்டும். முடியின் சீலத்திற்கும், ஆரோபத்திற்கும் பொருத்தம்

அமையாது. அதுபற்றிச் சீலத்தை யப்போதென்கின்ற காலப்பெயருக்கு
 பண்பாக்கினும். ஆதலின் இதுவழுவன்று, இவ்விருதிசையினுமென்ப
 பது சுருத்து. (௨௨)

(அ - கை.)

இவ்வனுபவம் வருவதற்கு முன்னரூள்ள அஞ்ஞான திசையிற்
 சனமரணங்களுளவோவென்றமாரணக்ஷினேநோக்கி இக்கவியி லுத்த
 ரங் கூறுகின்றது.

பொய்தானே யின்பப் பொருளாப் பரம்பரையின்
 மெய்யாகச் சுகம்போல் விளைந்தக்கா - லையோநா
 மெங்கே பிறந்தோ மெதைத்தெய்வ மாத்தொழுதோ
 மெங்கே யடைந்தோமோ யாம்.

(ஆ - ரை. “பொய்தானே யின்பப் பொருளாப் பரம்பரையின்
 மெய்யாகச்சுகம்போல் விளைந்தக்கால்” எ-து. பொய்யாகிய தேசாதிப்
 பிரபஞ்சங்களே நித்திய சுகம்போற்காணப்பட்டு அதற்கியைந்தபொரு
 ளாகித் தொன்றுதொட்டுப் பரம்பரையாக எவர்க்கு முண்மையாகத்
 தனது நிரதிசயானந்தம்போல விளங்கிக்கொண்டிருமாயின், “ஐயோ
 நா மெங்கேபிறந்தோ மெதைத்தெய்வமாத்தொழுதோ மெங்கேயடை
 ந்தோமோ யாம்” எ-து. ஐயையோ, தொன்றுதொட்டு இதுபோல எங்
 கெங்கே பிறந்தோமோ? எவ்வெவற்றைத் தெய்வமாகத் தொழுதோ
 மோ? இங்ஙனமாக வாகாது முடிவில் யாதிடத்தை யடைந்தோமோ
 யாம்—எ-று.

பொய்யாகிய மாயாசாரியத்தைப் பொய்யென்றது காரணவாரூ,
 பெயர். பொய் மெய்யாகச் சுகம்போற் காணப்படுவதும் இன்பப்பொரு
 ளாக நிற்பதும், ஸுலபிமைந்நனுக்குக் கர்த்தத்துவமுஞ் சேதனத்தவ்
 முந். தந்து கதைகட்டிஹம்போலுமாதலின், போலென்னும் உலமவுரு
 பை விரித்தார். ஐயோ என்பது இரக்கச்சுறிப்பு. யாமெனல் சுகிஷ்

டான சைதன்யமாதவின் பிறந்ததுமில்லை, இறந்ததுமில்லை, தொழுததுமில்லை, அடைந்ததுமில்லை என்பதைச் சூறிப்பிக்க, எங்கேயென விரண்டு திட்டத்துக் கூறினர். டொய்தானே யென்பதில் ஏகாரந் தேற்றம். மெய்தானே யென்றது அசத்து, சடம், துக்கமென்னும் இலக்கணத்தை இயல்பாக ஏற்றல்பற்றியென்க. சகத்து சத்தெனின் சித்து வேரூகாதிருக்கவேண்டும்; அங்ஙனமின்றே. சத்தே சித்தெனக்கூடுமா? அசத்தே சடமெனக்கூடும். ஆகவே, இன்பமெனல் எங்ஙனங்கூடும்? துக்கமெனவேபெருந்தம். இன்பமென அனுபவிப்பானேனெனின் பொருளைப் பொருளாகக் காணத் தெரியாததால் இன்பத்தை யின்பமாக அனுபவிக்க எங்ஙனங் கூடும்? இன்பமென துகர்சல் மூடமேயென்க. ஆத்ம சைதன்யத்திற்கு ஆதிமந்தியாந்தமின்மையின், அறிவே வடிவாகிய நமக்குள் சன்னமரணமின்றென்பது வருத்தா. போலியைப் பொருளாகக்கோடல் மூடம். இன்றல்ல வென்பதைக் காட்டப் பரம்பரை யென்றார். பொருளல்லவற்றைப் பொருளாகக் கோடலும், சுகமல்லவற்றைச் சுகமாகக் கோடலும் நம்மாலன்று; நமக்குத் தந்தைக்குத் தந்தையும், அவர் தந்தைக்குத் தந்தையும், அவர் தந்தைக்குத் தந்தையும் விடாது செல்லுதலையும், நமக்கு இங்ஙனம் போதிக்க எழுந்தருளிய குருவுக்குக் குருவும், அவர் குருவுக்குக் குருவும், அவர் குருவுக்குக் குருவும் விடாது செல்லுதலையும் இயல்பாக வென்றுமுடைமையின் இதுபற்றிப் பரம்பரையெனினும் அமையும் என்க. (2௬)

(அ - ஐ.)

இவ் வனுபவம் உதிப்பதற்குமுன் ஆத்மா எப்படி யிருந்ததோ, வென்ற மாணக்கற்கு இக்கவியிலுத்தரங் கூழிகின்றது.

ஆராகி யோவிருந்தோ மார்க்கோவி ணுக்குழத்தோம்
 சீபரா யிரமாகப் பெதித்தோம் - பூரையினி
 நம்மாலே தேடரிய நம்மைநாங் கண்டோமே
 யம்மா பிழைத்தோ மடா.

(இ-ரை.) “ஆராகியோவிருந்தோ மார்க்கோவீணுக்குழைத்தோப் பேராயிரமாகப் பேதித்தோம்” எ-து. பிரகிருதிமுதலி. துகாறு மீழ்முலைக்கைத்தோற்றத்தன் யாராகியிருந்தோயோ? யார்க்கு வீணுக்கு உழைத்தோமோ? பிறவிக்கோற்றுக் கணக்கில்லாத நாமங்கள் யாதயாது பெற்றோமோ அறியேம், “பூரையினி நம்மாலேதேடரிய நம்மைநாந் உண்டோமே, யம்மா பிழைத்தோமடா” எ-து. பரிபூரணமாய் நின்றுள்ள நிலையில் முன்னர் நம்மாலே தேடற்கரிய நம்மையிப்போது கண்டேமே. ஆ! ஆ! பிறவிக்கடலில் அகப்படாமல் பிழைத்தோம்! சற்புத்திரனை!—எ-று.

இக்கவியிலுள்ள இரண்டு ஓகாரமும் நிச்சயப் பொருளைத் தராததால் ஐயம். இச்சன்மம் அயலையோ தன்னையோ யுன்னென்றகியைவது? தன்னையெனின, உடல்தானா? அயலையெனின், பிறவிதோறுமா? இப்பிறவியிந்தானோ? பழக்கத்தா லெய்தியதாதலின் பிறவிதோறுமெனின் இப்பிறவி யாமாகுதமா? ஆகாதெனின், எப்பிறவி யாமாகுது மென்பார், ‘ஆராகியோ விருந்தோமெனவும், இப்பிறவியே பொய்யாகும்போது இவ்வுடல் மெய்யாகுமா? இதனை அபிமானித்தலும், உபசரித்தலும், பொருள்தேடிப் பாதுகாத்தலும், இன்னைச் சார்ந்த உயிர்ச் சார்புகளைப் பேணிக் காப்பான்வெண்டிப் பலவாறாகவருந்தி முயன்று பாடுபட்டுழைத்தலும் அவலமோ? பயனோ? பயனெனின், முன்னர்ப் பிறவிதோறும் இவ்வாறாக முயன்ற முயற்சிகள் இப்போது பயன்தரவேண்டுமே; இல்லையெனின், இதுவும் பின்னரவைபோல்வனவாக முடிபு மன்றோ? ஆதலின் ஆர்க்கோ வீணுக்குழைத்தோமெனவும், பொய்யாகிய இப்பிறவிக்கு எந்த நாமமும் பொய்யோ? மெய்யோ? மெய்யெனின், முன்னர்ப் பிறவிக்கோற்று எமக்கெய்திய பெயர்கள் இப்போது எமக்கு மெய்யாக வேண்டுமே. பெய்யெனின், இத்தந்தெய்திய பெயரும் இனிப் பிறவிக்கோற்றம் பொய்யாதற்கியையுமன்றோ? ஆதலின் ‘பேராயிரமாகப் பேதித்தோம்’ எனவும், முன்போற் பகர்முடித்ததாகாது, இப்போது யாம் அத்தர்

முகத்தாதலின், 'பூரையினி நம்மாலே தேடரிய நம்மை நாங் கண்டாடே, அம்மா பிழைத்தோமடா' எனவுந் கூறினார். பகிர்முகமெனலும், 'அந்தர்முகமெனலும், 'முறையே உலகை யயலாகப் பார்த்தலும், 'அறிவாகப் பார்த்தலுமே யென்சு. வறியோனுக்குச் செல்வம் வந்துழிப் பசினோய், காதலேய் என்பவற்றினின்று பிழைத்தோ' மென அவன் களிப்பதுபோன்று, பிறப் பிறப்பாகிய நோய்களினின்று வருந்துவான் ஞானச்செல்வ மெய்துழி, 'அம்மர் பிழைத்தோமடா' எனக் கூறுவானன்றோ? ஆதலின் இஃதேற்றற்பாற்றோ? தள்ளற்பாற்றோ? தள்ளற்பாற்றெனின், இஃதுந் தள்ளற்பாற்றாகவேண்டும்; அன்றெனின் இஃதும் அன்றாக முடியும். இசனைச் சுருக்கி யுரைத்தார்; விரிச்சிற்றெருகுமாதல் பற்றியென்க. அப்போதும் பரிபூரணமாய்ருந்ததென்பது சுருத்த.

(உச)

(அ - ஐ.)

தம்மைத் தரிசிக்கிற் பெறுவதும் உறுவதும் யாதோ 'வென்ற மர்ணுக்களை போக்கி இக்கவியி லுத்தரந் கூறுகின்றது.

கள்ள மனத்தைக் கரைந்துருகப் பெற்றோமே யுள்ளபடி நம்மை யுணர்ந்தோமே - தெள்ளமுதச் சச்சிதா நந்தமுநாந்தாமா விருந்தோமே யச்செல்லா நாமாகையால்.

(இ-ரை.) "கள்ளமனத்தைக் கரைந்துருகப் பெற்றோமே யுள்ளபடி நம்மை யுணர்ந்தோமே" எ-து. கள்ளசுபனமாக நின்றுள்ள எமது மனத்தை ஞானாக்கினியாற் கரைந்தருகும்படி நமது வயமாக்கினோம்; இனித் தடையின்மையின் உள்ளவாறு நம்மதெதார்த்த நிலையைப் பெற்றோம்; - "தெள்ளமுதச் சச்சிதாநந்தமுநாந்தாமா விருந்தோமே, யச்செல்லா நாமாகையால்" எ-து. முன் அநிந்த சட துக்கமாக நின்று

வாறு போன்று இப்போது தெளிவாகிய உயிர்தம்போன்ற சச்சிதாநந்த வழுவமாகவு மிருந்தோமே; சகல் வுயிர்களும் நாமாயிருத்த-
றால்—எ - று.

மூன் பழக்கவாசனையினால் அல்லவற்றை ஆண் பெண்னை என் கருதித் தனது பிரதிபலனைமென அநியாமலும் நிதானியாமலும் சேரலே இன்னும் இயல்பாக வுடைடையின் 'உள்ள மனம்' எனவும், உட்டணத்தாலன்றி அரக்கு முதலியவை கரைதலும் உருகுதலும் எங்ஙனமேலாதோ, அதுபோல ஞானாக்கினியா லன்றி அயலாகத் தடித்த மனம் கரைதலும் உருகுதலு மேலாமையின் 'கரைந்தருகப்பெற்றோம்' எனவும், அங்ஙனம் அது கரையா விடத்தும் நம்மை நாம் சிதாகாயமாகக் காண்டலகூடாமையின் 'உள்ளபடி நம்மையுணர்ந்தோம்' எனவும், சிதாகாய மாகாவிடததுக் கூற்ற்கியையாத விலக்கணங்களை இப்போ தேற்றலின் 'சச்சிதநந்தமு நாந்தாமர விருந்தோம்' எனவும், லீகாசித்து நிற்கினும் உயிர்கள் வேறில்லாமையான் சச்சிதாநந்த வழுவமாதலின், 'அச்செல்லா நாமாகையால்' எனவுங் கூறியவாறு கரண்க, கள்ள மனத்தைக் கரைத்தருகப் பெற்றோமே யென்ப பரமோதி யுரைகூறப் பொருந்துமேனும் கரைத்தென்பதுபோல வருக்க வெணப் பிறவினை யாக்காமையால் வழுவுவதுமெனக் கருதி இங்ஙனம் திருத்தி புரை கூறினும், உள்ளபடி யென்ற மிகையால் சிதாகாயத்தை வருவித்தாம், சொல்லாலன்றிப் பொருளாற் பகுத்து ஏதுமாக்குதல் எவர்க்கு மரிதரிதாதலின் அது கருதித் தெள்ளரிய சச்சிதாநந்தமென்ப ஜாடமோதி, யுரைகூறிலு மமையும், தெள்ளிய மனமென்ப திருப்பது பூற்றிக் கள்ளமன மென்ற ரென்க, இக் கவியிலுள்ள மூன்று ஏகாரமும் அசைநிலைகள். இங்ஙனம் அந்தர்முகமாக நம்மையாக்கியது நாமே யன்றோ வென்று ஆழ்ந் துரைகொள்ளும் ரென்க, மனத்தைத் தன்னிற் கரைப்பதந் தானே தானாதலும் பய் வென்பது வருத்து.

(அ-கை)

ஆன்ம ஐசுசன்யமே சகத்தென்றது கெம்பீரமாய்க் கூறுவதை யன்றி யுண்மை யாகுமாயென்ற மாணுக்கனைநோக்கி இக்கவியில் உத் தரங் கூறுகின்றது.

கண்ணலாற் காட்சியுண்டோ காதலாற் கேட்பதுண்டோ விண்ணலா லேதும் விரிந்ததுண்டோ - வெண்ணுங்காற் கானலா றேடிவரக் கண்டதுபோற் றேற்றுகினுந் தானலா துண்டோ சகம்.

(இ-ரை) “கண்ணலாற் காட்சி யுண்டோ காதலாற் கேட்ப துண்டோ விண்ணலா லேதும் விரிந்ததுண்டோ” எ-து. கண்ணறி வை யன்றிக் காணப்படுபவைகளும், செவி யுணர்வை யன்றி ஒலி விகற்ப பேதங்களும், பூதாகாயத்தை யன்றி யாதாயினும் பல விகற்ப மாக விரிந்து நிற்பவைகளு முளவோ? “எண்ணுங் காற் கானலா றேடிவரக் கண்டதுபோற் றேற்றுகினுந் தானலா துண்டோ சகம்” எ-து. ஈவானுபுஷத் தேர்ச்சியா லுன்னுமிடத்து நடுப்பகலிற் சூரிய கிரணம் பாலநிலத்தில் வெகு வேகமா யோடி வருகின்ற ஆறுபோற் காணத் தோற்றினும் அந்த ஆறுனது எங்ஙன மின்றோ, அதுபோலச் சைதன்யமாகின்ற தன்னைத்தவிரச் சகத்தென்பது வேறாக வுளதோ? —எ - று.

இக்கவியிலுள்ள நான்கு ஓகாரமும் இல்லை யென்னும் பொருடர லால் எதிரமறை. தாஷ்டாந்தம் அபேதமாக நிற்க, அதனை விளக்கப் புகுந்த திருஷ்டாந்தம் அபேதமா யிருக்கவேண்டி மன்றோ? அபேதந் தானெனின், காணப்படுபவைகளும் கேட்கப்படுபவைகளும் மண், நீர், அனல், ஊளி யென்னு நான்கு பூதங்களுங் கண்ணுணர்வு செவி யுணர்வு ஆகாயமாகுமா? இஃதன்றியுங் கானலா றேடிவர வென்ற தும் திருஷ்டாந்த மன்றோ? இஃதபேதமாயதுபோல ஏனைய மூன்றா திருஷ்டாந்தங்களும் அபேதமாகச் சொல்லாற் கூறினும் பொருளால்

அமையுமோ? அமையு மெனின், தேற்றேகாரந் தராத தென்னை தந்து பொருள் கொள்ளுது மெனின், கண்ணுணர்வே யூதபவத் துமாசுமா? ஆகுமெனின், அறிபடு பொருளாகா திருக்கவேண்டு அங்ஙன மாகாதிருக்க முடியுமா? அங்ஙன முடித்துத் தெரிவிப்பபால் அடித்துக் கேட்டுத் தெளியாத தென்னை? தமிழ் வெள்ளை யாலால் ஆழமும் வெள்ளையோ? இது நிற்க யாம் கூறுதும். ஐயறிவ் கண்ணையும் பஞ்சபூதங்களில் மண்ணையு மெடுத்து வாதிக்குதுபகண்ணெனல் அறிவறியாமை யடுக்குசட்கும், மண்ணெனல் உடதான வுபாதேய வடுக்குசட்கும் இயையாமல் இந்தச் சடசித்துகளை பொருளாக வமைத்துக் கூறப்புகின் குணமாக முடியுமன்றி இருந்த லன்றே குணியாக முடியும்? முடியா விடத்துச் குணியாக நிற்கு டன்றே? அங்ஙனம் பல்லாழிகாலம் நிற்கின் சீவப்பாழ், சிவப்பாழ், பராபாழ் இவை நிரையே தோன்றும். அதனைத்தான் கிரியா யோகிகல குண்டலதத்தி யென்பர். மருள்கலாததால் அந்த இருள்கலாது. இங்ஙனம் நெடுங்காலம் பழகப் பழக அங்கே ஒளி மின்மினி போன்றும் தீபம் போன்றும், நட்சத்திரம் போன்றும், நிலவு போன்றும், தினகரன் போன்றும், பற்பல தினகரர் போன்றும் இலகிப் பின்னா உபாதி ரகிதமாகக் காணும். அவ்வாறு பலகாற் பழகப் பழகச் சச்சு தாநந்தம் அகிஷ்டாநமாகவும், சக சீவ் பரம் ஆரோபமாகவும் காணப்பட்டு விருத்தி திருஷ்டாந்தம் போலவும், விவர்த்த திருஷ்டாந்தம் போலவு மாசும். அங்ஙன மாய நிலையினின்றும் கணிக்கின அமையுமே யன்றிக் கற்பனை பறிவாற் கற்பனா திரிசயத்தைக் கணிப்பதுபிறவிச் சூருடன் சூரிய விலக்கணத்தைக் கண்டு களித்தாற் போலும். சிவ்வளவு எட்டி "புறியாவிடத்துக் கணித்தல் பொருந்தா தென்க." இது அபக்குவத்தைப் பக்குவ மெனவும், அநாசிரியரை ஆசிரிய ஓரனவுங் டிகாண்ட குற்பமே யன்றி வேறன்று. இவ்வளவு தெரிபாதவரா-இந் தூலாசிரியர்? விசாரித்துத் தெளியாது இவர்மேற் குற்றஞ்சாரற்றல் முறை யன்று. இவர்மேற் குற்றஞ் சாற்றுவார் "அகரமுதல வெழுத்

தெல்லா மாதி பகவன் முதற்றே யுலகு' என்னுங் கவிக்குங் குற்றங் கூறுவாட் போலும்! உனைத்தும் தன்னை யன்றி வேறின் ஓறன்பது கருத்தி. (உசு)

(அ - கை.)

• அங்குனமாயின், காண்பானும் காட்சியும் வேரூக்கக் காணப்படுகின்றனவேயென்ற மாணக்கனை கோக்கி இக்கவியில் உத்தரங் கூறுகின்றது.

என்னைத் தகீரமற்றிங் கேதுமில்லை யென்னுனை பொன்னைத் தவிரவிலாப் பூடணம்போற் - பொன்னையுரு வேரூக்கிப் பேருரைத்த வேற்றுமைபோ னம்மையுமவ் வரூயப் பருத்துரைத்தோ மால்.

(இ-ரை.) “என்னைத் தவிர மற்றிங் கேதுமில்லை யென்னுனை பொன்னைத் தவிர விலாப் பூடணம்போல்” எ-து. என தெதார்த்த வடிவமாகின்ற சுத்த சைதன்யந்தையன்றி “எங்கப்பாணை” ஆதற்கு வெந்திருத்தமாக யாதொரு பரமாணுவேனும் எங்கணு மில்லவேயில்லை; யானுபோலு மெனிசு, பொன்னினது எதார்த்த வடிவை யன்றிப் பூடணமெனல் உனைத் துனையெனும் எங்கணு மில்லவே யில்லை யென்ப தெங்கனமோ, அதுபோன்று, “பொன்னையுரு வேரூக்கிப் பேருரைத்த வேற்றுமைபோ னம்மையு மவ்வாரூயப்” பகுத்துரைத் தோமால்” எ-து. பொன்னெனல் யாதோ, அதனை வெவ்வேறு பற்பல விநோத அடிவங்கனாக்கி அவ்வவ் விகற்ப வடிவங்களுக்குத் தக்க காரணக் குறியாகப் பெயரக் ளுரைத்த வேற்றுமைப் பேதங்க ளெங்ஙனமோ, அதுபோல நம தெதார்த்த வடிவினையும் அப்படியே பற்பல வாக வகுத்துத் காரணக் குறியாகப் பற்பல நாமங்களை யுரைத்தோம், ஆதலால் இதிற் சற்றுங் ஐயமில்லை—எ-று.

துண தெதார்த்த வடிவினைக் காணுதார்க்கு இந்நூன் முழுதும் முரணு மன்றோ? முரணினும், அறிவும் அறிவினது விகற்பமும் எ

தெந்த வேதுவினாலு முரணுதற்கியையுமோ? முரணவே முரணவென வற்புறுத்தப் பொன்னையும் அதனது பற்பல விகாரங்களையும் அங்கவ வற்றிற்கியைய அமைத்த பெயர்களையும் உவமானமாக்கிய வென்சு. = மற் றென்பது “மற்றொன்று சூழினும்” என்பதுபோல் நின்றலின் பிறி தென்னும் பொருள தென்க வானாகூரது ‘என்றோண’ என்றத னால் எவரும் என்னைப்போல் ஆராய்ந்து தற்றரிசனத்திற் கண் டினை யேற்கற்பாலராவரென்னுந் துணிபு தொனிக்கக் கண்டாம். காணவே, பகிர்முகத்தால் ஆயுஞ் சொல்லாற்றலை விடுகவென்பதாயிற்று. தற் றெரிசனத்தில் விடாதுநிற்கின் அயலாகக் காணப்படுவ தின்மென் பதுகருத்து. பொன்னுட்ட மகலின் பணிகள் காண்சகலுமோ? பணிகள் அகலினும் நிற்கினும் பொன்னிற்கு நய்நட்ட மென்னவென்னுந் தன் சருத்தை இக்கவியில் வெளிப்படுத்திவாறு காண்க. (உஎ)

(உ - கை.)

இவ்வனுபவம் நவநவமாக நிற்கும் நிலைகளிற் றனித்தனி யொவ்வொன்றாகக் கூறவேண்டுமென்ற மாணக்களை நோக்கி இக்கவியாதி ந்கும் எட்டப்படா தென்பதைக் கூறுகின்றது. -

வாக்கிற்கு மெட்டா மனத்திற்கு மெட்டாது
தேக்கிட்டா லுந்தெவிட்டாத் தெள்ளமிர்ந்த - நாக்கினீ
சூறல்போ லெம்மிலே யூறியூ மைக்குடம்போல்
வேறறநா மாவிருந்தோ மே.

(இ-ரை.) “வாக்கிற்கு மெட்டா மனத்திற்கு மெட்டாது தேக் கிட்டாலுந் தெவிட்டா” எனது. சருதிகளுக்கும் எட்ட முடியாது; பகிர்முக மனத்திற்கும் எட்டமுடியாது; பூரணமாக நினைவின்னும் விஷயங்கள்போப் தெவிட்டாது; “தெள்ளமிர்ந்த நாக்கினீ” சூறல்போ லெம்மிலே யூறியூமைக்குடம்போல் வேறறநாமா விருந்தோம்” எனது. உட்கொண்ட தேவாமிர்ந்த காரணமாக நாக்கில் நீர் கசிவ தென்றன

மோ, ஆதபோல இந்த ஞானமிர்தம் உட்கொண்ட காலமுதலாக யாமாகின்ற அறிவின்கண் ணூறித் தன்மயமாக்கியது; அதனூற்றன் னிடத்தில் யாதொன்றும் எலாது வறுமையினிற்கும் ஊமைக்குட மெந்நன்மோ, அங்நன்மே வேறாகி யாதோர் கற்பனைகளு மீன்றி நர்மே நாமாக விருந்தனம்—எ - று.

சற்குருவினது பூரணவருள் வாய்க்காதவிடத்து எங்நன் மெட்டு மென்பார் 'வாக்கிற்கு மெட்டா மனத்திற்கு மெட்டாது' எனவும், அறிவானந்த மீரதலின் 'சேக்கிட்டாலுந் தெவிட்டா' எனவுந், யாது அபசயம் வரினுந் தேவாமிர்த முண்டவனுக் கஃதுயிருக்கு வரச்செய் யாததபோல யாதீலேனும் கலங்கினும் உணர்வு கலங்காமைபற்றி ஞானமிர்த மூறிவருவதால் 'எம்மிலே யூறி' எனவும், யாதொன்றும் பெய்பாமல் வைத்த ஓமைக்குட மெந்நன்மோர் அங்நன்மே சகல கற்பனைகளையும் நம்மில் நிச்சிச் செய்ததால் 'வேறற நாமாவிருந் தோம்' எனவுந் கூறிபவாறு காண்க. யாதோர் கற்பனைபுழிந்துறென் பதுகருச்ச. எட்டாத கெவிட்டாத வென்பன் விரண்டுங் கடைக் குறைந்து நின்றன். எம்மிலே யூறலாவது சொப்பிரகாசம் அணுவணு வாக நாளுக்கூறாள் மேலிட் டிடைவிடாது வருதலை. (உய)

(அ - கை)

• • • அறிவே வடிவாயிருப்பா யென்பதை இக்கவி கூறுகின்றது.

எதுசிவா னந்தமோ வேதுசிவா காரமோ
வேது சிவன்செயலோ வென்னுதே - யேதும்
நிறிவாகா வென்றாகாப் பேதமா காசு
வறிவா நினைவே யது.

(இ-ஊ.) "எதுசிவானந்தமோ வேதுசிவாகாரமோ வேதுசிவன் செயலோ வென்னுதே" எ - து. சிவானந்தமென்பது யாதோ, சிவா காரமென்பது யாதோ, சிவன்செயலென்பது யாதோவென்று. ஐய

முறாமல், “ஏதும் பிறிவாகாவொன்றாகப் பேசமாகாத வறிவாநிறைவே யது” எ-து. திணைத்துணையுந் தண்ணீரைப்போலப் பிறிவுபட நின்றதும் மீண்டும் பிறிவுபடாது நின்றதுமாகிய பேதஞ் சிறிதுங்கூறாத ஞானப்பிரகாசமாகிய பரிபூரண சொருபமே யதுவாதலால்—எ-று.

இக்கவியிலுள்ள மூன்று ஓசாரமுஞ் சுருதிவாசனையினூற் றுணியுபெற நிலலாமையின் ஐயம் பிறிவுபடுத்தினூற் பிறிவுபடுவதுபோலவும், வகப்படுததினால் வகப்படுவதுபோலவுங் காண்டலேயன்றி யங்ஙனமாகாது, ‘என்று மொருதகைததாய் நின்றலின், அஃகிருந்த வண்ணம் நீ யிருக்கின் உன் ஐயமெல்லாந் தானே தவிர்க்குமென்பது கருத்து. இயைதற் கிடம்பெறாத மாசற்ற பரம்பொருளைத் துவிதமெனவும், விசிட்டாத்துவிதமெனவும், அத்துவிதமெனவும் இயையாதற்குவருத்துக் கூறியது இனி ஐயம் திரிபு வராமக் கென்க. அறிவானந்தத்தைச் சிவானந்த மெனவும், அறிவாகாரத்தைச் சிவாகாரமெனவும், அறிவினது புண்டிபயர்ச்சியைச் சிவன்செயுமெனவுங் கொள்ளக்கிடந்தனமகான்க அறிவினது நிலையெங்ஙன மெங்ஙனமோ, ஆங்ஙன மங்ஙனமாய் நிற்பல் ஆனந்தமாதலின், ‘அறிவா நிறைவே’ அதனென்றார். அறிவு: சோபாதிக நிருபாதிகத்தோடு கலந்து நிற்கின் ஆனந்தமும் அந்நிலையதாமென்க. அறிவாநிறைவே யதுவென்பதில் ஏகாரந்தேற்றம், ஆனந்தத்தை யிளக்க நின்றலின். (2க)

(அ - கை.)

தானெனலே தெரளும் மருளமாய் நின்றலின் இருபக்கமுஞ் சாயாது நிற்கின், அதனவே சாந்தமாமென்பதை இக்கவி கூறுகின்றது. தானறியுந் தத்துவங்க ளெல்லாந் தனக்குணியந் தானதுவே யன்புறென்று தள்ளுங்கான் - ஞானமாத தள்ளுமவ னைவிருக்குந் தன்றறா நென்றுணர்ந்து சொளருமது வேசாந்த மாம்.

(இ-ரை.) “தானறியுந்தத்துவங்கனெல்லாந் தனக்களியந் தான
துவேயன்றென்று தள்ளுந் கால்” எ - து. “தன்னாலே தானறியப்படு
வனநீராகிய நிலமுதலாக நரிததத்துவ மிறுகியாகக் கிடந்த தத்துவக்
குழாக்களைத்துந் தானென்ற கன்னியமாக நிற்கினும் ஆராய்ச்சியின்
கண் தன் அவையல்ல வல்லவென நியதினையாபட்டுக்கொண்டே
வரும்; அங்ஙனம் உருமிடத்து, “ஞானமாத் தள்ளுமவனாவிருக்குக்
தன்னாற்றினென் றுணர்ந்து கொள்ளு மதுவே சாந்தமாம்” எ - து.
ஆராய்து தேளிந்து தள்ளுவது மெய்யுணர்ச்சியன்றோ? அந்த மெய்
யுணர்ச்சியாய் நின்றியற்று மியற்றதற் கருத்தாவாகிய தானென்பத
னாலே இங்ஙனம் இருமையுமாயினவென்றணர்ந்து திடம் பெறுவதே
யுபசாந்த நிலையெனப்படுவதாம் - எ - று.

தன்னைத்தானுணர வநியாமையால் தத்துவங்களைத் தனக்கு
அன்னியமெனவும், பன்மைவி றெருமையென்று வழுவுமைதி யிரு
ப்பதால் ‘தானதுவே’ எனவும், தானிருநானமாய் நின்று இவை யனை
த்தும் மெய்யெனக் கொண்டு தென்பதைக் குறிப்பிக்க “ஞானமாத்
தள்ளுமவனாவிருக்குத் தன்னாற்றான்’ எனவும், ரிமிடத்தும் இயற்றதற்
கருத்தாவாயும், ஏவீதற் கருத்தாவாயும் அறிவநியாமையை யியக்கலின்
தானென்பதே யுண்மையென்றனுபவ பூர்வமாகத் திடநகொண்டு
நின்பிதினும் உபசாந்தமென்ற கிட மின்மையின் ‘என்றுணர்ந்துகொள்
மதுவே சாந்தமாம்’ எனவுந் கூறியவாறு காண்க. உபசாந்த மெ
ன்றதீச ந்தமென நின்றது. தானெனவே ஞானஞானமாய் நிற்கு
மென்பது கருத்து. (க0)

(இ - ரை)

உபசாந்தமே நிலையின் சிவமாவது தான் யதேதாவென்ற ஐடம்
நீகுதி, அத்தனை இக்கவி கூறுகின்றது. •

சாந்தமே தற்சாட்சி தற்சாட்சி யேபிரமம்
பேர்ந்த பிரமமே பூரணமா - மாய்நதுணர்ந்த

சுத்தபரி பூரணமே தோன்றச் சுவானுபவஞ்
சித்தநிலைதானே சிவம்.

(உ - ஐ.) “சாந்தமேதற்சாட்சி தற்சாட்சியேபிரமம் போற்றிப் பிரமமே பூரணமாம்” எ - து. முன்னர்க்கூறிய உபசாந்தமென்பதே தற்சாட்சியென்பதும், தற்சாட்சியென்பதே பிரமமென்பதும், அங்கனமெழுந்த நிலையினதூகிய பிரமமென்பதே பரிபூரண நிலையென்பதும், “ஆய்ந்துணர்ந்த சுத்த பரிபூரணமே தோன்றச் சுவானுபவஞ் சித்தநிலைதானே சிவம்” எ - து. சுருதி குரு சுவானுபவத்தால் லாராய்ந்து தெளிந்த களங்கரகிதமாகிய அந்தப் பரிபூரணமாய் நின்ற நிலையே மேலொன்றுந் தோன்றற்சரிய சுவானுபவநிலையென்பதும், அங்கனம் நிலைத்த திடசித்தமென்பதே சிவமென்பபடும் நிலையென்பதுமாகி - - - - -

சாந்தமே தற்சாட்சியெனல் வழக்கற நின்றலே மெய்யுணர்ச்சியாமென்கைத் தற்சாட்சியெனல் எல்லா அவத்தைகள் மாறிலும் மெய்யுணர்ச்சி மாறாமனிற்கை; தற்சாட்சியே பிரமமெனல் அவவழிவே யுணர்ந்தமாய் நிறைக; பிரமமே பூரணமாமெனல் அவ்வாணந்தம் பரிச்சேததோட மடையாமல் எங்கும் வியாபித்து நிறைக; சுத்த பரிபூரணமே தோன்றச் சுவானுபவமெனல். அங்கனமாய் வியாபகஞ்சொர்வுறாது அதிசயப்பட்டு நிறைக; சித்தநிலைதானே சிவமெனல் அவ்வழிதம் போல்வ தொன்றின்றெனத் திடங் கொள்கை. அதிதத்தினும் மேலாய தின்றென்பது கருத்து. இக் கவியிலுள்ள நான்கு, ஏராரமுந் தேற்றம். (௩௧)

(உ - க)

மாயையென்பதுஞ் சாய்ச்சிவமென்பதும் தூணையெனலை இக் கவி கூறுகின்றது.

சித்தும் பிறந்து செகம்பிறந்து நானெனவேவார்
கத்தன் பிறந்தவழி கண்டோமே - சித்த

மடங்காமை யேமாயை யம்மாயை மாய்ப்பார்
திடந்தானே சாயுச்சியம்.

(இ - ரை.) “சித்தம்பிறந்து செகம் பிறந்து நானெனனோர் கத்
தன் பிறந்த வழி கண்டோமே” எ - து. ஏன்று மொருதகைத்தாய்ப்
பரிபூரணமாக விளங்கிநிற்குஞ் சைதன்னியத்திற் கயிற்றிற் பாம்பு
போல் ஆவிரந்தரீமாக ஓர் நினைவுதித்தி அந்த நினைவே சகத்தாகப் பரி
ணமித்து அங்ஙனம் பரிணமித்தலால் யானல்லாததை யானென்னும்
ஒரகங்காரி கர்த்தருத்தவமுஞ் சேதனத்துவமுமுடையவன்போற் செனி
த்த வகையை இப்போது பிரத்தியட்சமாகத் தெரிந்தோம்; “சித்தமட
ங்காமையே மாயை யம்மாயை மாய்ப்பார் திடந்தானே சாயுச்சியம்”
எ - து: இங்ஙனமாய காரணத்தை விசுரித்தூத் இதளித்தும் அங்ங
னஞ் சித்தத் தீடமுமுமையே மாயைபெனலும், அங்ஙனமாய பிராந்தி
யை ஒருங்கே தெலேத்து நிற்கும் மூகான்கள் சித்தக்கலக்கமின்மையே
சாயுச்சியமெனலுமாம்—எ - று.

கண்டோமே என்பதில் உள்ள ஏகாரம் அசைநிலை. உடங்காமை
யே, திடந்தானே யென்பவற்றிலுள்ள ஏகாரங்கள் வேறன்றெனக்
காட்ட நினைவாய் பிரிநிலையெனினும் அமையும். நானெனனோர் கத்த
னென்பது மலடிமைத்தனென்றன்போலும். திடந்தானென்பது தேர்
ச்சித்தெளிவு மிகுதலே. தினச்சமுத்தி கிலையங்கால் இசை யங்குற்
றுணர்ந்து நோக்கிற் பகிர்முகத்தில் இங்ஙனமாவது நிகழாமாயின், அந்
தங்குதத்தில் இங்ஙனம் நிகழ்வதைப் பிற ருணர்த்த வேண்டாமா?
தானே அங்ஙனமாய நிலைக்கண் கண்டுகொள்ளலாமென்க. தன்னைத்
தன் மறந்த மறதியே நினைவாக ஸ்புரித்து அந்த ஸ்புரிப்பே சகத்
தாகத் தடித்து அத்தடிப்பே ஏகதேசத்தில் அகம்பாவமாக நின்றதென்
றறிக. இவ்வளவறியாதார் யாகு கற்றுச் சாதிக்குளும் உத்தரவாதி
யாகார். மண் முதலிய ஐம்பூதங்களில் ஒவ்வொன்றையுங் காரிய
வகைகளிற் செல்லா தவற்றைத் தத்தங் காரணவகையி லொடுக்கி

கொண்டு செல்லச் செல்லத் திரிபுடியென்பதின் றி வறிது நிற்குமன் றே? அலற்றை மாயையெனவும், அதனை ஐயந்திரிபின் றித் தெளிந்த விடமே சாய்ச்சிய மெனவுங் கொள்க. பொருளாற்றலாற் செல்லின் துக்கநிவர்த்தியுந் தடையற்ற ஆனந்தமும் நேரே மெய்துமென்பது கருத்து. (௩௨)

(அ : ௩௩.)

இவ்வனுபூதியிற் கலங்காது நிற்கின் சனமரணத்தைப்பற்றி வரும் பயகம்பனாதிக ளெய்தாவென்பதை இக்கவி கூறுகின்றது.

எல்லையற்ற சென்ம மெடுத்தோ மிறந்தோமென் றல்லலுற்ற பீதி யழிந்தோமே - தொல்லுக மெல்லாங் கடுவெளியா வென்வடிவா மென்றன்வடி வல்லாது பொய்யாத லால.

(இ-ஈ.) “எல்லையற்றசென்ம மெடுத்தோமிறந்தோமென் றல்ல லுற்றபீதி யழிந்தோம்” எ-து. இக்காறும் இதுபோன்ற நானாவிதம் யுள்ள பிறவிகளைக் கணக்கின்றி யெடுத்தோமென்றும், எடுத்தவாறே யதக்கெல்லையின்றி யிறந்தமென்றுங் கொண்டதால் அல்லலே மயமாயுள்ள பயசம்பனாதிகளால் அழிந் தவிட்டோம்; ‘தொல்லுக மெல்லாங் கடுவெளியா வென்வடிவா மென்றன் வடிவல்லாது பொய் யாதலால்’ எ-து. தீர்க்கசொப்பணம்போலப்பொய்யாயனாதியாய் நின் றுள்ள வுலகங்களினைத்தும் வெற்றவெளியாகத்தோன்றும் எழுறுசயம் பிரகாச வடிவமே நிலையினதாக விளங்கும். இங்ஙனமான எமது எதொர் த்த வடிவத்தையன்றி வேறுசண்டிலோம்; அனைத்தும் மித்தையாத விண்—எ - று.

சென்மம் எடுத்தலும் இறத்தலுஞ் சக்கில சொணிதங் கருவில், தனுவாகத்தடித்த அவசரத்திலேனும், நாழிகைக் கணக்குகளிலேனும், தினக்கணக்குகளிலேனும், வாரக் கணக்குகளிலேனும், மாதக்கணக்கு

களிலேனும், கருவைவிட்டகன்ற அவசரத்திலேனும், நாழிகை, தினம் வாரடி, மாதடி, வருடம், யுகம் இவற்று னொன்றிலேனும் எம்போன்ற உயிரிகள் மரித்தலைப் பிரத்தியட்சமாசக்கண்டு வருகின்றோம். இங்ஙனம் பிறத்தலும் இறத்தலும் அளவையில் அடங்காமையால் 'எல்லையற்ற' என்றார். இங்ஙனமாதற் கிடமாய்நிற்ப துலகமன்றோ? அதையும் பிரவிர்த்தியாலுண்டெனவும், நிவிர்த்தியாலின்றெனவு மிபைதற்கிடம் பிற நின்றலினனும் இத்தனைபுஞ் சைதன்யத்துலென்று நிகழ்தலினனும் 'தொகிலுலகமெல்லாங் கடுகெளியா வென்மடிவாமென் றன்கடிவல்லாது பொய்யாதலால்' எனக் கூறியவாறு காண்க. அனைத்தஞ் சைதன்யத்தைடன்றி யில்லையென்பது கருத்து. அழிந்தே-மே வென்பதிலுள்ள ஏகாரம் ஈற்றசை, என்றுமெலை யிரிடத்துமொட்டிக. ( )

(அ - ௯)

வீண்மரணியிற்செய்த கன்ம ஈனைத்தும் தன்மரணியி லின்றென்பதை இக்கவி கூறுகின்றது.

நால்ங் கருதிக்க் கடவுளரைக் கைகட்டிர்
சாலவிர தங்கடுளல்லாஞ் சாதித்தே - மேலுணர்வா
லீதெல்லா நாமலவென் றெண்ணியனந் தானந்த
போதநா மாகாத போது.

(இ - ௯.) 'காலங்கருதிக்க் கடவுளரைக் கைகட்டிச் சாலவிரத ற்சுளெல்லாஞ் சாதித்தேம்' எ-து. ஒர் விரதமாக வறுதிகொண்டு பகலில் முக்காலத்தையும், இரவில் முக்காலத்தையும் விடாது கருதித் தத்தம் இஷ்டதேவதைகளை மிக்க அன்புகொண்டு கைகருவித்து நாங்கொண்ட விரதங்களினைத்தையும் உடல்மெலிய சாதித்துவந்தோம்; 'மேலுணர்வா லீதெல்லாநாமலவென் றெண்ணியனந்தானந்த போத நாடாகாத போது' எ-து. பின்னர் இவற்றில் எய்ய்புவந்துழி மேய்ப்புணர்ச்சியென்னும் சுவயம்பிரகாசங்கொண்டு மேற்கூறிய கண்மங்க

னைத்தும் நாஞ் சிறி துமல்ல வல்லமென்று நியதிகளைந்து ஸ்திரீவுணர்
ரல் திடற்கொண்டு சர்வ காமாப்திகமென்னும் போதவடிவம் யாமா
ரத அவலகாலத்தில்—எ - று.

காலமாறவன:—பகலில் காலே, மாலே, நடுப்பகல்களும்; இர
ல் முதல், இடை, கடையென்னும் சாமங்ளருமாம். சாலச்சாதித்தே
மன முடித்துப் பொருள்கொள்க. சச்சிதானந்த விலக்கணத்தை
யையப்பெற்ற வுணர்வெனல் யாதோ ஆதனை மேலுணர்வெனவும்
பாதிசகி, மாக நின்றனுபவிக்கும் எல்லாச் சுகங்களும் தீவ்வனுபு, தி
லையுடையோனுக்கு வேறன்மையின் அனந்தானந்த போதமென
ங் கோடற் கேற்றமை காண்க. ஆகாதபோதெனவே உடன்பாட்டிற்
ரதிக்சேமெனக் குறிப்பிக்க நின்றது. மெய்யுணர்ந்தார். செய்யினுஞ்
'சய்திலரென்பது கருதது. (௬௪)

(அ - கை.)

இவ்வனுபவம் வாய்ப்பது நின் மல சித்தர்க்கெனில இக்கவி கூறு
ின்றது.

சித்தியமா வேகமா நின்மலமாப் பூரணமாச
சித்தியமா நின்றொளிநூற் தற்போதரு - சுத்தராய்ச்
சித்தநிலை பெற்றவராயத் தீர்ந், நரென னத்தரவரா
புத்தமரா வள்ளார்க் குறும்.

(இ - ரை) “சித்தியமா வேகமா நின்மலமாப்பூரணமாச் சத்திய
நின்றொளிநூற் தற்போதம்” எ - து. நிரந்தரமாயும், துவிதமற்ற
காயும், மலரக்தமாயும், பரிபூரண நிலையினதாயும், பூர்வபட்ச மாக்கற்
சியைந்தது அன்மையாயும் நின்று விளங்குவது யாதோ, அந்தத் தானே
கானுகின்ற தற்போதமானது: “சுத்தராய்ச் சித்தநிலை பெற்றவராய்த்
தீர்ந்த செனைத்தவரா புத்தமரா வள்ளார்க் குறும்” எ - து. பிராந்தி
யற்றவராயும், சித்தந் திடமுற்றவராயும், இனிப் பிறவிக் கியையாதவ

ராயும்; சன்மார்க்கத்திற் சலியாகவராயும் நிற்பார் யாவரோ, அவாக்கே தப்பாமெய்தும்—எ - று.

என்றும் ஒருதகைத்தாநி விளங்கலின் நித்தியமாயெனவும், சலனமற்ற கண்ணுடையாக்கு விளங்குவது உண்மைவடிவமாதலின் ஏகமாயெனவும், சுசாநி முதலிய பேதமின்மையின் ரினமலமாயெனவும், காலபரிச்சேதங் கடந்தமைபின் பூரணமாயெனவும், போலியன்றாதலின் சத்தியமாய் நின்றொளிருமெனவும், இனி யெய்கும் ஆகாமியங்க ளினைத்துஞ்சி வகத்தின்முன் யானைபோற் காண்டலின் தீர்ந்த செனைத்தவராயெனவுங் கூறினா ரென்க. இழக்க வேண்டுமென்பார் கூறுந் தற்போத மீதென்னற்க. என்னெனின், உறுமென லுடன்பாட்டிற் கியைவதாக முடிதலின், தானேதானாகிற போதமென் றுரைகொண்டாம் இதுனை மறுப்பார் தற்றெரிசன ரிவ்வார்போலும். சத்தியமாயானந்ததற்போதமென்பாருமுளர்; இஃதேதற்குமாறு கண்டொருகொ ள்க. ஏனையோர்க் கிநிலையுறாதென்பது கருத்து. (கரு)

(அ - கை)

இக்கவி முதல் ஐந்து கவிகளானும் பகீன்களது நரை— இங்ஙனமெனக் கூறுகின்றது.

வெட்டெனவும் பேசார் வெகுளார் முகங்கோண [கோ
ரிட்டபதார்த்தம் பெரியோக் கேற்றுவைப்பார் - துட்டாக
சேரார் ரியாவர்க்குந் திங்குரையார் கண்ணிவநது
பரார் பிறவிதீர்ப்பார்.

(இ - ரை.) “வெட்டெனவும் பேசார்வெகுளார், முகங்கோணர் இட்டபதார்த்தம் பெரியோர்க் கேற்றுவைப்பார்” எ - து. உபசாந்த நிலைமேவிட்டிருப்பதால் கரோமாகவும் பேசார், கோபியார்; முகஞ் சுளியார்; தமக்குப் பிறரிட்ட பதார்த்தங்களைத் தம்மைப்போலுள்ள சத்திங்களுக்கும் ஏற்கும்படி செய்வர்; ‘துட்டர்களைச் சேராரியுள்வர்

கருத் திருநாடா - சண்முகது டாஸா பிரவீதிப்பார்" எ - து தி
 சேட்டை உன் டா சா லாறு மறுகாரி, ஒருவரையுங் கெடுக்கீநீ
 யார்; மிக்க டா டா சா மி சண்முகது டாக்கமாட்டீர்கள். இவா
 ம டீனிஸ் ஒருக்க டந்தமனா - ஒழிப்போர் - எ - டு.

சருத்து டீ. ரீப்பனட.

(157)

•(அ) (ந)•

இ து வ ம து

பொவறும பொருட்ப பொருளாக வும பொறு
 டென்று நலநிங் தெ டுதையா - டென்றசில
 காரியநதை டோக்கி கழியா ரிழிவுடெய்யா
 காரியந தாமாரு வ .

(இ - டா.) "பொன்றும் பொருட்ப பொருளாகவும் போற்
 ரென்று டீ. டீங் கெடுதத டையார்" எ - து. நிலையற்ற உஸ்துக்கீ
 யாதோர் இலக்காகவுங் கருதிக்க காப்பாற்றார்; எப்போதும் இ
 நன்மைபெனவும், தீமையெனவும் எடுததொருவரோடுஞ் சொல்லு
 "சென்றசில காரியந் த நோக்கிக் கழியா ரிழிவு செய்யா ராரியந
 தாமாருவார்" எ-து. கழிந், சில காரியங் டீள்க் கருதிக்க காலங் கபு
 யார்; பகைவரையேறும் டு டுபடுதீசார். அவர்கள் யாரெனின் த
 டீளத் தானளிக்கத்தும் ஆரிய ரெனப்படுபவர் இவர்களே யல்லாம
 வேறல்ல ரென உலகுளா, கூறற்குத் தாமே பாததிரமாக டீப்பவர் -
 எ - டு.

நிலையுள்ளனபொற்காணப்பட்டு அழிவெவற்றைப் பொன்று
 பொருளென்றே யன்றிக் குண்போற் காணப்பட்டுக் குணமாக நி
 வற்றையன்று. இது விவகார சததன்றதலீண் இவர்க்கு மூண்
 'சத்து முடன்பாடாம். டுவை வியாவகாரிக் சத்து, பிராநிபாசிக சதத
 பாரமார்த்திக சத்து என்பன. வணியார்க்கு வியாவகாரிக் சத்து

னறுமே என்க. “திரிவிதவுலகத் தரிசொரு ஞானி” என்பதைக் குறிப்பிக்க, ‘ஆரியரே தாமாகுநர்’ என்றார். விவர்த்தமெனக் காட்டச் சென்ற சில காரியமென்ற ரென்க. பொருளாவும் போற்றி ரென்ற உம்மையால் பிரதிபாசிகத்தையும் பாரமார்த்திகத்தையும் விருவியுத்தம். (௩௭)

(௮-தை)

இதுவும் இ.

வேதவிதியை வெறுநுறையா ருள்ளளவு
மோத ஒருக லொழிந்திரா - தருள்
மறவார் கருக்கினகி பண்ணு, வெ வாஞ்சை
பிறவார் பிறவாத பேர்.

(9-தை) “வேதவிதியை வெறுத்தறையா ருள்ளளவு மோத ஒருக லொழிந்திரா” என்க. உபநிஷத்துக்குக் கொண்டுவந்தது வேதவிதியாதலால் அதனை என்றமே உறுத்தக் கூடியது; பிராரத துவ முள்ளளவும் சன்பாலுதிற்கும் நவநவமான அனுபுகி ரசங்களைப் பிரருக்கெடுத்திச் சொல்லுதலிலும் அதுகாரணமாகச் சிந்தை யருகு தலிலும் கணநேரமும் ஒழிந்திருக்கமாட்டார், “சாதல் மறவார் கருந் திளவி மண்ணிலகில் வாஞ்சை பிறவார் பிறாதபேர்” என்க. தமக் கெய்து மரணகாலத்தைக் குறித்தார் கணநேரமேனும் மறவாதிரும்பர்; மனமறிக்கிப் புவலகில் கிஞ்சிததுத்தானே யென் நெவற்றிலும் ஆணைசூழியார்; அவர்கள் யாரெனில் ஆகாரியக் தீனைத்தீனையேனுந் தலையெடுக்காது நசிக்கக்கெய்யும் வல்லமையுடையவர்—என்று.

தத்தம் வருணச்சிரமவெழுச்சித்தில் நின்றல் கண்டபடி செல்லு முனத்தையிடக்கற்கு. இஃதோர் தந்திரமுதலின் ‘வேதவிதியை வெறுத்துறையார்’ எனவும், ‘தமது ஆண்சைப் பெருக்கு எவர்க்கும் எய்தவேண்டுமென்பது கருதி ‘ஒத ஒருகல் ஒழிந்தார்’ எனவும், அறிவே வடிவாச வினங்கற்கு இவ்வுடம்பு சாதணக்கருவி யன்றோ? இஃதொழியின் அவல

மாகுதுமேயென்ற நடுக்கம் விடாமையினால் 'சாதல் மறவார்' எனவும் அறிவுக்கணுவமயல்லவாதலின் 'கருத்திளகி மண்ணிலகில் வாஞ்சை பிறவார்' எனவும் கூறியவாறு காண்க. 'கருத்திளகி மண்ணிலகில் வாஞ்சை வைத்தல்; மண், பெண், பொன், மகன் என்பவற்றில் ஆழந்த சிந்தையுடையோர் அவற்றிற்கு-நட்ட மெய்தியவழி அவர்கள் படும் வாழைக்கிரங்கி 'வாஞ்சை பிறவார்' எனினும் ஆமையும்; மங்கையர் அவயவங்களி லொன்றைபோக்கி 'வாஞ்சை பிறவார்' எனினும் ஆமையும். . ஓதலுருக லொழிந்திராரென்றகுச் சான்றோரியற்றிய சுவானுபூதி நூலை வாசித்தலிலும், அதுபற்றி யுருகுநலிலு மொழிந்திராரெனினும் ஆமையும். பிறக்குமவரெனின் இந்நான்கு வினையுற்றும் எதிர்மறையாகா வென்ச.

(100)

(அ-கை.)

இ து வ ம து.

சித்த சலனந் திடுக்கெனவுஞ் சற்றுமுறார்
முத்திவழி கேட்கவே மோகிப்பார் - புத்திபோய்
மடுநம வீடுமனை மக்கள்செல்ல மாச்சரியங்
கூடியமுந் தார்பக் குவர்.

(இ - ரை.) "சித்தசலனந் திடுக்கெனவுஞ் சற்றுமுறார், முத்திவழி கேட்கவே மோகிப்பார்" எ - து. தமது சித்தத்தின்கண் யாது அபாயம் நேரிடினும் கலங்குதலும் நடுங்குதலுஞ் சிறிதமடையார்; ஐக்கியநிலைக் கியைந்த விடுதியாகிய முத்திக்கே மிகவும் மேகித்தழல்வார், "புத்திபோய் மடுநம வீடுமனை மக்கள் செல்லமாச்சரியங் கூடியமுந்தார் பக்குவர்" எ - து. தமது புத்தி மெல்லச் சென்று நமது மாடெனவும், நமது வீடெனவும், நமது 'பெண்சாதி' யெனவும், நமது புத்திரர்க்குணவும், நமது செல்வமெனவும் அநிசயமாக்கக்கூடி அமுந்தினுந் தாங்களமுந்தார்; விடுதிநிலைக்கே யியைந்த பக்குவர்—

எ - ய.

கேட்கவே யென்பதில் ஏகாந்தம் தேற்றம். மாடு, வீடு, மனை, மக்கள், செல்வம் என்பன பிலகாதலின், நமவென்பதைத் தன்மைப் பன்மை ஆரூய்வேற்றுமையாக்கினார். நமவென்பது இடைநின்றல் திவசமென்க. அழுந்திலும் என்பது இசையெச்சம். புத்திபோய்க் கடியழுந்தார் என்பதில் சினைவினை முதலொடு செறிந்தது. 'சீனைவினை சினையொடு முதலொடுஞ் செறியும்' என்றிலக்கணமிருத்தலாவென்க. உறரென்ற பயனிலைக்குச் செயப்படு பொருளாதலின், திடுக்கெனப் பாடமோதி ஷிரைகொண்டாம். (கக)

(அ கை.)

இ து வு ம து.

ஆர்க்கு வருவிருந்தென் புவனவும் பேரவனவுந்
நீர்க்கநிலை யன்றித் தெளிவரே - பார்க்குங்காத்
சாந்தராய் நித்தியராய்த் தத்துவபோ தத்தவராய்த்
நீர்க்கநிலை நின்றார் சிலர்.

(இ-ரை.) "ஆர்க்குவருவிருந்தென் புவனவும்பேரவனவுந் நீர்க்கநிலையன்றித் தெளிவரே" எ-து, யாருக்காரர் வருவிருந்தென்வும், யாருக்கெவை யேற்கற்பாலவையெனவும், தள்ளற்பாலவையெனவும், பூவன்புள்ள தமது தீர்க்க நிலையையல்லாது ஐயந் திரிபறத் தெளிவாகவே, "பார்க்குங்காத் சாந்தராய்நித்தியராய்த் தத்துவபோதத்தவராய்த் தீர்க்கநிலைநின்றார் சிலர்" எ-து. உற்றுணருமிடத்து உபசார்த் நிலையினராகியும், பொலியாகாத நித்தியத்துவமுடையராகியும், மெய்யறிவினை யுடையராகியும், இனி யுடொன்றானேனும் பூர்வபிச்சாமாக்கற்கும், அங்கனமாதற்கும் இயையாத தீர்க்கநிலையில் பின்றவர்களிற் சிலர்—எ-து.

விருத்திடுபவரும் அடைபவருஞ் சைதன்யமென்றி யின்மையானும், அங்கனமாய் வீண்மையிற் கொள்ளப்படுவன தள்ளப்படுவனவுளவோ; இல்லையே, ஆசலினானும் ஆர்க்கு வருவிருந்தென்னவன

வும போவனவுமென்றார். என்றெனலை யாவனவும் போவனவும் என்
 வந்தேறா டிடாட்டுக. தெளிவரே யென்பதிலுள்ள எாரம் எதிர்
 மறைப்பொருளைத் தர நின்றுதால் வினா. எனவே, தீர்க்கநிலை கீரண
 டாகத் தெளிவரென்பது பெற்றும். சிலரென்பதனால் தீர்த்த நிலை
 பெற்று ரென்பதை எழுமவேற்றுமை இடப்பொருளாக்கினும். ப
 றொன்னாது கணிக்கற்பாலரென்பது கருத்து. எதகை வழுவைக் கரு
 சாது ஏற்கவே எனப் பாடமோதுவாரமுளர். தத் துவமென்பது பீல
 டிபாடுள் குறித்த ஒருசொல்லாதலின் உண்மையென்றும். போலியா
 யது நித்தியத்துவ முடையராகியும் என்றரை கூடியது அபாவம்
 வல்லகயும் ஏற்றிலரெனற்கு. (சு0)

(அ - கை)

இக்கவி அபாவம் காண்கினுள் ஒன்றையேனும் மறந்துக் கருதா
 ப ரதக் கூறுகின்றது.

பங்கற்ப சாலா சகத்தொற் றரவையெலா
 பங்கற்ப மென்றா திழிவரே - பங்கமற
 விம்மை மறுமை யிரண்டிடத்து மப்பாலுக்
 துமமையன்றிக் காணா தவர்.

(இ-ரை.) “சுப்பற்பசாலச் சகத்தொற்றாவையெலாய்க்சற்பமெ
 ன்றா திழிவரே” எனது. மரமே சாலவித்தையோற் றேற்றுகின்ற சக
 துக்கொற்றரணைந்சையும் தமதகண்ட பரிபூரணநிலையில் தீண்டித் தீண்ட
 யும் இல்லையெனந் துணியாமல் மகத்தெனக் கருதி அதின் வயப்படு
 வொர்” “பங்கமற விம்மைமறுமை யிரண்டிடத்து மப்பாலுக் தம்மை
 யன்றிக்காணாதவர்” எனது. காமம், வெகுளி, மயக்கமென்னுங் குற்றம்
 வசுப் பிறப்பு வீடுடனும் இரு. மக்கண்களும் அநந் கப்பாலாகிய
 பூவிராணாததின்கண்ணுந் துடிபுரிசனச்சு, யன்றி வேறு” காண்க
 சக் கங்கள் — எனது.

காணாதவர் இழிவரே யென்பவற்றை யெழுவாய் பயனிலையாக் குக. இழிவரே. யென்பவற்றிலுள்ள ஏகாரம் மறுத்தற் பெருநிலைத்தா நின்றதால் வினா. எங்கே மனி முளதோ அங்கே நினைவாகின்ற புடை டுபயர்ச்சி யுளதாம். அஃதெங்குளதோ அங்கே சகத்தாகின்ற பரிண மிப்பினதாம். அஃதெங்குளதோ அங்கே துணைபாலிடக் கற்பித முள தாம். இங்ஙன மிருத்தலினாலும், பூதாகாயத்தையன்றிச் சலனத்துவ மாகின்ற காற்றுளதேற் சிதாகாயத்தையன்றி ஸ்புரிப்பாகின்ற மன மெனலுண்டாம். இங்ஙனமிருத்தலினாலும், சங்கற்பசாலச் சீகத்தோற் றரவெனற்கு யாது முரண்' தெரிந்ததுபோற் பிதற்றல் கர்த்தபம்போ லும். தனது எதார்த்த உடிவினைக்கண்டு நில்லாததாலென்க. இங்ங்லை ரிற்பார். ஆங்குக் கிருத்தலின் தன்னையென்னது தம்மை யென்ருர். தத்தமனத்தை விசாரித் தததென்றியாதார் அதன் பரிணமிப்பை யெங் னனம் தெரியவல்லார்? தன்னைத்தேடி யறியவல்லாதார், பரந்ததத தேடி யறியவல்லார்போலு மென்க. சாலவித்தைபோ விருத்தலின் சக்தத்தைச் சாலமெ ற்றார். முறையோ? வழுவோ? உழுவெனின், ஆசாரவாதேயவிடுக்குகள் அற்றிருக்கவேண்டும், அங்ஙனமின்றே, ஆ லின் முறையென்ச. தம்மையன்றிக் காணாதவ ரென்பதனால் அபாவ மெனல் சற்றும் இவர்க்கெ லையென்பது அருத்து. (சுக)

(௨1 - ௩௩.)

சாஸ்திர வாசனை யெனும், அறிவறியாமை வாசனையேனும், இவர்க்குமுற்றும்வாராவோடுவெனற்கு இக்கவியிலுத்தரங்கூறுகின்றது.

சந்தர்ப் பிராந்தி சதூரத்தாம் ப்ராந்தியெலாஞ்
 சித்தர்ப் பிராந்தியென்றே தேறுவார் - முத்தர்தா
 ழாதோப மாசூ மனத்தைதொறுந் தோற்றியழி
 யாரோபம் லொய்யாத லால்.

(இ-ரை.) “சத்தம்பிராந்தி சதசத்தாம் ப்ராந்தியெலாஞ் சீததிப் பிராந்தியென்றே தேறுவார் முத்தர்தாம்” எ-து. முன்னுணர்ந்த சாஸ்

திரவாசனையேனும், முன்னர் நியதிகளைந்த அறிவறியாமை வாசனை யேனும் ஒருகால் வரின், இவையனைத்தும் எமது சித்த விசதிபத்தா லெய்திய வாசனையாகுமென மயங்காது தெளியா நிற்பர் சீவன் முத்த ரெனப்படுவோர்; “ஆரோபமாகுமவத்தைதொறுந்தோற்றியழி யாரோ பம் பொய்யாதலால்” ௭-து. மித்தையெனற்கியையும் புடைபெயர்ச்சி யாகிய சாக்கிரமுதலிய அவஸ்தைகளனைத்திலும் ஆங்ராங்குந் தோன்றி யழிகின்ற காட்சிகளும், அபிமானங்களும், இன்னும் இவைபோல்வன நிறவும் பிரதிபிம்போபாதி யாதலினனும், மிகவும் மித்தையாம் ஆசலி னனும்--௭-று.

சத்தெனல் அறிவு. அசத்தெனல் அறியாமை. இவை யிரள் றற்குந் தானெனல் இயைப்பிக்குந் தர்த்தாவாதலினனும், சித்தப் பிராந்தி சீனை வினையாதலினனும் இவையிரண்டுந் தேறுவாரென்னு முதல்வினையோடு முடிந்தன, அறிவின் புடைபெயர்ச்சியையன்றி எவ்வீத அவத்தைகளும் இல்லாதிருக்கப் பரிணமிப்பையும் அவ்வவற்றி னெகிழ்ச்சியையும் எங்குளமெய்யென்றுரைக்குதும்? ஆதலின், ஆரோப மாகு மவத்தை யெனவும், ஆரோபம் பொய்யாதலாலெனவுந் கூறிய வாறு காண்க. ஆரோபமெனலையும் பொய்யெனலையும் மீமிசையென் னற்க; வைப்புறுத்துவான்வேண்டியாதலின். என்றேயென்பதில் ஏகா ரத் தேற்றம். அவத்தைகளும், அவத்தைகளிற் றோன்றி யழிவனவுந் தித்தையென வோர் முடிவாய் முடிக்காது மூன்றிடத்துய் ஆதலையே கூறியது மறந்திடாதத் தென்க. பிராந்தியெனல் மயக்கம். ஆர்மா வாகிய யந் யாதுபிராந்தியும் அல்லாமையின்தேறுவாரென்றார். அனை த்துஞ் சித்தப்பிராந்தியெனத் தேறுவரன்றி மயங்காரென்பதுகருத்து.

(அ - கை.)

ஆர்மாவாகின்ற சைசன்யத்தையன்றிச் சசசசபரரிமின் றெனலை யேற்கின் டாரைபார்ப்புசித்தலெனற்கு இக்கவியிலுத்தரங்கூறுகின்றது.

தேகாலயத்திற் சிதாசூர தேவதையை
யாகாய சாந்தி மலராலே - யேகாந்த
மந்திரத்தாற் பூசையெயு மாதவரை யாதரித்துச்
சந்ததம்வாழ் வாரக்கார் சரி.

(இ-ரை) “தேகாலயத்திற் சிதாசூர தேவதையை யாகாயசாந்தி மலராலே” -எ-து தேகமென்னும் ஆலயத்தினைக் கண்டு ஞானாகாயமென்னும் தேவதையை அந்த ஞானாகாயத்தி லென்று மியல்பினதாகிய உபசாந்தியென்னு மலர்களால், “ஏகாந்த மந்திரத்தாற் பூசையெயு மாதவரை யாதரித்துச் சந்ததம் வாழ்வாரக்கார்சரி”-எ-து. சசல கற்பனைகளு யிறந்து தான்மாத்திரமாய் நிற்கும் ஏகாந்த மென்னப்படும் மந்திரத்தினால் இரண்டறிப் பூசையெய்கின்ற மகான்களை மிக்க வன்புகொண்டு எப்போதும் நிரதிசயானந்தவடிவமாய்காழ்கின்றவர்களுக்கார் இணையாவார்?—எ-று.

தேகாலயம், சிதாசூர தேவதை, சாந்திகலர், ஏகாந்தமந்திரம் இவை யுருவகம். இங்ஙனம் பூசித்தல் பேசாமாகவோ? அபேதமாகவோ? பேசாமாகவெனின் ஆலயம், தேவதை, சாந்தி, ஏகாந்தம் இவை அபேதமாக இயைவதற் கேது என்னைகொலோ? ஆதலின் வழுவழு வறக் கிரியா பூசையிறிப்போரும் இவர்களுக்கு இணையல்லவெனக் குறிப்பிக்க ஆர் சரி யென்றார். தன்னைத்தானே பூசித்த லென்பது கருத்து. மலராலே பென்பதிலுள்ள ஏகாரம் அசை. (சக.)

(அ - கை.)

இக்கவியியல் யுவரும் இங்ஙனம் இரண்டறிப் பூசியாததற்கு ஏது என்னெயன்ற வினாவிற்கு உத்தரம் கூறுகின்றது.

பூச்சுணியும் பாற்சொறு முன்பிருக்க நாயுருந்திக்கு
கக்கிய சொற்றைக் கருதுவா - ரெக்கலைக்கு

மெல்லாப் பெருருக்கு மிரும்பொருளாயா மென்னாமல்
வல்லார்க் கடிமைபுகு வார்.

(அ - ரை.) “முக்கனியும் பாற்சோழ முன்பிருக்க நாயருந் திக் கக் கியசோற்றைக்கருதுவார்” எ-து. வாழைக்கனி, பலாக்கனி, மாங்கனி யென்னு மிம்மூன்றும் இனிய பாற்சோழம் எதிரில் வாழையிலையில் படைத்திருக்க அதை யருந்தாமல் விட்டு விட்டு, நாய்தின்று கக்கிய அசுத்தமாகிய சோற்றைத் தின்ன கருதுவார்போலும்! “எக்கலைக்கு மெல்லாப்பொருட்டு மிரும்பொருள்யா மென்மைல் வல்லார்த்தகடிமை புகுவார்” எ-து. எவ்வகைப்பட்ட சுருதிகட்கும் அவற்றிற்கூறிய எவ்வகைப்பட்ட மேலாய பொருட்கட்கும் சிறந்த பொருள் யாமெனச் சுருதி, யுத்தி, அனுபவத்தாற் றெளியாமல் உடலாகிய மலமூட்டை யை வளர்ப்பான்வேண்டிப் பொருட்செல்வத்தில் மிக்கவலியுளார்த்தகடி அடிமையாக நின்றுழைப்பவர்—எ-று.

முக்கனியெனக் குறிப்பித்தது ‘ஐவரொடு சினைஇ’ என்றாற்போ லும். பிராதிபாசிக சத்தம், பிரதிபிம்போபாதி யு மிருப்பதைக் குறிப்பா லுணர்த்த டிரும்பொருள் யாம் என்றார். எனவே, யாமனைவரும் ஆற்ப போகத்திற்கே தனு கரண புவனம் பெற்று என்றும் உழல்வமென்பது பெற்றும். வல்லார்த்தகடி பென்பதில் ஏகாரம் ஏடுசுயதி. விசாரித்ததுச் செளரியாதது அறியாமையா லென்பது சுருத்தது. (சசு)

(அ - கை)

சத்துக்களை யவமதிப்பா ரெங்ஙனமாவ ரென்பதற்கு இக்கவியில் உத்தரங் கூறுகின்றது.

செம்மை யறியார் செகத்தோற் றரவறியார்
தம்மையறி யார்வினையுந் தாழ்வறியார் - தம்மிலே
யந்தரராய் வினை யவமதிப்பார் நல்லோரை
யெந்தவழி போவா றிவர்.

(அ - ரை.) “செம்மையறியார் செகத்தோற்றரவறியார் தம்பை யறியார்வினையுந் தாழ்வறியார்” எ-து, துக்கநிவிர்த்திக்கியைந்த செப்

மையான் மார்க்கத்தையும் தேட்டறியார்; செகத்திற்கு முதற்காரணம் இனையதென்றும் விசாரித்தறியார்; தமதெதார்த்த நிலை இனைய தென்று துணிவு பெற்றிருக்கவு மறியார்; ஆங்ஙனம் விசாரியாததால் விளையு மீனத்தொதயும் சிந்தித்து மறியார். “தம்மிலே யந்தராய் வீணையமையிப்பார் நல்லோரை யெந்தவழிபோவாரிவர்” எ-து. இங்ஙனமாய வேதக்களால் தழுது அகத்தில் அஞ்ஞானந்தகாரத்தை யுடையவராய் தோர் ஏதுவுமின்றி நல்லோர்களை அவமிதித்துக்கொண்டே திரிவர். இவர்கள் எந்தப்பாதகத்திற்குப் போவார்களோ யாமறியேன்!—எ-று.

• விசாரிப்புழிப் பாழாகவும் ஆகில்லாவுழி நாம ரூபமாகவுந் தோற்றுவ தென்றும் இயல்பா நின்றவின் செகத்தோற்றர வெனவும், புண்ணிய கன்மமேனும் பிறவிநேரையைத் தரற்பாலதாதலின் விளையுந் தாழ்வெனவுங் கூறியவாறு காண்க. செய்யுமார்க்கத்தைச் செம்மையென்ற தாகுடெயர். தீமைக்குப்பலன் வகுத்தலரிதாதலின் எந்தவழி போவார் இவ்வென்றார் எனவே, நிரயம் புலவாறா நின்றவ் பெற்றும். எந்தவழி போவாரோ வென்பதில் ஓகாரம் எஞ்சியது. நரகமே தமது கடியாவரென்பது சந்தது. (௫௫)

(அ - கை.)

ஞானகண்டம்போற் கன்மகாண்டஞ் சிறப்புறாதற்கு ஏது என்னை யெனற்கு இக்கவியி லுத்தரங் கூறுகின்றது.

ஐங்கணையும் பூவா மறுகா லளிநாணு

மென்கரும்பாம் வில்லனங்கன் வீரனும் - வன்காத

லேற்று்வன மெல்லாம் பொய் யிப்படியே பாழிலகத்

தோற்றமெலா மெய்தானு தொல்.

(இரை) “ஐங்கணையும் பூவா மறுகாலளிநாணு மென்கரும்பாம் வில்லனங்கன் வீரனும்” எ-து. மன்மதனுக்குப் பஞ்சபாணங்களும் புஷ்பங்களாம்; ஆறுகால்களையுடைய வண்டுகள் வில்லிற்கட்டிம்கியி

றும், அஃனாக்கு வில்லோ மிருதுவாகிய நூரும்பாம், இந்தப் பாணங்
 ினை யெறியும் வீரனே வடிவமில்லாதவனும்; “வண்காத லேற்றுவனா
 மெல்லும் பொய் யிப்படியே பாபுலகத்” தோற்றமெலா மெய்தானா
 சொல்” எ-து. இவனே யாரிடத்தும் மோகத்தை விடாவிட்பவனும்,
 இவையனைத்தும் அந்தர்மூத்தகக் கியையாமையின் சமஸ்தமும் பெரிய
 யையாம். இதுபோலவே பாழாடிய வுலகமும் சராசரத் தோற்றமும்
 அவற்றின் புடை பெயர்ச்சிகளும் அவற்றெய்து மின்பத் துன்பங்க
 ளும் மெய்யாகுமா? இதனை நீயே யாராய்ந் துணர்ந்து சொல்லு—
 ா - டு.

ஐங்கணையாவது “முல்லையரும்பு முழுநீலஞ்சூத்ப்பு, வல்லியுளரி
 யோடைந் து” என்பதனாற் காண்க. இவை யனைத்தும் ஒன்று ஒன்
 றாகக் கற்பிக்கப்படுவனவே யன்றி யுண்மையாகுமா? ஆகுமெனின்
 விரத்தியுடையோர்க் கெங்கே? இல்லையே; ஆதலின் வழு. அணுக்கள்
 சையோசகத்த யன்றிப் பூதமென்பதும், பௌதிகமென்பதும், அவற்
 றின் புடைபெயர்ச்சிகளும் கண்டிலமே; காணாததால் இப்படியே ‘பு
 முலகத் தோற்றமெலா மெய்தானா’ என்றார். மெய்தானா வென்பதி
 லுள்ள ஆகாரம் எதிர்மறைப் பொருளைத் தரவந்த வினா. பூ, நாண்,
 றும்பு, வீரன் இவை யுருவகம். சொல்லென்றது நீ யாராயாமல் யான்
 கூறுவதை நம்பற்க வென்பதைக் குறிப்பிக்க நின்றது. பூவாம்,
 றானும், றும்பாம், வீரனும், ஏற்றுவனா மிந்தருடிகளனைத்தும் உள்
 லங்கனஞ் செய்வதுபோலுதீ! பொய்யே முழுதங் கூறுவதனா வென்
 றது கருத்து. (சுகீ)

(அ - கை.)

மகான்கள் இண்பத் துன்பங்களை யுத்தரிப்பீது யாதின்கண்ணே
 வென்ற சூத்தரம் தீத்கவி கூறுகின்றது.
 காலமோ தேவன்தயோ கன்மமோ மாமாய்புச்
 சீலமோ விம்மனத்தின் செய்கையோ - கோலியநலம்.

லுச்சாக மோநலந்தீவ் குத்தரிப்ப தேததிலே
யெச்சார்பு மில்லா விவர்க்கு.

(௫ - ரை.) “காலமோ தேவதையோ கண்மமோ மாமரையைச்
சீலமோ விம்மினத்தின் செய்கையோ” எ - து. காலத்திலோ, உபா
சனாமூர்த்தத்திலோ, நாமியற்றுஞ் சற்கருமத்திலோ, சிற்சத்தியென்னு
நின்மலத்திலோ, சுத்தமான இம்மனத்தின் சேட்டையின்கண்ணே,
“கோவிய நல்லுச்சாகமோ நலந்தீவ் குத்தரிப்பதே ததிலே யெச்சார்பு
மில்லா விவர்க்கு” எ - து. நம்மா வியற்றிய சன்மார்க்கத்தின்கண்
வினாய முச்சாகத்தினிடத்திலோ ஊழாற் ராமே வினாயுஞ் சுக துக்க
வயப்படாம லுத்தரித்துக்கொண் டிருப்ப திவற்றன் யாது? அந்நிலை
க்கண் சீவ்வகைச்சார்பு மில்லாமற் சதோதயமாக விளங்கிக்கொண்
டிருக்கு மிந்தச் சீவன்முத்தர்களுக்கு—எ - து.

உத்தரித்தல் நிலை கலங்காது சுகத்திருத்தலை. இக் கவியிலுள்ள
ஆறு ஓகாரமும் உறுதிப்பொருள் தராமையின் ஐயம். இங்கே ஏதென்
பதி ஆறிவறியுமைக் கிடைநின்றலை. இங்கே எச்சார்பு மென்றது
ஞானஞ்ஞானச் சார்பை. அப்பாற்கடந்து நின்றவின் மாவெனவும். சீல
மெனவுங் கூட்டிக் கூறியதால் மாமாயைச் சீலமோ வென்பதற்குச்
சிற்சத்தியென்னு நின்மலத்திலோ வென்றுரைக்கொண்டாம். வானா
கூரது இம்மனமெனச் சுட்டியதால் சுத்தமான இம்மனமென் றரை
கொண்டாம். எச்சார்பு மென்பதிலுள்ள வும்மை முற்றும்மை. இவர்க்
கென்பதி அணியைச் சுட்டாதவின் சீவன் முத்தரென்றும். ஞானஞ்
ஞானத் திடையிலென்பதுகருத்து. (சுஎ)

(அ - கை.)

இந்நிலைக்கண் சற்றுந் திரும்பாதாரை நோக்கி விசன முறுதலை
இக்கவி கூறுகின்றதி.

தன்னித்தான் நேமரச் சதிகார ரேன்பிறந்தா
ரன்னத்தால் வந்தவுட லார்தாமார் - முன்னம்

விடுத்தவுட லெத்தனையோ மீண்டுமீண் டின்பா
வெடுத்தவுட னூறா யிரம்.

(இ - னா.) “தன்னைத்தான் றேடாச் சதிகார ரேன்பிறந்தர் ரன்
எத்தால் வந்தவுட லார்தாமார்” எ - து. தானாவதனைய நிலையென்
சுருதி யுத்தி யனுபவத்தாற் றேடித் தன்னைக்காணாது மிருகம்போல்
உண்டறங்கி விவர்த்தத்தில் விவகரிக்கும் பண்டிதபாமரர்களு⁰நோக்கி
ஓந்தச் சதிகாரப் பாவிகள் ஏன் மானிடராய்ப் பிறந்தனர்? இவர்களு
க்கு அன்னமயமாக வந்துள்ள தேகமென்பது யார்? இதனில் நின்
ரியக்குந் தேகியாகிற தாமார்? “முன்னம் விடுத்தவுடல் எத்தனையோ
மீண்டு மீண்டின்பா வெடுத்தவுட னூறாயிரம்” எ - து. இவ்வுடல்
பேரால் முன்னர் விடுத்தாள்ள வுடல்கள் எத்தனை கோடிகளோ? அங்
வனம் விடுத்த பின்னா போகம் நுகர்வான்வேண்டி இன்பமாகக்கருதி
மீண்டு மீண்டெடுத்த வுடல்கள எத்தனை கோடிகளோ? - எ * று.

பிறவாதிருக்கையே நனறெனக் குறிப்பிக்க என்பிறந்தார் என்
றார் விடுத்தவுடல் எத்தனையோ என்பதனால், எடுத்தவுடல் எத்தனை
பேராவென்று உரைக்கெண்டாம். எண்ணிலடங்காமையின் ஒருவாறு
நூறாயிரமென்றார். எத்தனையோ என்புழிலுள்ள ஓகாரம் ஐயம். இங்
வனம் விசாரித்துத் தெளியாவரையும் சன்னமரணம் விடாதாதலின்,
விடுவிப்பான் வேண்டிக் காருண்யத்தாற் கூறியதென்பது கருத்தி.
ஓக்கநிவிர்த்தி தடையற்றவானந்தம் சூறற்பாலதாகிய நெய்யினை⁰ எத்
தனை வேதசாஸகனா வெடுத்துக்கூறிலும் அவவழி நிலலாதார்
மீமலெழுப் கோபத்தாலாதலின் சதிகாரரென்றார். இருதிணைக்கண்
ணும் கருதலின் உடலார் எனப்பட்டது. இந்தப் பிறவி நம்மம் விட்
டகலுமாதலின் முன்னம் என்பதற்கு இதுபோல் விடுத்தவுடல் என்
றும் முன்னரெடுத்த வுடலும் பின்னர் எடுக்கப் புகமுடலும் பிரத்தி
பக்யுமல்லாமையின் இப்போதுவந்தவுடல்கொண்டு குறிப்பாற்கணிக்க
ப்புகுந்தனர். இங்ஙனம் குறிப்பாற் கணிக்கத் தெளிப்புருவது கல்வித்

தெளிவிலோ? மூடத்தாலோ? மூடத்தாலெனின், 'ஒன்றொழிபொது
 ச்சொல் விகாரந் தூகுதியாகுபெய ரன்மொழ்க் குறிப்பே' என்பது
 சொல்லி கணித்தற்கியையுமோ? கூடாதெனின், கல்வித் தெளிவா
 லென்க. (ச-அ)

(அ - ஐ)

யாவரும் ஆபாசரோ வெனற்கு இட்கவியில் உத்தரங் கூறுகின்
 றது.

பொய்யாக்கப் பொய்யைப் பொருளைப் பொருளாக்க
 மெய்யாக் குருவொருத்தன் வேண்டிற்றே - யையகோ
 பூபாலராகிப் பொலிந்திடுசி வன்கலெலா
 மாபாச ரென்பதுவே யாம்.

(ஆ - ஐ.) "பொய்யாக்கப் பொய்யைப் பொருளைப் பொரு
 ளாக்க மெய்யாக் குருவொருத்தன் வேண்டிற்றே" எ - து அனைத்து
 மெய்ப்போலத் தோற்றலின் பொய்யெனற் கியைந்தவைகளைப் பொய்
 யாக்கி மெய்யெனற் கியைந்ததை மெய்யாசக எவர்க்கும் முக்கியமாக
 உண்மையான ஞானாசிரியன் ஒருவன் வேண்டுவதன்றோ? "ஐயகோ
 பூபாலராகிப் பொலிந்திடு சீகன்களெலா மாபாசரென்பதுவேயாம்"
 எ - து. ஐயையோ! பூமிகளாகின்ற அட்டாடங்கடோறும் போக நமித்
 தந் துணுகரணங்களை ஐடையூறு வாராறு பாதுகாக்க எங்கும் நிறைந்
 துள்ள சீதாபாசனைவரும் தம்மை யிழந்தவரெனச் சருகிகள் கூறு
 வது உண்மையேயாம் - எ - று.

பொய்யைப் பொய்யாக்கலும், பொருளைப் பொருளாக்கீலும்
 மண்ணால் காட்டமின்றிக் கட படத்தை மெய்யாக்கக் கொள்ளுமாறு
 பின்பின்று, சைதனயி நாட்டமின்றிப் பிருதிவுத்தத்துவ முதல் நாத்தத்
 துவழ் இறுதியாகக்கிடந்த தத்துவக் குழாக்களைத் தனித்தனி மெய்
 யாக்க்கொள்வ துயிர்களுக்கிடல்பாதலன், அசனை விட்ட விலக்கனை

யால் அனைத்தும் பொய்பாக்கற் கியைதவினானும், இவற்றை யறியு மறிவு எங்கும் நிற்பவின் ஏனைய விரண்டிலக்கணியால் மெய்யாக்கற் கியைதவினானும் உய்த்துணர்ந்து தெளியாவிடத்துப் பொருள்படா வென்க. தன்னைத் தானறியாமையினால் யாவரும் ஆபாசரென்பது கருத்து. தேகாதிதத்துவங்கள், தத்தம் காரணங்களுக்குக் காரியமென அறியாதுபோதிக்கும் மெய்ச்ஞருவாக் காண்டலின், அவர்களை யொழி க்க மெய்யாக் குருவொருத்தன் வேண்டிற்றேமென்வும், இரீக்கக்ஞறி ப்பின் டேலீட்டைக் காட்ட ஐயகோவெனவும் கூறியகூறு காண்க. சுருதி கூறியது உண்மையெனக் காட்ட ஆபாசரென்பதுவேயா மெனப்பட்டது. ஆக்கவாகுமாதலின் பொய்யாக்கவெனவும் பொரு ளாக்கவெனவும் பிறவினை தத்து கூறினார். (சகூ)

(அ - கை.)

இவர்கள் ஆபாசராயினும், சைதன்யம் அவரவர்க் கியைத்தவண் ணம் காண்ப்பவொனென் என்றதற்கு உத்தரம் இக்கவியிற் கூறுகின் றது.

ஒன்றிலே தோற்று முலகப் பிரதிவிம்ப .

மொன்றுபோற் றேற்றாத வுண்மையென்னே • வென்றும்

பொருளாகப் பாராத புன்மையறி •லோர்க்கே

மருளார் பொறிபோலவாம்.

(இ - ரை.) “ஒன்றிலே தோற்று முலகப் பிரதிவிம்ப மொன்று போற்றேற்றாத வுண்மையென்னே” எ-து. ஏக ஓசதன்னியமாகின்ற வியாபக விளக்கத்தில் ஆடியிற் சாயபோற் றேற்று முலகமாகின்ற பிரதிவிம்பமானது அதனது பிம்பம்போல ஏகமாகத் தோன்றாது பல வாக்கக் காண்டற்கு ஏது என்னைகொலோ? இவ்வளவு தெரி தற்கு வேண்டியெனின், “என்றும் பொருளாகப்பாராத புன்மையறிவேவார் க்கீக் மருளார் பொறிபோலவாம்” எ - து. எப்போதும் பொருள்

வற்றை விட்டுப் பொருளைப்பொருளாகப்பாராத உற்பவறிவீனருக்கே தெளிவின்றி விளங்கு மையீணர்வு எங்ஙனமோ, அதுபோலப்பற்பல பேசுபுகளாக க்காணப்படும் - ௨௭ - று.

இடபேதத்தானும், விஷயபேதத்தானும், உணரும் பேதத்தானும் பற்பல்வாகக் காணினும் உணரும் புடைபெயர்ச்சி யறிவினதன்றோ அப்போது வினைமுத லறிவன்றோ? அஃவீனமுதலே மாத்திரம் உற்றுணருமிடத்துப் பலவாகக்காணுமோ? ஒன்றாகக்காணுமோ? பலவாக வெளின், வினைமுதல் நாட்டம் அன்றாகவேண்டும். ஆடி நாட்டத்தில் அது பற்பலவாறாகக் காணவாறுபோன்று அறிவுநாட்டத்தில் அது பற்பலவகைப் பேதமாயினும் அங்ஙனம் பற்பலவாகக்காணுமா? காணாதே. அங்ஙனங் காணாதல் பொருளைப் பொருளாகப் பாராதார்க்காதலின்; மருளார் பொறிப்பலவாமென்று இவ்வுவமை கூறினாரென்க. சூரியப் பிரதிபிம்பம் பலவாயினுஞ் சூரியனாகின்ற பிம்பம் விளங்கியவிடத்து அவையனைத்தும் பொய்ப்பட்டு எங்ஙனம் ஏகமாக விளங்குமோ, அது போலச் சைதன்யப் பிரதிபிம்பச் சிதாபாசர்கள் பலவாயினுஞ் சைதன்னியமாகின்ற ஞான சூரியன் உள்ளவாறு விளங்கியவிடத்து அவையனைத்தும் பொய்ப்பட்டு ஏகமாக விளங்குமென்க. ஒன்றிலே யென்பதிலுள்ள ஏகாரம் ஏனையவற்றில் அன்றென விலக்கவந்த விடத்துப் பிரிநிலையெனவும், தணிவபெறப் பொருடர வந்தவிடத்துத் தேற்றமெனவும் பெயர்பெறற் கியையும். கற்பிதவுணர்வு மெய்யுணர்வுபோற் காணினும் அஃதாராய்ந்தெட்ட அறியார் மருள்போலும் ஆகற்கவென்பது கருத்து. என்னே வென்பதில் ஓகாரம் வினா. அறிவோர்க்கே என்பதில் ஏகாரம் தேற்றம். பழுதை பாம்பாகத்தோற்றியவிடத் தெய்விய பங்குப்பனுகள் பழுதையாகக் கண்டவிடத்தன்றித் தொலையுமோ? அதுபோலச் சைதன்யம் சகசுதியாகியாகத் தோற்றியவிடத் தெய்விய ஐயந் திரிபுகள் சைதன்யமாகக் கண்டவிடத்தன்றித் தொலையாவுமென்க. விரிக் கிற்பெருகும்.

(அ - ஸ்க.)

தானே யனைத்துமெனக் காணத்தெரியாது; தன்னைக்கான் றேடப் புறப்படல் இதுபோலுமென்று இக்கவி கூறுகின்றது.

கன்னை யறியாமற் றானே தனைத்தேட லென்ன புதுமையிதை யென்சொல்வேன் - மன்னுலகிற் றண்ணீரி னின்றுகொண்டு தாகந் தாணியார்போ லெண்ணீர்மற் றேதுரைப்போம யாம்.

(இ-ஊ.) “சன்னையறியாமற் றானேதனைத்தேட லென்ன புது மையிதையென் சொல்வேன்” எ - து. பிரத்தியீட்சமாகத் தானிருக்கத் தன்னைத் தானுரை வகையறியாமற் றனைத்தான் றேடப் பிரவேசித்தல் என்ன ஆச்சரியம்! நாணமின்றி யிலை யெவர்பால் எடுத்துரைப்பேன்! “மன்னுலகிற் றண்ணீரினின்று கொண்டு தாகந் சுணியார்போ லெண்ணீர்மற் றேதுரைப்போம் யாம்” எ-து. தீர்க்க சொப்பனம்போலென்றும் நிலைபெற்றுள்ளவுலகத்தின்கண்பாற்கட விந்கழுத்தளவாய் நின்றுகொண்டு தமது தாகத்தைத்தணித்துக்கொள்ள வகையறியார் எங்ஙனமோ, அது நூலுணங்கவடிவமாக யாமிருந்து மன்னிய சுகத்திற்கே நாற்கதிகளினின்று அலைகின்றனமே; இதை யேனுஞ் சற்று முணர வகையறியார்பே லும்! இதைவிட யாமெடுத்துக் கூறுவது என்னையுளது! இலைய!—எ-று.

தானல்லாத வுடலைத் தானெனக் கருதில் அது தானாகரா? அதனால் ‘அயலின்பந் தினதாகுமா? அறிவே தானாகில், அயலின்பழ் வேண்டா; இந்நிலை சற்றும் வாய்த்திலமே. பிறவீதோறும் இங்ஙன மாயின், எங்ஙனம் பிறவிநோயைத் தவிர்க்கும்? அதனால் உபுசாந்தி நிலையடைகுதும், தானல்லாத உபாகியுமில்லை, இன்பமுமில்லை, அறற்றிற்கு நயநட்ட ரோரிடனுந் தனக்கின்னடியின் தானவையுல்ல. தானெனல் தனக்கன்னியமன்றாகலின் தன்னைத் தான்றேதெவ்நும்

யிச்ச விரச்சரியம் எங்குமின்மையின், தன்னையறியாமற் றுனேதனைத் தேடல் என்ன புதுமையென்றார். இஃது உபசாரவசனமன்றாகவின் இவ்வடிமை பொருந்துமென்க. அறிவின்மையாலென்பது கருத்து.

(அ-கை.)

இனிச்சம்மா விருத்தற்கிபைந்த நெறியை இக்கவி கூறுகின்றது.

சாத்திரீங்கள் கத்தித் தலைவீங்கு வீரகுலமும்
கோத்திரமும் கொண்டுவினை கூட்டுவீர் - சாத்திரரர
யும்மாலே யும்மையுணர்ந் தோயாத் தொழில்விட்டுச்
சம்மா விருக்கொணு தோ.

(இ - ரை.) ‘சாத்திரங்கள்சத்தித் தலைவீங்குவீர் குலமும் கோத் திரமும்கொண்டு வினை கூட்டுவீர்.’ எ-து. குருத்தனம் விழைந்து அலையும் மானிடர்களுே! தமக்குப்பயனென்றுமின்றி யிருவகைச் சாத்திரங்களையும் சதறிச்சன்று அதனாற் றலைவீங்கி வியாதியாட், மெலிவீர்கள். இங்ஙனமாய நெறியால் வருந்திப் பொருட்டியதனாற் குலமும் கோத்திரமும் மிகச்செய்து அதனாற் பிறவிநோய்க்கியைந்த வினைகளைச் சம்பாதிப்பீர்கள்; ‘சாத்திரரர யும்மாலே யும்மை யுணர்ந்தோயாத் தொழில்விட்டுச் சம்மாவிருக்கொணுதோ’ எ-து சாதகராகப் பல்லாழி காலம் நீன்று முயன்று பின்னர்ச் சாத்திரராய் அந்தர்முக திருஷ்டியால் உம்மைக்கொண்டு உமதுண்மைநிலையை யுணர்ந்து மித்தியாத்தியாசமென்புடும் அகப் புறச் சேட்டைகள் ஆணைத்தையும் ஒருங்கே யொழித்து நின்மின். அங்கனம் ஒழித்ததன செய்தும்அறிவறியாமையினைச் சம்மாவிருக்கச்செய்யும்; அங்கனம் செய்தவுண்மை நீங்க ளிருக்கவொண்ணாதே? இதனினு மேலாயநிலையாது? ஏன் வியர்த்தத்தில் அணுகின்றீர்கள்?—எ-று.

இருவகைச் சாத்திரமாவன:—பிரபலகீர்தி, உற்ப சருகிபென்பன; சாத்திரரர யென்பதனாற் சாதகநிசையை உருவித்தாம். பிறர்

உணர்ந்ததினும் தன்னாலே தன்னை யுணர்ந்த பதின்மனைப்போலவும், உம்மாலே உம்மை யுணரவேண்டுவதாதலின், உய்யுமாதே உம்மையுணர்ந்தொன்றார். கிருதகிர்த்தியராதல் ஆங்கியல்பாதலின், 'ஓயாத்நொழில் விட்டுத் சம்மா விருக்கொண்தோ' எனப்பட்டது. உம்மாலே என்பதி லுள்ள ஏகாரம் பிரிநிலையெனினும் தேற்றமெனினும் பெருந்தும். இருக்கலாமென்னும் பொருளுத்தருதலால், இருக்கொண்தோ என் பதிலுள்ள ஓகாரம் எதிர்மறை யெனினும், வினாவெனினும் பொருந் தும். தலைவிற்குதல் கத்துவதாலாதலின் கற்றென்னுதி கத்தியென் றார். (௫௨)

(அ - கை.)

தெய்வமெனல் யாதோவென்ற ஐயத்தை இக்கூவி விளக்குகின் றது.

ஆசித்துத் தெய்வத் தடையாள முங்கொளுத்திப்
பூசித்துக் கைகூப்பிப் போற்றுவார் - நேசிக் குந்
தர்னோ வதுவோ சதிரான தெய்வமென
லானோ மெழல்வா ருறார்.

(௫ - கை.) "ஆசித்துத் தெய்வத் தடையாளமுங் கொளுத்திப் பூசித்துக் கைகூப்பிப் போற்றுவார்" எ-து. யாவரும் மிக்க அன்பு கொண்டு தாங்கள் வந்திக்குந் தேவதைகளுக்கூரிய ஆவலு முதலிய வைகளையும், இன்னும் இவைபோல்வன பிறவற்றையுந் கொண்டல் லாமலுந் கர்ப்பூரம், தீபம், குங்கிலியம், சாம்பிராணி வத்தி முதலிய வற்றையுந் கொளுத்தி இவை துணைக்காரணமாக ஆராதித்து இச ண்டு கைகளையும் கூப்பி அஞ்சலிசெய்து வழுத்தவார்களே; "நேசிக் குந் தானோ வதுவோ சதிரான தெய்வமென் லானோமெழல்வா ருறார்" னீ-து. இங்ஙனம் மிக்க அன்புகொண்டு பூசிக் குந் தானென்பபடி

(அ-கை.)

இ து வு ம து.

விச்சை முதலாப் பிரமபத மீரூக
விச்சை வரினு மிச்சைந்தாலுஞ் - சொச்சு.
நலங்காதார் தாமதுவா நாடாதார் சித்தங்
கலங்காதா ரேஞானி காண்.

(இ - ளூ.) ‘‘பிச்சைமுதலாப் பிரமபத மீரூக விச்சைவரினு
மிச்சைந்தாலும்’’ எ - து. பிச்சை யெடுத்தன்முதற் பிரமபத மெய்தல்
இறுதியாய் இவற்றில் இச்சைவரினும், வந்தவண்ணங் கைகூடினும்
‘‘சொச்சு நலங்காதார் தாமதுவா நாடாதார் சித்தங் கலங்காதாரே
ஞானி காண்’’ எ - து. தமது ஸ்வயம்பாஸு, நிஷயி லுறுதிகெடாதவர்
கள், தாம் அதுவதுவாக ஆகாதவர்கள், சித்தஞ் சிறிதும் பேதியாதவர்
கள் யாவுரோ, அவர்களே ஞானிக ளென்னப்படுபவர்கள்—எ - று.

‘‘காண் அச்சை. சிறுமை பெருமையேனும் அததற்குரிய பலப் பிரா
ப்தியேனும் இனையதென அறியாதவர்களாதவின் இவர்களை ஞானிக
ளென்றார், இவர்களுக்கு மேலுங்கீழுமாப நிலை: சூரியப் பிரதிபிம்பம்
அலைகளான் மேலுங்கீழுமாகக் காண்டல்போலும். வரினும், இச்சைந்
தாலும் ஏன்பவற்றிலுள்ள உம்மை ஐயத்திற்கியைந்த எண்ணும்மை
கலங்காதாரே யென்பதிலுள்ள ஏகாரம் மற்றைய ரல்லரெனக் காட்ட
நிற்றலின் பரிநிலையெனினும் அமையும். (அ-அ)

(அ-கை)

இ து வு ம து

வக்தித் துரைப்பார் வழிபடினும் வன்குன்றர்
நிந்தித் துரைத்தாலு நெஞ்சுறார் - சிந்லதயற்று
மேகாட்விவரினும் பெய்யோ னுதித்தாலு
மாகாயம் போல்வா ரவர்.

(9 - ரை) “வந்தித்தரைப்பார் வழிபடினும் வண்ணார் நீந்தித்
 ரரைத்தாலு நெஞ்சுரார்” எ - து. மிகுந்த வணக்கத்தோடு துதிப்
 வர்கள் தொண்டு செய்யினும் கொழைமான பாவிகள் மிகவுந் திந்த
 னாயாகத் துவிக்கினுஞ் சற்றும் மனத்தில் வையார்; “சிந்தையற்று
 மகாடவிவரினும் வெய்யோ னுதித்தாலு மாகாயம்போல்வா ரவர்”
 1-து. சிந்தை யென்பது சிறிதுமின்றிச் சத்த மேகங்களும் ஒருங்கே
 ாரணியம்போல் வரினுஞ் சூரியர்கள் ஆரணியம்போல் ஒருங்கே யுதி
 கினும் மகத்தான ஆகாயம்போலப் பேதியாக, நிற்பவர்கன் யாவரோ
 புவர்களே ஞானவாண்டன்—எ - று.

இக்கவியிலுள்ள நான்கு உம்மைகளும் எண்ணும்மைகள். யாது
 பற்றினுந் தனக்கின்பழையின் ஆகாயம்போல்வார் அவரென்றார். சிந்தை
 பற்று ஆகாயம்போல்வாரென முடிக்க. கருத்து வெளிப்படை. (அக)

(அ. கை.)

இ து வ ய து.

எந்தெந்தப் போக மெதிராகு மவ்வளவுக்
 கந்தந்தப் போக மனுசரிப்பார் - பந்தமற்று
 நீதித் தனிநிலையே நிற்பர்கிர ணம்பரவு
 மாதித்தன் போலே யவர்.

(9 - ரை.) “எந்தெந்தப்போக மெதிராகு மவ்வளவுக் கந்தந்தப்
 போகமனுசரிப்பார்” எ-து. எந்தெந்தப்போகந் தாமனுபவிக்கவேரி
 தோ, அந்தந்தவளவிற்கு அந்தந்தப் போகத்தை யாக வெண்ணுவார்
 கன்; “பந்தமற்று நீதித்தனிநிலையே நிற்பர் கிரணம் பரவு மாதித்தன்
 போலே யவர்” எ - து. இடவகைப்பற்றையும் ஒருங்கேயற்றி நெறி
 ப்படித் தானேதானாகிற நிலையிற் கலக்கமின்றி நிற்பார்கள்; தனது
 கிரணங்களால் விபாபித்த நிற்கும் சூரியன் ஏண்ணமோ. அதுபுரூல
 அந்நச்சேவன் முத்தர்கள்—எ - று.

மீஞ்சவுந் குறையவும் போகாவெனற்கு அங்ஙனவுக்கெனவும், வலிந்து செல்லாரெனற்கு எதிராகுமெனவும், வறுமையெனற்கு எந்தெந்தப் போகமெனவும், அநிலறியாமைக்கு இடைநிலைநாத்துமெனற்குத் தனி நிலையெ யெனவும், அதனைச் செல்லுமாற்றிந்து செல்லவேண்டாமாதவின் நீதியெனவும், தமதனுபவமாய நிலைகள் நல்கலாய்க் ப்பற்பலவாயினுந் தனதுகிரணங்கள் பலதிசைக்கண் ணும் பலவாணுந் நின்று வீசினுந் தான் அவை யாகாத சூரியனைப்போல் அதன் கிரணம் பரவும் ஆதித்தன்போலே எனவுந் கூறியவாறு காண்க. பொதுமையி னின்றவின் எந்தெந்தப்போகம் அந்தந்தப்போகமென வினாவுஞ் சுட்டும் அவ்வாறாகவந்தமை காண்க. இங்கே போகமெனல் சுகதுக்கங்களை, தனிநிலையே என்பதில் ஏகாரம் தேற்றம்; போலே மென்பதில் ஏகாரம் அசைநிலை. சுருத்து வெளிப்படை. (30)

(அ - கை.)

காமக்குரோதாதிக்கள் கணப்போதாயினும் இவர்கள் சித்தத்தைக் கலக்குமொடுவெனற்கு இக்கவியில் உத்தரந் கூறுகின்றது.

சித்துருவ மாகிச் செகசாட்சி தாமான
முத்தரைக்கா மாதி முனியாவே - சித்தத்தி
லிங்கற்ப வாசனைக ளெல்லா மெடுத்தருந்திச்
சங்கற்ப மில்லாத தால்.

(இ - ள்.) “சித்துருவமாகிச் செகசாட்சி தாமான முத்தரைக் காமாதி முனியாவே” எ - து. நெப்பிரகாசகடிவமே தாமாகியும், சகத்திற்குச் சாட்சி தாமாகியும் விளங்குகின்ற சீவன் முத்தர்களைக் காமக் குரோதாதிக்கள் வதைக்காவாம்; ஏனெனில் “சித்தத்தி லிங்கற்பவாசனைகளெல்லா, மெடுத்தருந்திச் சங்கற்பமில்லாததால்” எ - து. இவர்கள், தமதுசித்தத்திற் பிறவிதரங்கியைந்த வாசனைகள் எந்தனை கோடி கோடி அவையனைத்தையும் ஒருங்கே யெடுத்துண்டு தான்மாத்தீர

மாய் நிற்குமிடத்துச் சங்கற்பமெனல் அவர்கட்கு ஏது சிறிதமிழ்லாத தால்—எ - று.

ஆயனாகாது உலகந் தாமாக விளங்குவின் நனவு, நினைவு, சுழுத்தி, துரியம், துரியாதீதம், மூர்ச்சை, மரண முதலிய அவததைகளும், அவவவற்றிற்குரிய காட்சிகளும், அபிமானங்களும் இவர்களுக்கீடு எங்கன முண்டாம்? இதுபற்றிச் சங்கற்பமில்லாததாவென்றார். முனியாவே என்பதில் ஏகாரம் அசை. அருந்தியெனல் இலக்கணை. சங்கற்பநாசம் எய்தியதாவென்பது கருத்து. (௧௧)

(அ - கை.)

இ த லு ம து.

எங்கும் பொதுவா விருக்குமொரு சீவன்முத்தா தங்குமிடந் தானே தலவாச - மங்கவர்கள் பார்வையே தீர்த்தமவரீ பாதார விர்தம்லர்ச் சேவையே சாயுச் சியம்.

(இ - ரை.) “எங்கும் பொதுவா விருக்கு மொரு சீவன் முதலா தங்குமிடந்தானே தலவாசம்” எ-து. எங்ஈணும் யாவர்க்கும் பொதுவாக விருக்கின்ற ஒப்பற்ற சீவன்முத்தர்கள் இருக்கு மிடம் யாதே; அதுவே தலவாசமெனப்படுவதாம்; “அங்கவர்கள் பார்வையே தீர்த்தமவரீபாதாரவிர்தம்லர்ச் சேவையே சாயுச்சியம்” எ - து. அங்குணமீடு நின்றள்ள அந்த மகான்களாது திருவடியே தீர்த்தமாம். அங்குணது திருவடிகளாது தாமரைப் புஷ்பங்களைச் சேவிக்குஞ் சேவையே சாயுச்சியமெனும்—எ - று.

இடம் தலவாசம், பார்வை தீர்த்தம், பாதசேவை சாயுச்சியம். இவை மூன்றும் ஒருவகம். இடந்தானே, பார்வையே, சேவையே என்பதிலுள்ள ஏகாரங்கள் தேற்றம். தலவாசம், தீர்த்தம், சாயுச்சியமென்பன மகான்களைப்பற்றி எய்துமென்பதுகருத்து. (௧௨)

தா, வேறுண்டாயது எனப்படுவதோ உண்மையான தெய்வமெனப்
பெறுதே? இவ்வையங் கடந்த உறுதிநிலையினை உடலளவு தானாகக்கண்
மீழல்புடவர்கள் எங்ஙன மடைவார்கள்? ஒருபோதும் அடையமாட்டார்
என்று.

தானெனல் அது அது ஆகார மாகாவிடத்து ஒன்றுங் காணப்
படாது; காணப்படுதலின் கேசிக்குந்தரனோவெனவும், இவ்வளவு அறி
யாதார் தானெனலன்று வேறென்பாராதலின் அதுவோ வெனவும்,
இங்ஙனங் கணித்தற் கியைவது தெய்வமாதலின் சதிரான தெய்வ
மெனவும் கூறியவாறு காண்க. இவ்வையங் கடந்த நிலையை ஊடே
மீழல்வா ருளுரெனவே, ஞானமே வடிவாயினு ருறுவரென்பது பெற்
றும். ஆசித்து, கொளுத்தி, பூசிதது, கூப்பிப் போற்றுவாரென முடி
க்க. தானே, ஆதவோ என்பவற்றிலுள்ள ஓகாரங்கள் ஐயம். தெய்வ
மெனற்கு வஸ்துசித்தாந்தம் எவரெவர் யாது யாது கூறினுஞ் சகாதி
யாதி பேதமற்ற மெய்யுணர்வாதற் கியையவேண்டும். அன்றேல் துக்க
நிவிர்த்தி தடையற்ற ஆனந்தம் வாய்த்தற்கு இடம் பெருதென்க.
வள்ளாதெய்வமென்னது சதிரானதென்று அடைகொடுத்ததால் மெய்
யுணர் வென்றும். ஞானாகாரமாய் நின்றலே தெய்வமென்பது கருத்து.

(அ - கை.)

ஆயின், ஆலயமும் உற்சவமும் யாவை? யான் கருதி ஏற்படுத்தப்
பட்டனவோவென்ற ஐயமகற்ற இக்கவியில் உத்தரங் கூறுகின்றது.

தேரைத் திருநாளிச் சேவிப்பார் தம்மைவிட்டங்
காரைத் தொழப்போரூ ரையகோ - தேரிடையே
பார்க்கின்ற தெய்வம் பரிபூ ரணமலவோ
யுர்க்குந் தெரியாத தோ.

(ஆ - ரை.) “தேரைத் திருநாளிச் சேவிப்பார் தம்மைவிட்டங்
காரைத் தொழப்போரூ ரையகோ” எ-து. தேரென்றும், திருவிழா
வென்றும் எங்கெங்கே வழங்கப்படுவனவோ அங்கங்கே அவ்வழற்றிற்

சூரியார் சென்று சேவிக்கப் புகுவார்கள். இவர்கள் தத்தம் எதார்த்த நிலையைக்காண வகையறியாது தம்மை விட்டு விட்டு அங்கு ஆரைத் தொழப்போகின்றனரோ? இஃதென்ன மடமை! “ஐயகோதேரிடையே பார்க்கின்ற தெய்வம் பரிபூரணமலவோ யார்க்குந் தெரியாததோ” எ-து. தம்மைத் தாம் உணராமற்போயினும் இரதத்தின்மேல் எழுந்தருளிச்செய்ததாகக் கேள்வியுற்று யாம் பார்க்கப்போன தெய்வமும் பரிபூரணமான நிலையினதன்றோ? இம்மகிமை யாவருக்குந் தெரியாததோ? இதனையேனும் உணராததென்னைகொலோ!—எ-று.

ஒன்றின முடித்தல், தன்னின முடித்தல்என்னும் உத்தியாக்ஷு தேர் திருவிழா வெண்பவற்றிற்கு இனமா யுள்ளவை பல வுள; அவற்றிற்கு சில வருமாறு!— அருவத்தியானம், மானத பூடை, ஆரூதாரம், தெய்வவுருத் தியானித்தல், அருவுருவைத் தியானித்தல், இவ்விரண்டு மின்றித் தியானித்தல், மெய்யுணர்வு தானாகத் தியானித்தல் இவ்வ போல்வனப்பிறவுமாமென்க. சேவிப்பார் தொழப்போரூரெனமுடிக்க. ஐயகோவென்பது இரக்கக்குறிப்பு. போகிரூரென்பது போரூரென்றாயது இடைக்குறை. தேரிடையே என்பதில் ஏகாரம் அல்ச. பரிபூரணமலவோ, தெரியாததோ வெண்பவற்றிலுள்ள ஓகாரங்கள் வினா. தெய்வமெனலுந் தானெனலும் மெய்யுணர்வையின்றி யின்டையின் இவற்றுள் ஒன்றைத் தெளியினும் போதுமென்பது சுருத்தது. தெய்வமெனற்கு அருத்தம் எகதேசமெனப் பாமரரூந் கொள்ளுவரோ என்பதைக் குறிப்பிக்க யார்க்குந் தெரியாததோவென்றார். தன்னீத்தான் காண முக்கியமாக ஏற்படுத்தப்பட்டது என்று கொள்ளினும் அமை யும்; புறப்பிற் காட்டிப் பின்னர் அகத்திற் காட்ட வேண்டும் என்பதோர் தந்திரமாசலினென்க. யார்க்கு மென்பதிலுள்ள உம்மை முற்றும்மை, அல்லவோவென்பது அலவோவென்றாயது விகாரம்.—(ருச)

(அ - கை.)

- கிரியாபோகம், ஞானயோகம் என்பவற்றுள் ஞானயோகமே சிறந்ததென இக்கவி கூறுகின்றது.

மூலைக்கு ளேயிருந்து மூச்சடக்கிப் பேச்சடக்கிச் சூலக் கனையோகஞ் சாதிப்பார் - மேலுணர்வு கண்டிருக்கச் சாதனையேன் காயத்தை யேவலித்திங் குண்டிருக்க வெண்ணுகிற ரோ.

(இ - ரு.) “மூலைக்கு ளே யிருந்து மூச்சடக்கிப் பேச்சடக்கிச் சூலக் கனையோகஞ்சாதிப்பார்” எ-து. சித்தம் பேதியாதிருக்கவேண்டி மூலைவீட்டஹைக்குள்ளே இருந்து பிராணவாயுவைப் பந்தனம் பண்ணி மொனமமாக நின்று மிகவும் பெரிதான கிரியாயோகத்தைப் பல்லாழி கால் நின்று சாதிப்பார்கள்; “மேலுணர்வு கண்டிருக்கச் சாதனையேன் காயத்தையே வலித் திங்குண்டிருக்க வெண்ணுகிறாரோ” எ-து. எவற் பிறகு “மேலாய மெய்யுணர்வு ய”தோ அதனை உள்ளவாறு கண்டு அஃதிருந்தவண்ணம் இருத்தற்குச் சாதனை செய்தல் எற்றிற்கு? இதனை விட்டு டணி மந்திர அவிழ்தங்களைத் தாய சித்தி யொன்றையே உறுதி யாகப் பெற்று இவ்வுலகின்கண், பல்லாழி சூலஞ் செவ்வையாக உண்டிருக்கும்படி எண்ணங்கொள்ளுகிறார்களோ?—எ-று.

பூமிக்குள்ளும், பாழ் அறைக்குள்ளும் அன்றி மூச்சடக்கலும், பேச்சடக்கலுக்கூடாமையின் ‘சூலக்கனையோகஞ் சாதிப்பார்’ எனவும், எவற்றிலுங் கூடியுங் கூடாதிருக்குஞ் சிதாகாயத்தைக்கண்டு, அஃதிருந்த வண்ணஞ் சலட்சணவிலட்சணமாய் நின்றற்குச் சாதனம் வேண்டி வதே ‘இல்லையென்பார்’ ‘மேலுணர்வு கண்டிருக்கச் சாதனையேன்’ எனவும், காயசித்திபெறல் தேகரீபாக அவாவிற்கே என்பார் ‘காயத்தையே வலித்திங்குண்டிருக்க எண்ணுகிறாரோ’ எனவுங் கூறியவாழ் காண்க. சிதாகாயத்தை யன்றிச் சிதாபாசன் எங்ஙன மில்லையே, அதுபோலப் பஞ்ச பூதத்தையன்றி இத்தூல தேகமாகிப் பெனதிகம் எங்ஙன மிருக்கும் என்பதனாலும், ஆகாயத்தில் எறிந்த உல் பூமிபீல் வீழ்ந்தே தீருமென்பதனாலும் இக்காயசித்தியாற் பயனின்றெனக்குறிக்க வெண்ணுகிறாராவென் உல்லங்ஙனஞ் செய்ததாகக் கண்டாம். ஆகிமத்தியாந்த

ரகிதமாயது சிதாகாயமேயன்றி ஏனையவற்றிற்கு அந்த யோக்கியதை சுற்றுமின்மையின் ஞானயோகமே சிறப்புற்றதென்பது கருத்து. காலத்தையே என்பதில் ஏகாரம் தேற்றம். எண்ணுகிறாரோ என்பதிலுள்ள ஓகாரம் எண்ணுகிறுத்தலே மிக்க நலமெனக் குறித்தலின் எதிர்மறை.

(அ - கை.)

இவற்றுள் ஒன்றை எய்தீற்குத் துறவு தக்கதகீரோ என்ற வீடுவிற்கு விடை இக்கவியில் கூறுகின்றது.

கட்டப் படாமற் கரபாத் திரந்தர்ப்பார
மட்டித் தொருகோ வணராவார் - சிட்டர்போற்
றாங்காமற் றாங்குஞ் சுசூழும் பெறுவாசே
யாங்கார நீங்குவரா னால்.

(இ-ரை.) “கட்டப்படாமற் கரபாத் திரந்தர்ப்பார மட்டித் தொருகோவண ராவார்” எ - து. பட்டி மாட்டைக் கட்ட வசையறியார்போல் மனதை ஆடக்க வகையறியாது பிச்சையெடுத்துத் தன்பான்வேண்டிக் கரபாத் திரந்தைக் கையிலேற்றுத் திரிவார்கள்; மட்டித்தனமான வொரு கோவணத்தைத் தரித்துக்கொண்டிருப்பார்கள்; “சிட்டர்போற் றாங்காமற் றாங்குஞ் சுசூழும் பெறுவாரே யாங்காரநீர்க்குவரா னால்” எ-து. எவர்க்கும் இனியராவிருக்கின்ற மகான்களைப்போல நனவிற்கு சுழுத்திநிலை பெற்றுத் தானலாததைத் தானெனக்கொள்ளும் அகங்காரமும் நீங்கப்பெறுவாராயின், தப்பாமற் பேரின்ப நிலையையும் அடைவார்கள் - எ-று.

தனது பிரபூரணநிலை சலனமுறுவதுபோலக் காண்டலே மனமெனக்கணிக்க வகையறியாதார் இவையனைத்தஞ் செய்தும் யூதவயன்? இவற்றோடு யானென தென்னுஞ் செருக்கறுக்கில் நனவிற்கு சுழுத்திநிலையும் பேரின்பவாழ்வுந் தடையின்றி யெய்துகடுமன்பனு கருத்து. தக்கதரயினும் அவ்வளவில் நிற்பார்போல் நல்லாது தமதுண்மை

நிலைபெறுவதே சிறப்பென்க. சுசும் என்பதில் உம்மை இறந்ததுதழி
இயவெச்சம். பெறுவாரே யென்பதில் ஏகாரம் ஈற்றசை. (௩௬)

(௨ - ௭௧.)

அனுபவத்தைக் காட்டினுஞ் சாத்திரமுஞ் சாத்தனமுஞ் சிறந்த
தண்டெனலை இக்கவி கூறுகின்றது.

எச்சாத்திரம்வேண்டு மெச்சா தீனவேண்டும்
பிச்சாட்டல் லோகெடுவாய் பேதையர்க்குப் - புச்சாண்டி
காட்டுவார் போலவறுங் கற்பினையே காட்டியுல
காட்டுவார் தம்மைக்காணார்.

(௩ - ௭௨.) “எச்சாத்திரம்வேண்டு மெச்சாத்தீனவேண்டும் பிச்
காட்டல்லோகெடுவாய்” எ-து. தம்மைத்தா முள்ளவாறு காணமுயல்
வார்க்கு யாது சாத்திரம்வேண்டுவது? யாது சாதனம் வேண்டுவது?
இவையனைத்தையுந் கருதி முயல்வது பயித்தியமேலீட்ட லன்றோ?
மருணக்கனே! இத்தீனச்செய்யற்க, செய்யற்கெடுமை; “பேதையர்க்கு
ப் புச்சாண்டி காட்டுவார்போல வறுங் கற்பினையே காட்டி யுல காட்டு
வார் தம்மைக்காணார்” எ-து. அறிவீனச் சிறுவர்க்கு அவர் நடுங்கப்
புச்சாண்டி காட்டுவாரென்றனமோ, அதுபோல விவர்த்தமான சன்ம
காண்டம் பத்திகாண்டமென்னுங் கற்பனைக்கதைகளையே மெய்யென்
றியியுத்துக் காட்டி யுலகின்கண் மக்களுயிரைத் தமது வயப்படுத்தி
யாட்டுவார்களே; இவர்கள் யாரெனில் தம்மைத்தா முள்ளவாறு காண
வகையறியாத பேதையர்கள்—எ-று.

பிச்சாட்டல்லோ வென்பதிலுள்ள ஓகாரம் வினா. புச்சாண்டி
காட்டல் சிறுவர் நடுங்கற்கண்டேல் சமயபோதகர் தம்போல்பவர்க்குப்
தீபிரதித்தல் அவர்சவு நடுங்கற் கன்றும். சாதாரண தர்மம் அனமர்
திருத்தலின் இவ்வவமானம்பொருந்தம். புண்ணில் ஈ மொய்க்குமாறு
பேர்ன்று வறுங்கதையில் புல்லியர் வீழ்வார்கள். இவர்களிருப்பதுபூறி

ப்போதிக்கப் புகுந்தனர். வாங்குவார் இன்றேல் புலால் வீர்த்தப்புகுவ தியாதிற்கு? இவை யனைத்துத் தன்னைத்தா னாக்குமா? ஆக்காவிடத்து அயலை யின்பமெனக்கருதலைப் போக்குமா? தேகமுதலியதத்துவங்கள் தேகியாகுமா? தேகியெனக்கருதார் யார்? இல்லையே. வழங்குந்தீனையே யென்றகு வழுவுவென்னை? ஆதலின் இங்ஙனங் கூறினாரென்கூ. அல்ல வோவெனற்பாலது அல்லோவென்றாயது விகாரம். சந்பனையேயென் பதில் ஏசாரம் தேற்றம். இனித் தன்னைத்தான் காட்டவல்ல ஆணிய னைத் தேடுகவென்பது கருத்து. (௫௭)

(௫ - கை.)

உள்ளது ஒன்றோ டலவோவெனத் தோன்றும் ஐயமறுக்க இக் கவியில் உறுதி கூறுகின்றது.

ஆண்பெண் ணலியென் றனைக விதமாகக்
காண்பனவு மொன்றாகக் காண்புதுவு - மாண்புடைய
சித்தினது தோற்றமலா லுண்டோ விவைதெளியா
ரெத்தனைசா தித்தாலு மென்,

(௫ - ரை.) “ஆண்பெண் ணலியென் றனைகவிதமாகக் காண்ப னவுமொன்றாக்காண்பதவும் எ-து. எவர்க்கும் ஆணெனவும்பெண் ணெனவும் இவ்விரண்டுமல்லாத பேடியெனவும் இன்னுழிவைப்போன் றனைகவிதமாக்காணப்படுவனவும் இங்ஙனமாகாதொன்றாக்காணப் படுவதவும் வேறல்ல; “மாண்புடைய சித்தினது தோற்றமலா லுண்டோ விவைதெளியா ரெத்தனை சாதித்தாலுமென்”எ-து. மிகவுஞ்சிறந் துள்ள மெய்யுணர்வு மன்று. அங்கிங்ஙனமாகத்தோற்றுந் தோற்றமே யன்றி யநனைபல். றி யிவையே றளவோ? உனகாக இவற்றைக்கண்டு தெளியாதார் எத்தனைவிதங்களாலே ஒன்றென்ப டலவெனப் பல்லுழி கட்டிஞ் சாதிக்கினும் யாதுபயன்? இல்லை.— ௭-று.

இங்ஙனம் கணிப்பாணைக்கண்டு கணிக்கத் தெரியாவிடத்து ஒன் றெனலும் பலவெனலும் வியர்த்தமென்பது கருத்தது. தானஞ்ஞான மாநின்றுழிப் பலவெனவும் தான்மெய்யுணர்வா நின்றழி ஏகமெனவுந் தோடற்கியையும்ன்றி யிவ்விரண்டிடத்துந் தானெனலிருத்தலின் இவ் விரண்டுக்கொள்கையுந் தானல்லவென்ப தருத்தாபத்தியாற் பெற்றும், ஒவ்வொரு தோற்றமும் பற்பல விகற்ப ரூபமர்கழ் தோற்றலின் சக லப்போல் அனைகவிதமாகக் காண்பனவும் கேவலம்போல் ஒன்றாகக் காண்பதுவு மென்றார். மாண்புடையவென் றடைகொடுத்தது; அறி வறியாமை யடுக்குகட்கியையாமைபற்றி யென்க. பொருள்படற் கியை யாறையின் சித்திவந்து தோற்ற மெனப்பட்டது. உண்டோவென்பதி லுள்ள ஓகாரம் இல்லையென்னும் பொருள் தரலால், எதிர்மறை. எத் தனை சாதித்தாலு மென் என்றது; எவறநிற்கும் வினைமுதலா நிற்பது யாதோ அதனைக்கண்டு சாதி எனக்குறிப்பித்தற்கு. (ருஅ)

(அ - ஸ்க)

இங்ஙனம் எவ்வாறு விசாரித்துத் தெளியினும் அவ்வாறு நிற்கவே ண்டென்பதை இக்கவி கூறுகின்றது.

எவ்வா நெவரிருந்தெ நெவ்வா நெவர்போயென் றெவ்வாற்கூட் டிற்றனிமை யொத்ததே - யெவ்விதமு நீங்குவார் நீங்கா நிலையிலனு பூதிகண்டு துங்குவார்க் கன்றே சுகம்.

(ருஆ-ரை) "எவ்வா நெவரிருந்தெ நெவ்வா நெவர்போயென் றெவ்வாற்கூட் டிற்றனிமை யொத்ததே" என-து எவ்வண்ணம் எவ ரிருக்கினும் எவ்வண்ணம் எவர்மாறினும் அதனை விசாரிப்பதால் எம் ன்கு யாதுபுயனுளது. வெளவாற் பறவையானது தனது கூட்டில் யாதோர் சார்பின்றித் தனித்திருந்தா லெங்ஙனமோ அதனையொக்கு மெனக்கூறுவார்போன்று, "எவ்விதமுநீங்குவார் நீங்காநிலையிலனுபூதிக ண்டெ துங்குவார்க்கன்றே சுகம்" என-து. எவ்விதச்சார்புகளினின்றும்

மக்கின்றி யொருக்கொழித்தவராய் இடையினீங்காத நடுநிலையின்
 ண்வீனையும் அனுபூகிரசங்களைக்கண்டு தூங்காமந்நூங்குபவர் யாரோ
 அவர்களுக்கன்றோ சுகமெனப்படுவது?—எ-று.

எவரைக்குறித்து யாது விசாரிக்கினுந் தன்னிலையிலிருந்துதானே
 தீரவேண்டியது. அப்பேர்தன்றோ சுகமெனப்படுவ நயலினதன்மென
 க் கணித்தற் கியையும்? வினமுற்றே வினையெச்சமாகு மென்றத
 னால், நீங்குவா ரென்பதனை வினையெச்சமாக்க்கிரும், ஒவ்வாவென்ப
 திக்காலத்தில் வெளவாவென்றாயது. “பழையன கழித்தலும் புதியன
 புகுதலும்” என்னும் இலக்கணத்தா லென்க. யாதோர் விசாரணையு
 மின்றித் தனித்திருத்தல்பற்றி வெளவால யுவமை யாக்கிய தென்க.
 எவ்விதமு மென்பதிலுள்ள வும்மை முற்றுமனம். தூங்குவார்க்கன்றோ
 வென்பதில் ஓசாரம் வினையர்க் கன்றெனக்குறித்தவா லென்கிறமறை,
 தனதுண்மை நிலையில் நிற்பவர்க்கல்லவோ சுகமெனப்படுவ தென்பது
 கருத்து? (ருக).

(அ - கை)

துவிதம், அத்துவித மென்பவற்றின் உண்மை நிலை இஃதென
 இக்கவி கூறுகின்றது.

விண்ணுருவ மீசனென்பார் வேற்றுருவஞ் சீவனென்பார்,
 கண்ணு மிரவியும்போற் காணென்பார் - திண்ணமதா
 யத்துவித மாகா தவையிரண்டு மாகாத
 சித்துருவந் தானே சிவம்.

(இ - ரை) “விண்ணுருவ மீசனென்பார் வேற்றுருவஞ் சீவனெ
 ன்பார் கண்ணு மிரவியும்போற் காணென்பார்” எ-து. உமட்டிவடிவ
 மிஃதெனவும், வியட்டிவடிவ மிஃதெனவுங் குறிப்பிக்க விண்ணுருவம்
 டீபூல்வது ஈசனெனவும் அணுவடிவம்போல்வது சீவனெனவும் பேச
 வாராகிகள் கூறாநிப்பர். இஃதன்றியும் கிஞ்சிஞ்சுத்தவம்வினையதெனவுஞ்
 டீபூல்வது மிணையகெனவக்காட்டக் கண்ணொளிபோலவுஞ் சூரிய

வொளிபோலவும் நிற்குமென்றவர்களே வாதியாநிற்பர்; “திண்ணமதாயத்துவிதமாகர தனையிரண்டுமொகாத சித்துருவந் தானேசுவம்” எ-து இந்நணம் வாதிப்பனவனைத்தும் அத்துவிதமெனற்கு முரணாவே நிற்கும். அவர்களால் வாதிக்கப்படும் உபாதிபேதங்களும் குணபேதங்களும் ஆகிய விவையிரண்டுமொகாது ஆங்காங்கே விளங்கிநிற்கும் மெய்யுணர்வெனப்படுவதெய்தோ, அதவே தானாகநிலைத்து நின்றலே சிவமெனப்படுவதாம்—எ-று.

போடுன்பதனை யுபாதிக்குங்கூட்டுக. உளவுபடாடையும் அளவுபடுவதும்பற்றித் தாஷ்டாந்தம் இருத்தலின் இந்நான்கையுந் திருஷ்டாந்தமாகக் கூறினார், சாதாரண தர்ம மிருத்தலினென்க. இத்துவிதவாதம், பூர்வபுட்சமாசற்கே முழுது மியைந்து நின்றலை யநியாதார்க்கிது சத்தியம்போற் றாண்டலின் திண்ணமதாயத்துவிதமாகாதென்றார். எனவே, அந்தர்முக நாட்டத்தார்க்காகுமெனவாயிற்று. ஆகவே, பிம்பப்பிரதிபிம்போபாதி யிலக்கணத்தால், காண்பான் யாதயாதாநிற்கின்றானே, அது வதுவா அவனுக்குக் கீண்டல் தூதனமன்றமையானும், தன்னைத்தவிர விவை சற்றுமின் றுமையானும், இவ்விரண்டிடத்தம் நிற்கு மறிவு இத்தகைய தாதலினும் அவை யிரண்டு மொகாத சித்துருவமென்க் கூறியதாகக்கண்டாம். சிவனெனலும் ஈசனெனலும் மறிவின்மீறல் அன்றேல், உபாதிசுணந்தொழிலாகட்டும். ஆகுமெனின், ஒன்றைத்தான் அறிதற்பாலவாகவேண்டும். முரணுமெனின், அறிவெனலேயேவீற்கவேண்டும். உபாதிசுணந்தொழிலின் சிறுமை பெருமை பற்றி அவற்றிற்கு அகிஷ்டானமா நிற்கும் அறிவும் சிறுமை பெருமை பெறற் கியையுமா? சலம் சிறுமை பெருமைக் கியையாழ்வின் அறிவோல்சு சிற்றறிவுபேரறிவு என்னற்க. என்னின், சிற்றின்பம் பேரின்பமென்பவருட; வரின் சடசித்துபேத முனிபோல ஆதலாதநிற்கும். நிற்கின், சுகதுக்கபேதமும் சன்னமுரண வாதனையும் தன்னைவிட பசுலாமலே நிற்குமென்றுணர்க. ஆதலின், அத்துவிதமே சிறந்த தென்பது சரீர்த்து; தானேதானுதற் கியைதவினென்க. . (௭௫)

(அ - கை)

அனைத்து மாயாமயமெனக்கண்டுழிப் புரிவதியாதென்றற்குவீடை
இக்கவியில் கூறுகின்றது.

சுத்த சடமான சுக்கிலங்கொர்ப்பீகரித்துச்
சித்தத் துவங்கலந்து சீவித்துச் - சத்தியம்போல்
வந்தபொழு தீதெல்லா மாயையென்றே தற்சொரூபஞ்
சிந்தையெய்வா ரன்றோ சிவம்.

(இ - ரை.) “சுத்த சடமான சுக்கிலங்கொர்ப்பீகரித்துச் சித்தத்து
வங்கலந்து சீவித்து” எ-து. தன்னையேனும் அயலையேனும் அறிதலில்
சுத்தசடமாய் நின்றுள்ள சுக்கில சோணிதமே கருவாகப் பரிணமித்து
அறிவின் ஸ்புரிப்பு எண்ணிறந்தவைகளுள் சிதாபாசத்தவமாகிற சித்த
த்துவச்சாயை யதிற்பட்டதாகக் கலந்து இவ்வீரண்டின் ஒற்றமை
நயத்தால் ஒன்றுபோர்சீவித்து; “சத்தியம்போல் வந்தபொழு தீதெல்
லா மாயையென்றே தற்சொரூபஞ் சிந்தையெய்வா ரன்றோ சிவம்”
எ-து. இவ்வுலகின்கண் வந்துதித்துச் சற்றுவிவேகமெய்கிய விடத்து
முன்னர்ச் சத்தியம்போல் காணப்பட்ட இப்பூத பௌதிக மனைத்துந்
தனது பிரார்த்தி ரூபமாகக் காணப்படுதலின், மாயாவடிவமென்றே
கூணிந்து இங்ஙனங் கணித்த தனது சொரூபமாகிய தியாதோகெனச்
சீரவண மனனாதிசளால் ஐயந்திரிபறத்தெளிந்து, அதுவாயினு ரியாவ
ரோ அகரே சிவமெனப்படுவர்—எ-று.

இங்ஙனங் கணிக்க வலியுளது மானிடப் பிறவியுன்றி யேனையவை
மிசிரகன்மமன்றாமையானும் மிசிரகன்மமாயினும் சாத்வீகருணம்மேல்
ட்டாலன்றி இங்ஙில எய்தற்கியைந்த பருகமணர்மைத்தாசா தாதலினு
னும் இவ்வாறுரைக்கொள்ள இக்கீவி யெமக்கியைந்தென்க. மிசிரகன்ம
மானிடருக்கெனவே, புண்ணியகன்மநதேவர்க்கும் பாவுசன்மம் வணைய
வ்யூட்சுருக்குமென உரைக்கொளக்கிடந்தமை காண்க, வாளாசடமென்று

ஞமையால் சன்னையும் அயலையும் அறியவல்லதன்றென உரைசொண்டாம். தானே தானுதற்கு முயலவேண்டுமென்பது கருத்து. சங்கிலம், கொழியீகரித்து, சிவித்துவரீத பொழுதென முடிக்க. சிந்தை செய்வார் சிவமெனலை எழுவாய் பயனிலையாக்குக. சங்கிலம், அகர்த்தத்துவம், அச்சதனத்துவ மாதலின் கொர்ப்பீகரித்தலும், சீவித்தலும், பூமியிலுத்தலும் ஏவரதேயெனச் சங்கைகொண்டு அவலராப் போவதை விட்டு இருப்பது அறிவும் உலகமுமாதலின் இவற்றைத் தீரவிசாரித்து ஐயந்திரிபறந்தெளியின் அக்கணமே துக்கநிவிர்த்தியும் தடையற்ற ஆநந்தமும் இம்மையிற்றுளே பிரத்தியட்சமாக எய்துமென்பது தணிபெனக்கொள்க. அவலமாப் போவதாவது:—நிமித்தகாரண நெரவனுளனாகத் தேடப்புகின், தேடுவானையன்றி இன்மையின் முஷ்ணிலையும் படர்க்கையும் அநர்த்தரூபமாக அமைதலையென்கீ. தீரிசயரூபம் அனைத்தும் மாயையெனவே அதனை யறியும் ஆத்மஸ்வரூபம் தன்னைவிட வேறின்மையின் தானே உண்மை வடிவமெனப்பெற்றும். மாயையென்றே யுண்பதில் ஏகாரம் தேற்றம். சிந்தை செய்வாரன்றோ வென்பதில் ஒதாரம் ஏனையராகாரெனக் குறிக்க நின்றவின் எதிர்மறை. (சுக)

(அ - கை.)

தீரிகாலஞானம் மெய்யுணர்வெனப்படாதோ எனற்கு இக்கவியில் உத்தரம் கூறுகின்றது.

நேற்றின்று நாளை யென நிச்சயித்த ராப்பகலை
மர்ற்றிசயஞ் சோதி வடிவாகி - தேற்றபடி
யென்றுமொரு நாளா விருக்குந் திருநாளைச்
சென்றுதொழு வாரே சிவம். ௨

(இ-ரை.) “நேற்றின்று நாளை யென நிச்சயித்த ராப்பகலை மர்ற்றிசயஞ் சோதி வடிவாகி” எ - து. தேற்றெனவும், இன்றெனவும், நாளை யெனவும் நிச்சயித்தற்கெயைந்த இரவையும் பகலையும் அறியவ

என்றி யிவை யோர் முதலாகாவெனக் கழற்றி, அறிவாகிற நீட்டம், பெற்றதனை ஞானசிரியனாற் சுயஞ்சோதியாகக்கண்டது தானாகப் பல் பூழிகூலம்பயின்று அங்நனமாகச் சாத்தியதிகையடைந்து, “சுந்தரபடியென்றும் ஒருநாளாவிருக்குச் திருநாளைச்சென்றுதொழுவாரே சிவம்” எனது. அங்நனம் இயைந்த வண்ணம் எப்போதும் ஒருநாளாகு இருக்க ந்தருவது எந்தநாளோ, அதுவே திருநாளாகக்கருதி அதனை அப்பாலு ள்கப்பாலாகச்சென்று தொழுவவர் யாவரோ, அவரே சிவமெனப்பவே ராவர்—என்று.

தனதறிவே இராப் பகலாகப் பிரதிபலித்துக் காண்டலையஞ்றித் தனக்கன்னியம் அன்றென அகமுகப்படுத்துவான்வேண்டிப் புறம்பாக க்கூறியதை மறுத்து இராப்பகலைமாற்றிச் சுயஞ்சோதியடிவாகியென் றார். சுயஞ்சோதி நிலையைத் தனக்கியல்பாக உடையது அறிவாகவின் மீண்டுஞ் சுயஞ்சோதி வடிவாகி யென்றார். ஆற்கு இராப்பகல் இன் மையினென்று ஒருநாளாவிருக்குந் திருநாளெனப்பட்டது. ஏற்படி யென்ற மிகையால் ஆதிருந்தவண்ண மெனப்பட்டது. மாற்றி, டிடி வாகி, தொழுவாரென முடிக்க. தொழுவாரே என்பதிலுள்ள ஏகாதந் தேற்றம். இராப்பகலெனின் தளைதட்மொகலின் ஆரியமொழிப்படியே ராப்பகலென்றார். தன்னைத்தா னுணரற்பாலதன்றாகலின் அதுவுந் திரிசயமென்பதே கருத்து. (௬௨)

(அ - கை.)

நானே தானாதற்கியைந்ததை முடலாவிடத்து யாதும் பட்டினி னென்பணந் இக்கவி கூறிகின்றது.

ஞானநூல் கற்றாலு நற்றுறவு பூண்டாலு
மோன சமாதி முயன்றாலு - தானாவு
யெல்லாக் கவலையும் நின்புற் றிருப்பதுவே
சா ல்லாரு முத்திச் சுகம்.

(ஆ - ரை.) “ஞானநூல் கற்றாலும் நற்றுறவுபூண்டாலும் மேலான சமாதி முயன்றாலும்” எ-து. பிரபல சுருதியாகிய ஞானநூலின் ததையும் ஒத்தங்கே தீரக்கற்கினும் அரிய கடுந்தழவைப் பெறினும் முன்ன மாத்தற்கியைந்த சமாதி யாதோ, அதனை முயன்று நிற்கினும் “தானுகி ஷெல்லாத்கவிலையும்நின்புற்றிருப்பதவேசொல்லாரும் முத்திச்சுகம்” எ-து. இவற்றால் யாதபயனும் இன்றையின் சமஸ்தமுந் தனது சிற் பிரகாச வடிவமாகியதினா ஷெல்லாக்கவில்களையும் ஒழித்துச் சுகபோத வடிவமாநின்றலே முடிபுகாக்கூறும் சொல்லிற்கியைந்த முத்திச் சுக ஷெண்ப்பவெதாம்—எ-று.

சமஸ்தமுந் தானுகி யிருத்தல் இப்போது மரத்திர மன்று, எப்போதுமெனலே யறியவேண்டின், இப்போது உதயமான ஞானப்பிரகாசம் எப்போதும் விளங்கிநிற்கின் எப்போதும் தெரியலாம். அஃதெவ் றுணமெனின் தண்ணையன்றி அறிவும், அறிவையன்றி யறியாமையும், அறியாமையைன்றி மூலப்பிரகிருதி, மகத்தத்துவம், அகங்கார தத்துவம், பஞ்சதன்மாத்திரை, சூக்ருமதனு, தூலபூதம், தூலதனு இவைகளும் இருக்கவேண்டும்; இருக்கின், தத்துவங்களை ஒன்றிலொன்றொடுக்கிச் செல்லுங்கால் தானேதானாக முடியாதிருக்கவேண்டும்; அங்ஙனமின்றே. அனைத்தும் தனது விரிவுங் குவிவுமா முடிதலெனென்க. யாம் முற்றுமுணர்த்த குற்றமன்றி வேறில்லையென்க. இவையனைத்தையும் புரியவேண்டாமென்பதன்று. முடிபுகாண்டற்காதலின், அஃகின்றிய விடத்துப் பயனின்றென்பது கருத்து. இருப்பதவே யென்பதில் ஏகாரம் தெற்றும். கற்றாலும், பூண்டாலும், முயன்றாலு மென்பவுற்றிலுள்ள வழிமை பயனின்றென்பதைக் குறிக்கவந்த எண்ணும்மையாம். (சூ.௩)

(அ - கை.)

இ து வு மது.

மூகேள்வி பெற்றாலு மாயோக முற்றாலுந்
'தேகேந் திரியந்' திரிந்தாலு - மாகருணைச்

சேரா ருபசாந்தி தேரூர் பெரூர்பேறு
சேரராத் முத்திச் சுகம்.

(இ - ரை) “மாளேள்வி பெற்றாலும் மாயோக முற்றூதிந் தே
கேந்திரியந் திரிதாலும்” எ-து. யுத்திக்கு முரணாத சுருகிகேள்வி நன்
கமையப்பெறினும் மகத்தாப கிரியாயோகம் வழுவின்றித்தீரீ முற்றப்
பெறினும் தேகமுற் அகக்கரண புறக்கரணவ்சளும் முன்புலத் தம
திவ்ஊடப்படிசெல்லாது அசமுகமாகத் திரிந்து நிர்கினும் மெய்யுணர்வை
யுள்ளவாறு பெறாவிடத்த, “மாசருணைச் சேராருபசாந்தி தேரூர்பெ
ரூர்பேறுசேரராதமுத்திச்சுகம்” எ-து மகத்தான கிருபாவெள்ளத்தில்
எங்ஙனஞ்சேர்வர்? சேராவிடத்து உபசாந்த நிலையிலழுந்தி எங்ஙனந்
தேறுவர்? தேறாவிடத்தொன்றலுஞ் சேர்வுறாது நின் றுள்ள’ முத்திச்
சுகமாகிற பேற்றை எங்ஙனம் பெறவர்?—எ-று.

சேரார், தேரூர், பெரூர் என்பன உயர்திணைப் பலர்பால் படர்க்
கை எதிர்மறை வினைமுற்றுடன். இவற்றினும் மிக்கதின்மறைக்காட்ட
மா வெனலை மூன்றிடத்துத் தத்தனர். அசமுகத்திற்கும் பகர்முகத்
திற்கும் இயைதவின் திரிந்தாலுமெனப் பொதுப்படக்கறினார். சுரு
த்து வெளிப்படடை.

(சுச)

(அ - கை.)

சித்தங்கலங்காது நிற்கும் முறைமையினை இக்கவி கூறுகின்றது.

இச்சை யநிச்சை பரவிச்சை யோடுமுலுங்க

கொச்சைப் பிராரத்வக் கூழர்காள் - பிச்சைமுத

லேற்றா ரிவொ ரிவரென் றுணர்ந்தீரேற்

காற்றாடிக் காலாகுலாம்.

(இ - ரை.) “இச்சை யநிச்சை பரவிச்சையோடுமுலுங்க கொச்சை
ப்பிராரத்வக் கூழர்காள்” எ-து. இச்சையெனவும், அநிச்சையெனவும்,
பரவிச்சையெனவும் கூறப்படும். இவற்றுள் ஒன்றோடேனும் கூட்டிக்

கணமும் நில்லாதுபுன்று திரியும் அற்பமான பிராரத்வ வயப்பட்டது அறிவீனர்களுள், "பிச்சைமுதலேற்றாரிடவாரிவரென்றுணர்ந்தீரேற் காற்றாடிக்காலாகலாம்" எ-து. பிச்சை முதலியவற்றையேற்றற்பாலாரும், இத்தற்பாலாரும் உளரன்றோ? அவர்கள் இனையரென்பது கற்பனைகளா நின்றவற்றை அல்ல அல்லலெனக்கழற்றி மெய்யுணர்வு காணப்பெறுவரேல் கழற்றாடியதாகு; அவற்றை நின்றியக்கும் வாய்ப்போல நாமாகலாம்—எ-று.

எவரும் பிராரத்வ வயத்தினராயினும் அது அது வயப்பட்டது அத்தனை யுணரும் அறிவு யாதோ, அதனது உண்மைநிலையிற் பிறழாது நிற்கவேண்டும்; நிலைவிடத்து முன்னர்க் கடந்துள்ள பிறவிகள்தோல் இஃது பாகு மன்றோ? ஆயின், இனிவரும் பிறவிகளோறு மாரு மன்றோ? அங்கனமாயின், யாமுய்வதுதான் எங்கனம்? முடிவின் ருதலின் துங்கனம் கூறினாரென்க. ஆட்டப்படுதலுக்கன்றி ஆட்டிவிடப்பதற்குச் சலன் மின்மையின் காற்றாடிக் 'காலாகலாம்' ஏன்றார். ஒடென்பதனை எனை யிரண்டிடத்துமொட்டுக. முதல் என்றதனால் ஏனையவழிகளில் ஆடுதலேற்றல் பலவாறுள; அவற்றையுந் தழுவிக்கூறினாரென்பது பெற்றும். காலாகுதலே முறைமையாமென்பதுகருத்து. கூழர்காளென்பது விளி. காலாகாவிடத்துக் காற்றாடியாகலாமெனக் குறிப்பித்தலின் மயக்க நீவிர்த்தியணி.

(கூடு)

(அ - கை.)

பகர்முக மாகாதார்க்கு இவ்வனுபவம் எளிதிலெய்து மென்பதை இக்கூவி கூறுகின்றது.

என்னைநான் கண்டபடியிப்புவியி லெல்லோருந் தன்னையே காணத் தகுங்காணுஞ் - சொன்னே னெளிநாட்ட மோடுமன முண்ணாட்டம் பெற்று னெளிநாட்ட மாகா விடின.

(இ - ரை.) “எண்ணான் கண்டபடி யிப்புவி யெல்லோருந்
கண்ணையே காணத் தருங்காணும்” எ-து. எவற்றையும் நன்னுணர்ந்து
புத்தியாற்றெளிந்துழிச் சக சீவ பரம் அறிவன்றி யில்லையெனத் துணி
ந்து கூறலால் யானெனலும் அறிவாகவேண்டும். எண்ணையான் சுருதி,
புக்தி, அனுபவத்தாற் றெளிந்த விடத்துச் சொப்பிரகாசமாகவிளக்க
லால் எண்ணையான் கண்டஉண்ணம் இவ் வுலகின்கண் யாவொந் தன்
னைத்தான் காணப்படுமென்பது திண்ணம். “சொன்னேனெளிநாட்ட
மோடு மன முண்ணாட்டம்பெற்று வெளிநாட்ட மாகாவிடின” எ-து.
நம்மை அறிவே உடிவா நாங் கண்டேமென முன்னரே கூறியிருக்
கின்றனன். இப்போது தன்னைத்தான் காணும் முறைமையாவது சற்
குருவீனால் அகத்தில் விளக்கிக்கொண்ட சிற்றிரகாசநாட்டத்தோமென
ததை அந்தர்முகநாட்டத்திற் கியையச்செய்து சற்றும் பகிர்புகாசநாட்ட
த்திற் செல்லாதிருக்கப்பெறின்—எ-று.

காணும் அசைநிலை. தன்னையே யென்பதில் ஏகாரம் தேற்றம்.
உள்நாட்டம் பெற்று வெளி நாட்ட மாகாவிடின தன்னையே காணத்
சுருமெனமுடிக்க. இங்ஙனஞ் செய்யாவிடின தன்னைத்தான் காணத்
தகாதென்பது கருத்து. ஒளி நாட்டம் பெறாவிடத்து ஞானையோகம்
யாதுசெய்யினும் பயனின்றென்பது தொனிச்சிந்தித்து. இங்கேயொளி
நாட்டமெனல் கண்ணெளியை யன்று; தேகத்திலே ரவயவக் குறி
யாதவினாணும் அஃதழியினூற் தானழியாதிருத்தலினாணுமென்க. (ஊச)

(அ - கை.)

கன்வீதி மாறாமற்செய்தாற் பயனின்றேவெனற்கு இக்கவியில்
உத்தரங் கூறுகின்றது.

கன்மந் தவறாமற் காலந் துவறாமற்
சென்மந் தவறாமற் செய்வரோ - கன்மன்தி
செய்வான் செயலிரண்டுஞ் சித்தத்தே சூண்டுதெளிந

(இ-ரை.) “கண்மந் தவறாமற் ~~கண்மந் தவறாமற்~~ கண்மந் தவ்
றாமற் செய்வரோ” எ - து. சன்மர்க்கத்தில் நிற்போர் நித்தியகண்
மந் தவ்றாமலும், ஆறகாலந் தவறாமலும், பிறவிகள் தவறாமலும் வரு
வரது செய்து நிற்பரோ? “கண்ம விதி செய்வான் செய விரண்டுந்
சித்தத்தே கண்டு தெளிந்தய்வேர் பொருளாகுவார்” எ து. இதனாற்
பிறவிகடந் து உய்தந் கிடமின்மையின், கண்மவிதியை விடாது செய்ப
வன் யாவனோ அவனையும், அவனியற்றுந் செயலினையும் விடாது
தமது சித்தத்தே ஞானவொளியாற்கண்டு தெளிந்துப்பவர் யாவரோ,
அவர்களை பொருள்பொருளாக விளங்குபவர்—எ - து.

ஓர் பிறவிக்கண் செய்தற்கியையினுந் சென்மந்தோற்றுந் செய்
தற்கியையிதாது; இயையினுந் செய்வானையும் செயலையும் கண்டு
தெளிவ தெந்நினம்? இன்மையின், இவற்றாற் பயன் இன்றென்பது
கருத்தம்மேல் தாவுமையின் இவற்றாற் பயனின்றெனினும் இப்பய
னுறுவது இவற்றாலன்றோ? இவற்றைச் செய்தே முடிக்கவேண்டு
மென்பதுபெற்றும். தத்துவக்கூட்டங்களைச் செய்வானெனக்காணின்
செயலும், பொருள்பொருளாதலும் முடியா வெனக்காண்க. (கௌ)

(அ - கை.)

ககான்கள், இந்நிலை யல்லாதோர் யாது சிறப்புறினும் அவர்கள்
வியக்க மகிழ்வதையன்றி வெறுக்காரெனலை இக்கவி கூறுகின்றது.

உள்ளபடி கண்டுகளித் துற்றுருக மாட்டாத
கள்ளிரையுங் கண்டு களிப்பரோ - கொள்ளையா
விந்திரசா லக்கமல மெத்தனைபுட் பித்தாலுந்
சந்திரனுக்குண்டோர் சலம்.

(இ - ரை.) “உள்ளபடி கண்டுகளித் துற்றுருகமாட்டாத கள்ள
ரையுந் கண்டு களிப்பரோ” எ-து. தங்கள் தங்களுண்மை வடிவம்
யாதோ, அதனை யுள்ளவாறு தரிசித்துத் தண்ணையும் உடையும் உற்று

ப்பார்த்து மணஞ் சிதாநந்த வடிவமாக ஒருகுதற்கு வகை தெரியாது வேடத்தாலும் அபிநயிப்பாலும் மெய்ஞ்ஞானிகள்தோல்த் தம்மைக் காட்டிப் பிறர் மனைவியரை வஞ்சிக்கும் வஞ்சகர்களையுஞ் சத்திக்கக் கண்டு களிப்பார்கள்; இது யாதுபோலுமெனின், “கொள்ளையா விந் திரசாலக்கமல மெத்சனை புட்பித்தாலுஞ் சந்திரனுக்குண்டேய சலம்” எ-து. கொள்ளை கொள்ளையாகுந் திரசால வித்தையில் மெய்தோலக் காணுந் தாமரை யரும்புகள் கணக்கின்றி எவ்வளவு புட்பித்தாலும் அதனாற் சந்திரனுக்கு மனவருத்தம் உண்டாகுமோ? உண்டாகாது—
எ - று.

மெய்யான தாமரைமலராயின் சூரியனுக்கு மகிழ்ச்சியுஞ் சந்திரனுக்கு மனோவாத்தையும் உண்டாகும். ஆல்வவே, விருப்புவெறுப்பினையதுபோலக் கொள்ளவந்ததே மன்றி வேறல்ல; அதுபோல மகான் சருமென்றறிக. அவர்களது ஞானானந்தக் களிப்பே இங்நனமாக்கக் காணுமென்க. உள்ளபடி எஹ்ற இலேசான சுருதிவாசனையாற் கண்டி. களிப்பரென்றாயிற்று. கள்ளரல்லாரைக் கண்டு களிப்பதன்றியெனப் பொருடரலால் கள்ளரையும் என்றதிலும்மை இரந்ததுதழீஇய் மெச்சம். களிப்பரே என்பதில் ஏகாரம் அசைநிலை. கொள்ளையர்வென்னும் வினையெச்சத்தைப் புட்பித்தாலுமென்ற வினையோடு கூட்டி முடிக்க அதனை லென்பது இசை யெச்சம். உண்டோ வென்பதில் ஏகாரம் இல்லையெனப் பொருள் தர நிற்றலால் எதிர்மறை. இங்கே சலமென்றது வருத்தத்தை. புட்பித்தாலும் என்றதிலும்மை முற்றும்ஐம். அவர்கள் உள்ளங்களிப்பே மகிழ்வதாகக்கருக்கக் கூறியதென்பதுகருத்து. ( )

(அ - கை.)

உண்மையுள்ள மகான் வாய்ப்பது அரிசென்பதை ஐசகவ கூறு தின்றது.

திங்கடாந்து மேன்மேற் செனித்தகரு வேலடியின்
மாங்கனிவந் துற்றதொப்ப வாய்த்ததே - ஆங்காங்கும்

எல்லாருந் தேடுபொருள் யாமாக வேயருள
வல்லீன் றிருத்தாண் மலா.

(இ-ரை.) “தீங்கடர்ந்து மேன்மேற் செனித்த கருவேலடியின்
மாங்கனிவந் துற்ற தொட்ப வாய்த்ததே” எ-து. தீமையே பெரும்பா
லும் ஆடர்ந்த மேலுமேலும் ஆகாய மளாவ வுதித்து எங்கணூர் தன்
மயமாகக் காட்டுங் கருவேலங் காட்டிடையில் அபூர்வமாக அரிய ஓர்
மாங்கனி ஒருவனுக்குக் கிடைத்தால் எங்ஙனமோ அதுபோலீ எனக்கு
அருமையாகக் கிடைத்ததே; “ஆங்காங்கும் எல்லாருந் தேடுபொருள்
யாமாகவேயருள வல்லான் றிருத்தாண் மலர்” எ-து. சுவர்க்க மத்திய
பாதாளமென்னும் யாதிடத்தும் அறிஞரென்ப படுவோரும், அவ
ரொழிந்த வினையொருஞ் சுருதி யுத்திகளால் இன்னூர் தேடிக்கொண்
டிருக்கு மெய்ப்பொருள் யாதோ, அதுதான் யாமெனப் படுவதென்று
ஐயந் திரிபறக் காட்டி அதனை எமக்கீருளவல்லான் யாவனோ அவனது
அழகிய பாதமென்னூர் தாமரைமலர்—எ-று.

கருவேலெனற்கு யோனியாகிய கருவேலங்காடெனினும் அமை
யும். இவ்வாறு கூறில் உருவகமாம். திருத்தாண்மலர் வாய்த்ததே
யேனில. எழுவாய் பயனிலையாக்குக. வாய்த்ததே என்பதில் ஏகாரம்
அசைநில. யாமாகவே என்பதில் ஏகாரம் தேற்றம். வல்லாசென்பது
குறிப்பு வினையாலணையும் பெயர். அருளவென்னும் வினையெச்சம்
வல்வானென்னும் குறிப்புவினைப்பகுதியோடு முடிந்தது. திருத்தாண்
மலரெனல் உருவகம். கருவேலங்காட்டிற் கணைந்ததுபோலக் கருவிற்
கும் அமைதலின் அதற் கியைந்தவாறு தீங்கடர்ந்து மேன்மேற் செனி
த்த வென்றகுப் பொருள் கொள்க. கணிக்ஷாதாரமாம் மரம், அஃதின்
மேற் சனிவாய்த்தல் அருமைமெனக் கூறவேண்டுகோ? அதுபோல
அயலு துகர்தற்குரிய ஓபாகபூமியிற் றண்ணத்தான் துகரெய்தியது
அருமையில் அருமையாதலின் இங்ஙனங்கூறினாரென்பதுகருத்து. கூ

(அ - கை.)

அதிதத்தில் யாதோர் சற்பணையும் இன்றெனில இக்கவி கூற கின்றது.

நானு விருந்ததெங்கே நானபிமா னித்ததெங்கே
வானா மண்ணா வாஞ்சையெங்கே - ஞானகுரு
தேசிகனா ரெங்கே சிவசிவா முத்தியெங்கே
பேசிடவா யெங்கே பிளாய்.

(இ - னை.) “நானு விருந்ததெங்கே நானபிமானித்த தெங்கே வானாமண்ணாவாஞ்சையெங்கே” எ-து. ஞானப்பிரகாசமேலீட்டில் நானு விருந்த தென்பது எங்கே? யான் அபிமானித்த நின்றுவைகள் எங்கே? திரிலோகத்தையும் ஒருங்கே ஆளவேண்டு மென்கிற அவா வென்பதெங்கே? “ஞானகுருதேசிகனாரெங்கே சிவசிவாமுத்தியெங்கே பேசிடவாயெங்கே பிளாய்” எ-து. மெய்யைத்தெரிவிக்கவந்த உண்மை யான ஞானசிரியர் எங்கே? சிவசிவா முத்தியெனக் கூறுவது எங்கே? இதை எடுத்துச் சொல்ல வாய்தானும் எங்கே? ஒன்று மறிகிலமே சற்புத்திரா!—எ-று.

சுத்த சாக்கிரமான ஸ்வயம்பிரகாச வியாபகத்தில் இங்ஙனமரிய லிகற்பங்கள் சற்றுங் காணுகிருக்குமாயின், சுத்தகேவலமான நனவிற் சமுத்தியின்கண் எங்ஙனங் கூறற் கியையும்? கூடாமையால் ‘பேசிட வாயெங்கே பிளாய்’ என்றார். எனவே, இவ்வயினைத்துஞ் சொன்மா த் திரமுந் தோற்றன் மாத்திரமுமாக அமையப் பெறு மென்ப தாயிற்று. இதுபோன்ற பியப்புநில யெங்கணும் இல்லயென்பது கருத்து. ‘ஒன் றினமுடித்த றன்னின முடித்தல்’ என்னும் உத்தியாற் பாதாளத்தை புழும். வருவித்தாம்., இக்கவியிலுள்ள எங்கேயெனும் மொழிகள் ஆறும் அறிகிலமென்னும் பெர்ருந்தர நின்றன. பிளாயென்பது இடைக் குறைவானாளுமண்ணும்வாஞ்சையெனினும் அமையும். (60)

(அ - கை.)

ஆரிய தவங்கள் அல்லாது சீரவணுதிகளாலும் அடைந்தபேறு இனைய தென்திணைக்கவி கூறுகின்றது.

என்னையே யல்லாமல் யான் பெற்ற தேதுமில்.

யென்னையான் பெற்றிருந்த தெப்போது - மென்னையன் பிப் பந்தமில் வீடுமில் பார்க்கிலிவை யாராயுஞ் சிந்தனையு மில்லாததே.

(இ - ரை.) “என்னையே யல்லாமல் யான் பெற்ற தேதுமில் யென்னையான் பெற்றிருந்த தெப்போதும்” எ-து. சுவயம்பிரகாசவடிவ மாகிய என்னையெயன்றி யாதழைப்பினும் யருளடைந்த பேறு யாது மில்; என்னையானடைந்த பேறு இப்போது தானவெனில் எப்போது யாதவின், “என்னையன்றிப் பந்தமில் வீடுமில் பார்க்கிலிவை யாராயுஞ் சிந்தனையு மில்லாததே” எ-து. அறிவுறியமுமைக்கு நடுகிலையாகிய என்னையெயன்றிப் பந்தமெனலுமில்லை, முத்தியெனலுமில்லை. இவற்றை நன்குணருமிடத்து இவற்றை ஐயங்கிரிப்பீற நன்காராய்தற் கிழைந்த அபவாதசிந்தனையுஞ் சற்றுமில்லாமற் போயது—எ-று.

ஏ . அணை. இலையென்ற மூன்றும் இடைக்குறை. என்னையே என்பதில் ஏகாரம் தேற்றம். எனவே, சொப்பிரகாச வடிவமாதவின் என்னிடத்தில் எவற்றையும், எவற்றிலும் என்னையும் பிரத்தியட்ச மாகக் கண்டதால் பந்தமெனலும், வீடுமெனலும், சிந்தனையெனலும் இல்லையெனக் கூறியது திண்ணமெனப்பெற்றும். ஆயிரிவிடத்தண்ட ரய்கற்பிதங்கள் ஆய்ந்தவிடத்து இல்லையென்பது கருத்து. (எச)

(அ - கை.)

யாது மயமாசரின்று யாதைத் துதிக்கவேண்டுமெனற்கு இக்கவியி லுட்கு உத்தரங் கூறுகின்றது.

செப்படிபோற் காட்டியரு டேசிகளை யோவனைத்து *
 மிப்படிசோ தித்துணர்ந்த வென்னையோ - னைப்படியுஞ்
 சென்மமுடி வாகவந்த தேகா லயத்தினையோ
 வென்மயமாப் போற்றுவேன் யான்.

(இ-ரை.) “செப்படிபோற் காட்டியரு டேசிகளை யோவனைத்து
 மிப்படி சோதித்துணர்ந்த வென்னையோ” எ - து. செப்படிவித்தை
 யெனல் எங்ஙனமோ, அதுபோலப் பொய்யையும் மெய்யையும் ஐயந்
 திரிபறக் காட்டியருளிய ஞானாகிரியினையோ? அனைத்தையும் இப்படி
 யாகச் சோதித்துணர்ந்த எனதெதார்த்த நிலையினையோ? “மைப்படி
 யுஞ் சென்ம முடிவாகவந்த தேகாலயத்தினையோ வென்மயமாப்
 போற்றுவேன் யான்” எ-து. பிராந்தியே சகசமாகப் படிந்துள்ள சகீல
 சன்மங்களுக்கும் முடிவாக வந்தது யாதோ, அந்தத் தேகாலயத்
 தினையோ? இவற்றுள் யாதாகரமாக நின்று எநனைத் துதிப்பேன்,
 யான்?—எ - று.

செப்படியாவது கைப்புரட்டு வித்தை, அதாவது பொய்யை மெய்யு
 யாக்கி, மீண்டும் பொய்யைப் பொய்யாக்கலை. அதுபோலப் பகிர்முக
 த்தால் உலகை மெய்யாக்கி, மீண்டும் அந்தர் முகத்தாற் பொய்யாக்கு
 தலாம். போற்றுவே னென்னும் வினை முற்றிற்கு யானெனல் எழு
 வாய். தேசிகளை, என்னை, தேகாலயத்தினை என்னும் இம்மூன்றுஞ்
 செயப்படுபொருள். இக்கவியிலுள்ள மூன்று ஓகாரமும் துணிவி விள
 க்காமையின் ஐயவினா. யாதாக நின்று யாது யாதைப் போற்றுகதென்
 பது கருத்து. சொப்பிரகாசத்திற்கு அபலின்மையின், ஏனைப் பிறவிச
 னைத் துதியாத்து தருவறுக்கவந்ததினாலென்க. (எஉ)

(அ - கை)

முடிவாகவந்த தூல்தேகத்தை நோக்கி வழுத்தலை இக்கவிய் கூறு
 கின்றது.

அன்னமய கோசமா மாகமே யுள்ளளவுஞ்
 சொன்னபடி கேட்கிற் சுகமடைவா - யெந்நாளுங்
 கெட்டபாழ் வாசனையைக் கிட்டாதே யாதேனு
 மிட்டபடி கண்டே யிரு.

(இ - ரை.) “அன்னமயகோசமா மாகமே யுள்ளளவுஞ் சொன்ன
 படி கேட்கிற் சுகமடைவாய்” எ-து. அன்னமயகோசமாய் நின்றுள்ள
 தேகமே, கீயிருப்பளவும் யாள் சொன்னபடி கேட்டு நிற்கில் சுக
 துத்தீமற்ற பேரின்ப வாய்வை உடைவை; “எந்நாளுங் கெட்ட பாழ்
 வாசனையைக் கிடடாதே யாதேனுமிட்டபடி கண்டேயிரு” எ - து.
 எக்காலத்திலுங் கேட்டடையே தரற்கு இயல்பாயுள்ளதுபாழையுஞ் சுகத்
 பிராந்தியையும் நினையாது மரந்தவிடு; உணவில் யாதேனும் ஆருனக்
 கிட்டார்களோ அங்ஙனமாகப் புசித்திருக்கக்கடவை—எ - று.

ஆகமே என்பது விளியுருபு. கற்றிறனும் புசித்து நிற்கினும்
 அன்னமயமாதலால் அன்னமய கோசம் ஆகமாமென்றார். நீ சட்பாவ
 விகாரமாதலின் நீ ஓர் முதலெனக் கருதற்கு; பாவிப்பாலை உண்டிப்
 பாவமும் பாவவிகாரமும் வேறன்மையென்க சொன்னபடிகேட்ட
 லாவது; இங்ஙனங் கூறியபடி கேட்டலை. எந்நாளுமென்பது இன
 வெதுகை. வாயினென்றது கெட்டபாழென்று அடைகொடுத்தது
 பிறவியின்றகண்ணே செலுத்துதல் இயல்பாதல்பற்றி. ஆதலின் எங்கே
 யெங்கேயோ யாது கிடைப்பதோ, அதனை யுருசி கருதாது எங்ஙனம்
 இட்டார்களோ, அந்தப்படிப் புசித்துக்கொண்டிருத்தல் மெய்த்தற
 வாகலின் யாதேனும் இட்டபடி கண்டே யிருவென்றார். ஆகமே சுக
 மடைவாய், கிட்டாதே, இருவென முடிக்க. கோசமீமாசமெனல் இரு
 பெயர்ொட்டுப் பண்பு. இங்ஙனம் இருக்கின் சுகம் அடைவாயெனத்
 துதித்தாரென்பது. கிட்டாதே என்பதிலுள்ள ஏகாரமும், கண்டே
 என்பதிலுள்ள ஏகாரமும் தேற்றம். (வெ)

(அ - கை.)

பொறிகளைநோக்கிப் புகழ்தலை இக்கவி கூறுகின்றது
பொறிகா னெனைநெடுநாட் போற்றிவளர்த் தீரே
யறிவானந் தப்பொருண னானேன் - பிறிவாகு
முங்கனையு நாண வுணர்ந்துகொண்டே னீங்களினி
யிங்கழியா தொன்றா யிரீர்.

(இ - கை.) “பொறிகா னெனை நெடுநாட் போற்றிவளர்த்தீரே
யறிவானந்தப்பொருண னானேன்” எ-து. ஐம்பொறிசனாய் நின்றுள்ள
வர்களே, என்னை நெடுநாளாகக் காத்து வளர்த்தீர்களே; அந்நூல்
யான் அறிவானந்தப்பொருளாக விளங்குகின்றேன்; “பிறிவாகு முங்க
னையு நாண வுணர்ந்துகொண்டே னீங்களினி யிங்கழியா தொன்றா
யிரீர்” எ - து. பற்பல பேசுபாயுள்ள உங்களினையெல்லாம் எனது
எதார்த்தவடிவமாகக்கண்டு தெளிந்துகொண்டேன்; அதுபோல நீந்
களும் முன்போற் றப்பல பேசுமரக நின்றழியாமல் இனியேனும்
என்போல் ஒன்றாக நிற்கிற் சுகம் அடைவீர்கள்; அந்நன்மையிற்
உங்களுக்கெயல்பு. நிலையன்றாகலின் ஒருகாலும் நிலவீர்—எ - து.

பொறிகாணொன் ல் விளியுருபு. பல சன்மங்கடோறு மெனலை
நெடுநாளொன்றார். வளர்த்தீரே என்றதில் ஏகாரம் வினா. ஒன்றின்
விடயத்தை மற் றொர் பொறி யறியாதாவின் பிறிவாகு மெனப்படு
- து. அறிதற்சேட்டை பலவாயினும் அறியும் வினைமுதல் அறிவாத
லின், நாணவுணர்ந்துகொண்டே னெனப்பட்டது. கருத்தி் தெளிப்
படை. -

(எச)

(அ - கை.)

ஆசையை நோக்கிப் புகழ்தலை இக்கவி கூறுகின்றது?
ஆசையெ யுன்ன லலைந்துவிட்டே மென்றாலு
நீடுசயபுப காரத்தி னின்றேனே - தேசிகனை

யுள்ள லடைந்தே னுணைக்கூடி முத்தியினு
மென்றணை காணாயி னேன.

(இ - ரை.) “ஆசையே யுன்ற லலைந்துவிட்டே னென்றலும்
நீசெயுபுகாரத்தில் நின்றேனே” எ - து. பிறவிதோறும் என்னைவிட்
டலாதுநின்ற எனதாசையே ! இதுகாரும் உன்றால் இன்பத் துன்ப
மென்னும் அலைகளான் மொத்துண் டலைந்துவிட்டேன். அங்ஙனம்
இருக்கினும் இப்போது நீ யெனக் கடிமையாகச்செய்த உபகாரத்தின்
வயத்தில் அலைபாது நின்றுவிட்டேன்; “தேசிகனை யுன்றலடைந்தே
னுணைக்கூடி முத்தியினு மென்றணை நானாயினேன்” எ - து. எங்
கணுந்தேடிபுங்கிடைத்தற்கரிய ஞானசிரியனைக்கண்டு அவனைச்சாண
கதியென்று உன்ற லடைந்தனன். இஃதன்றியும் மேலாய நிலைக்கு
நீ ஆப்தனாயிருப்பதால் உன்னை விட்டகலாது உன்றோடுகூடி நிரதி
சபாணந்தமாகிற முத்தியின் கண்ணும் எங்கப்பாணை யயலாகாது
நானேநானாயினன்—எ - று.

விஷயவாசனையால் அலைந்துவிட்டேனெனவும், உபசாந்தியரவச
யால் நீசெயுபுகாரத்தில் நின்றேனே யெனவும், தேசிகனை யடைந்தே
னெனவும், நானாயினெனெனவும் கூறியவாறு காண்க. ஆசையே
யென்பதிலுள்ள ஏகாரம் விளியுருபு. நின்றேனே என்பதிலுள்ள ஏகா
ரம் அசைக்கீலை. முத்தியினும் என்றதின் கண் உம்மை விடயத்தில்
அஃகு நன்றாயிருந்ததன்றியென்ப பொருள் தரலால் இறந்தது தழீஇய
எச்சம். என்றணைமெனக்கூறியது யான் அடைந்த பேறு அசத்திய
மன்று என ஸ்திரப்படுத்தவான் வேண்டி யென்க. ஐலைந்தெனென்
னது விட்டேனென மிகைபடக்கூறியது அலைந்ததை ஸ்திரப்படுத்து
வான் வேண்டி யென்க. என்றலும் என்றதின் கண்ணுள்ள உம்மை
விடயத்தைச் சிறப்பித்தலால் இழிவு சிறப்பு. இங்ஙன மிருப்பதுபற்றி
ஆச்சையைப் புகழ்த்தாரென்பது கருத்த.

(ஏதி)

(அ - கை.)

கோபத்தைநோக்கி வேண்டிக்கோடலை இக்கவி கூறுகின்றது.

கோபமே யுன்றாற் குறைதீர்ந்தே னீயெழும்பித்
தாபமே செய்யுஞ் சலிப்பாலே - யாபத்து
நீங்கியுப சாந்தியிலே நின்றேன் கனவிலுநீ
யேங்கியெழும் பாதே யிரு.

(இ - ரை.) “கோபமே யுன்றாற் குறைதீர்ந்தே னீயெழும்பித்
தாபமே செய்யுஞ் சலிப்பாலே” எ - து. சதாநாலமும் என்னைவிட்
டசுலாத சொபமே! இதுகாறந் தீராத குறைகளை யுன்னால் இப்
பொழுது தீர்க்குவிட்டேன். நீ பென்னுளெழும்பி விடாப்புகையை
வினைவிக்க அதனால் வீளையுஞ் சலிப்பினால், “ஆபத்து நீங்கி யுபசாந்தி
யிலே நின்றேன் கனவிலு நீ யேங்கியெழும்பாதே யிரு” எ - து. இஃ
தன்றியும் கோரிட்ட ஆபத்தினின்றே நீங்கி யுபசாந்த வாழ்விலே நிலை
பெற்றேன். இவ்வளவு உதவ்செய்த நீ மறந்து முனது விசுவரூபங்
கொண்டெழும்பாமல் எனக்குத் துணையா யிரு—எ - து.

இங்கே தாபமெனல் விடாப் பசையை, ஆபத்தெனல் பிறரால்
வருந் தண்டனைகளை; உபசாந்தியெனல் சனை மரணத்தில் தீருகலை.
எனவே, கோபமெனல் பகிர் முகத்தில் விடாத திகிலையும், அந்தர்
முகத்தில் அதன் நீக்கத்தையுந் தருந் கியைந்ததென்பது பெற்றோம்.
உபசாந்தநிலையில் எனை விடு தாடி யென்றும் இருப்பாயென்றவேண்
டிகுகொண்டதென்பது கருத்து. (எசு)

(அ - கை.)

உலோபத்தை நோக்கி புசும்தலை இக்கவி கூறுகின்றது.

சூலாபமே யுன்னை யுறவுகொண்டே னின்றன்கிற்
பாபமே யென்பருண்மை பற்றுலார் - நீபெருக

யார்ச்சிக்க வேபடுவா யாகாகா வுன்னாலே
யார்ச்சிக்கப் பட்டீட னமைவு.

(இ - ரை.) “லோபமே யுன்னை யுறவுகொண்டே னினினுகிற்
பழுவேமெயென்ப ருண்மை பற்றுவார்” எ-து. என்றும் என்னை விட்
டகலாது நின்ற உலோபத்துவமே! எப்போது முன்னை யுறவுகொண்ட
னவ். உன்னு வயப்படிற் றீவினைக்கே இடமாசலிற் பாவமே விளையு
மெனச் சத்துக்கள் கூறுவர்; “நீபெருக வார்ச்சிக்கவேபடுவா யாகாகா
வுன்னாலே யார்ச்சிக்கப்பட்டே னமைவு” எ-து. நீ யாவராலும் என்
றும் பழிக்கப்பட்டே நிற்பை. இப்படிப்பட்ட உன்னால் உபசாந்த
நிலைக் கிடமானேன். இஃதென்ன ஆச்சரியம்! — எ - று.

இங்கே உலோபத்துவமெனல் தன்னைக் கொடுத்தத் தன்னை
கூங்காமையை. இதனாற் சிறுமையும் இப்போது ஞானசிரியன் பால்
ஐன்னைக் கொடுத்தத் தன்னை வாங்கினதால் பெருமையும் வரக் கிட
ந்தமை காண்க. இங்கே உண்மைபெனலீ ஞானஞ்ஞானங்கட் கிடை
தீயாகிய ஸ்திரஞானத்தை, இருவயினும் ஆர்ச்சிக்கப்படலெனல்
புகழ்ப்படுதலை. அது பிறவிக்கு இயைதல், இது விடுதிக்கு இயைதல்.
ஆ ஆ ஆ வெனில் ஆகாகாவென்று யது விகாரத்தாலென்க. ஆர்ச்சிக்க
ப்பட்டாயமைவும் எனப் பாடமோதி யுரைகூறுவாரு முளர். பாவமே
மென்பதிலுள்ள ஏகாரமும், ஆர்ச்சிக்கவே படுவாயென்பதிலுள்ள ஏகா
ரமும் தேற்றம். உன்னாலே என்பதின் கணுள்ள ஏகாரம் அசைநிலை.
இசைநிலை தோனிப்பது இழிவைக் காட்டினும் பெருபையே சிரந்த
தென்பதை கருத்து. •

(எ)

(அ - கை.)

மீனத்தை நோக்கிப் புகழ்தலை இக்கவி கூறுகின்றது.
நெஞ்சுகமே நானேநீ நீயேநீ நென்றிருந்தும்
வஞ்சகமா வென்னை மறந்தனையே - தஞ்ச

முனக்குநா நென்பதுவு முண்மையே யுண்மை
யெனக்குநீ வேறா யிராய்.

(அ-ரை.) “தஞ்சுகமே நானே நீ நீயேநா’னன்றிருந்தும் தஞ்சுக
மாவென்னை மறந்தனையே’ எ-து. எனக்குளவா நின்று எப்போதும்
என்னைவிட டகலாத மனமே! இதுகாறும் நானே நீயெனவும், நீயே
நானெனவும் அபேதமாகவெண்ணி யிருந்தனம். அங்ஙனம் இருந்தும்
என்னை வஞ்சிப்பான் வேண்டி இப்போ தென்னை மறந்தனை; “தஞ்சுக
முனக்கு நாநென்பதுவு முண்மையே யுண்மை யெனக்கு நீ வேறா
யிராய்” எ-து. உனக்கு நானாதரவென்பது எங்ஙனம் உண்மையீயா,
அது போலவே எனக்கு நீயாதரவென்பது உண்மையன்றோ? அங்ஙன
மிருக்க இனியேனும் எனக்கு நீ வேறாகாது நில்—எ -’று.

நானே, நீயே, உண்மையே என்பவற்றிலுள்ள ஏகாரசங்கள் தேற்
றம். மறந்தனையே என்பதில் ஏகாரம் அசைநிலை. இராயென்பது எதிரா,
மறை முன்னிலை வீணாமுற்று. என்றிருந்து மென்பதின் கண்ணுள்ள
வும்மை இழிவு சிறப்பு. பகிர்முகத்தில் அபேதமாக நின்றவாறுபோல
விட்டபோது அந்தர்முகத்தில் நிலலாததால் ‘வஞ்சுகமா வென்னை
மறந்தனையே’ என்றார்; தனதிட்டத்திற்கு முரண்வந்தமையின். தஞ்சுக
மென்றகு ஆதரவு அடைக்கலம் எனப் பொருள் கொள்ளினும் அமை
யும். உனக்கு நானென்பதுவும் என்றதனால் எனக்கு நீயென்பதுவு
என்றிருக்கவேண்டு மாதலால், அம்மொழி எஞ்சி நிற்பது இடையி
சம்; எண்ணும்மையாதல்பற்றியென்க. இருவயினும் விவேகநீதிக்குத்
‘குண மனஞ்சையன்றி வேறில்லையென்பது கருத்து. (எ-அ)

(அ - கை.)

இ து வு ம து.

ஓடித் திரிந்தா யுழைத்தாய் பிழைக்கும்வழி
நேடிப் பலகலையுஞ் சிந்தித்தாய் - நாடியொரு

மூலமும் உணர்யும்.

சமற்குருவைத் தந்தாயென் சிந்தாய் தயவு செய்த
நிற்குதீவி யென்செய்தே னே.

(இ - ரை) “ஓடித் திரிந்தாய் யுழைத்தாய் பிழைக்கும்வழி தேடிப் பண்கிலையுள் சிந்தித்தாய்” எ-து. கட்டுக் கடங்காது இதுகாறும் ஓடித் திரிந்தனை; அவலமாக ஊருக்கே யுழைத்தனை; இனிச் சனன மரணத் தைவிட்டீத் “தப்பித்துக் கொள்ளும்வழிதேடி மகாநீலனால் தியற்றிய ஞானநூல் பஸுவற்றையிங் கேட்டுச் சிந்தித்தனை; “நாடியொருசர்குரு வைந் தந்தாயென் சிந்தாய் தயவு செய்த நிற்குதவி யென்செய்தே னே” எ-து. குறிஞ்ணங் காரணமாகநாடி ஒரு சமற்குருவை யெனக்குத் தந்தனை. என்மனமே! இங்ஙனமாய் சிந்த உபகாரத்தைச் செய்த உனக்கு யாது ப்ரதியுபகாரம் யான் செய்தனன்?—எ - று.

ஏகாரம் அசை. பிழைக்கும் வழி தேடி யென்றதனால் பலகிலையு டிமன்றகு மகான்சனாவியற்றிய ஞானநூலென்று உரைநெண்டாரும். இங்கே தயவெனல் உபகாரம். பகிர்முகத்ததாயவழி அசை மனம் னவமீ, அந்தரீ முகத்ததாயவழிச் சத்தமலெனவும் பெயர்ந்த கிணைந்தனை அருத்தாபத்தியாற் காண்க. சருந்து வெளிப்படை.

(அ - கை.)

இ து வ ம து.

உன்னிருவா நானிருந்த வுண்மைபோலென்மனமே
யென்னுருவா நீவந் திசைந்தனையே - செய்ந்நன்றி
பாராட்டி வாருனைப்போ லுண்டோ பரமபதச்
சீராட்டின் மாறு திரு.

(இ - ரை.) “உன்னிருவா நானிருந்த வுண்மைபோலென்மனமே யென்னுருவா நீவந் திசைந்தனையே” எ-து. இதுகாறும் கிணதகெண் கைச் சிசைந்தவண்ணம் உனது சொருபமாகவே யான் இருந்தனன்.

யானிருந்த எதார்த்தம் எங்கனமோ அதுபோல என்னைவிட்டகவாத மனமே! என் சிந்தைக்கு இசைந்தவாறு எனலுண்மை வடிவமாக நீய்தான் சிசைந்தனை; “செய்ந்நன்றி பாராட்டுவா ருனைப்போல லுண்டோ பரமபதச் சீராட்டின் மாறாதிரு” எ-து. பிறர்செய்த நன்றியை மறவாதுபாதுகாப்பவர்கள் உன்னைப்போல் ஒருவருளரோ! இல்லையே. ஆதலின், இப்போது அரிதிற்கிடத்த பரமபதமாகிற பேரின்ப வாழ்வில் மாறாது என்றும் ஒரு தகைத்தாய் நில்—எ - று.

“செய்ந்நன்றி யென்பதில் யசர வொற்று ஆசெதுகை. உன்னுரு வெனல் கற்பனா வடிவை, என்னுருவெனல் கற்பனா ரகித வடிவை. பாராட்டல், மறவாது காத்தல், சீராட்டல் செல்வப் பெருக்கை கருத்து வெளிப்படை (30)

(அ கை.)

இ து வு ம து.

ஆசைவர்க்க மெல்லா மகற்றிப் பொறைமுதலார் தாசவர்க்கஞ் செய்யநலந் தந்தனையே - நேசத்தநா லாதிகா லந்தொடுத்தென் னன்புவிடா நெஞ்சேநன் னீதியா லென்போல நில்.

(இ - ரை.) “ஆசைவர்க்க மெல்லா மகற்றிப் பொறை முதலார் தாச வர்க்கஞ் செய்ய நலந் தந்தனையே” எ - று. ஆசைபோல் அதற் கினமாயுள்ளவை எவையோ, அவையனைத்தையும் ஒடுக்கீயொழி த்துப் பொறுமை முதலாகிய தாசவர்க்கத்திற் கியைத்தவைவிளச் செய்ய ஊர்த்தமுசமாய நன்மையை எனக்குத்தந்தனையே; “நேச த்தா லாதிகாலந்தொடுத் தென்னன்பு விடாநெஞ்சே நன்னீதியா லென்போல நில்” எ-து. உனக்கும் எனக்கு மிருந்த நேசத்தினால் உல கந் தோன்றியகாலமுதல் இதுகாறும் என்னிடத்தில் வைத்த அன்பு விடாமனிற்றும் மனமே! ஒழுக்ககலாமார்க்கழுவங்கனமோ, அல்வண் டெ - ன் - னொய்க்கா நடுநிலையில் நில் - எ - று.

ஆசைவர்க்கமென்பன; இராகத்தேவமுதலிய தீய குணங்களை, பொறைமுதலாக் தாசுவர்க்கமென்பன: பொறுமை, அடக்கம், பிறர் பெரஞர் நயவாமை, சினமடக்கல், நடுநிலையினிற்றல், வஞ்சியாமை முதலிய நற்குணங்களை. தந்தையே என்பதில் ஏகாரம் அசை. பகிர் முதத்ததூசச் சேறல் நினக்கு இயல்பாயினும் ஆங்காங்கே தீயநெறிக் கியைந்தூவைகளை யான் மறுக்கினுஞ் சிற்சில காலத்தில் ஏற்றுக் கொண்டு நடந்தமைபற்றி 'என்னன்புவிடா நெஞ்சே' என்றார். நன்னீதியாவது இனிப் பிறவுக்கியையாத நெறி. வர்க்கமெனல் கூட்டம். ஆக்காலமெனல் பிரகிருதி தத்துவமுதலாயவற்றை. கருத்து வெளிப்படை.

(அக)

(அ-கை.)

ஊர்த்த முகம், அதோமுகமென்னும் இரண்டு திசைக்கண்ணும் என் மனம் ஒத்து யானும் இருந்தேனெனல் இக்கவி கூறுகின்றது.

என்னெஞ்ச முருலவ யானுமது போலிருந்தே யின்னஞ் சமமாகா விட்டேனே - யென்னெஞ்ச மென்போ லசையா திருக்கவது போல்யானும் பொன்போ லிருந்தேன் பொலிந்து.

(இசை.) "என்னெஞ்ச முருலவ யானு மதுபோலிருந்தே யின்னஞ் சமமாகா விட்டேனே" எ - து. தீர்க்க சொப்பன சகந் தோன்றி யதுமுதல் இதுகாறும் என்மனம் ஊரிலுலாவ, யானும் அதனிஷ்டப் படி யிருந்து இன்னமுஞ் சமத்துவ நிலையாகாது அழிந்து விட்டனன்; "என்னெஞ்ச மென்போ லசையா திருக்க வதுபோல் யானும் பொன் போலிருந்தேன் பொலிந்து" எ-து. இப்போது என்மனம் என்னைப் போல யரஹம் மாற்றுயர்த்த பொன் என்னைமோ அதுபோல் இடை விடாது பிரகாசித்திருந்தனன் - ஓ - று.

யானும் அதுபோல் என்பதிலுள்ள உம்மை இழிவு சிறப்பு, யானும் பெரும்போல் என்பதில்கணுள்ள உம்மை உயர்வுசிறப்பு. விட்டேனே

யென்பதின் ஏகாரம் அசை. பரிபூரணமாக விளங்கல் விவேகத்தி, னிலைமை. அதற்குச் சலனத்துவ முண்டாவதாகக் காண்டன் யனத்தி னிலைமை. சலமும் அதன் அசைவும்போல் இருத்தலின் பேதமெனக் கண்டாம். இங்ஙனமாயநிலையை நீயிருந்தகாணென்பதாகருத்து. (அ-2)

(அ - கை.)

உயர்வு தாழ்வு எண்ணையன்றி யின்மை யெனலை இக்கீவி ஁று, கின்றது.

ஏதுவர வேண்டு மதுவருக வெண்ணைவிடுத்தே
தேதகல வேண்டு மஃதகல்க - கோதென்று
பிச்சையுந் தள்ளேன் பிரமபத மும்வேண்டே.
நெச்செயலு நாணுகி னேன்.

(ஆ - ரை.) “ஏது வரவேண்டும் அதவருக வெண்ணைவிடுத்தே, தகலவேண்டு மஃதகல்க” எ - து. யானக்கு இம்மையிலே யாது உ வேண்டியதோ அதுவரத்தவது; எண்ணைவிட்டு ஏதுபோகத் தந் ததோ அது போகக்கடவது; “கோதென்று பிச்சையுந் தள்ளேன் பிரமபதமும் வேண்டே நெச்செயலு நாணுகினை” எ - து. சன முடையதென்று பிச்சையெடுத்தலையும் தள்ளமாட்டேன்; கெம்பிர முடையதென்று பிரமபதத்தையும் வேண்டமாட்டேன்; ஏனெனில் யாது கிர்த்தியமும் நாணுகியதால்—எ - து.

இன்புத் தன்பமெனக் காட்ட இருவயினும் ஏதேதென்றாங்க பிச்சையும் பிரமபதமு மென்பவற்றிலுள்ளவை எண்ணும்மைகள். ஁ச் செயலு மென்பதிலுள்ளது முற்றும்மை. “அற்றலளவறிந்துண்கவஃ துடம்பு பெற்றானெடிதய்க்குமாறு.” என்பதில் ஁ஃதுடம்பென்னும் பதத்தில் ஆய்த மலகுபெற்றாற்போல இக்கீவியிலும் ஁ஃதகலவென் னும் பதத்திலுள்ள ஆய்தம் அலகு பெறுபெனக் கருகி இஃதுளந் கூறினாரென்க. எப்பொருளும் யானாயவிடத்து அவ்வவற்றின் புடை

பெயர்ச்சியும் யானாதற் கையமுனதோ? இன்றாதலின் ஏற்கற்பாற்று. சகலவுபாதிக்குஞ் சகல சேடடைகளும் என்னையன்றி யின்றென்பது கருத்தி. (அ/௧)

(அ - ௩.)

‘அஞ்ஞானகாலத்திலும் ஞானகாலத்திலும் போகிப்பானும் போகி க்கப்படுவனவும், ஆராதிப்பானும் ஆராதிக்கப்படுவனவும் இவ்வனுபவி க்கு இவ்வேனயன்றி வேழின்றெனலை இக்கவி கூறுகின்றது.

ஏங்கேநான் போற்றுவது மென்னையே தேவதையென் றெங்கே தொழுவதுநா நென்னையே - அயங்கே யிருந்துகிடந் தோடுவது மென்னிடத்தே நானே யருந்துவதுங் கொள்வானு மாம்.

(இ - ௩.) “ஏங்கே நான் போற்றுவது மென்னையே தேவதை யென் றெங்கே தொழுவதுநா நென்னையே” எ-து. யாதிடத்தில் இதை யான் தெய்வமெனப்போற்றுவதெனின் என்னிடத்தில் என்னை யுனவும், யாதிடத்தில் யாதையான் தெய்வமெனத் தொழுவதெனின் என்னிடத்தி லென்னையெனவும், “ஏங்கே யிருந்துகிடந் தோடுவது மென்னிடத்தே நானே யருந்துவதுங் கொள்வானுமாம்” எ - து. யாதிடத்தில் யான் நின்றலுங் கிடத்தலும் ஓடுதலுமெனின் என்னிட த்தி லெனவும், யாதிடத்தில் யான் சுகித்தலுஞ் சுகிக்கப்படுவதுவு மெனின் என்னிடத்தில் யானேயெனவுமும்—எ - று.

போற்றல், துதித்தல், தொழுதல், உணங்கல், இருத்தல், நின்றல், கிடத்தல், படுத்தல், அருந்துதலுங் கொள்வானுமாமெனல் சகல புடை பெயர்ச்சியும் அவற்றின்செயப்படுபொருளும் யானேயெனலை ஸ்வயம் பிரகாசநாட்டம் அகலாவிடத்து இயவருத்தமனைத்தும் முரண்தமை யும். அந்நாட்டம் இழந்தாரெக்வனம் ஏற்பார் உடனாட்டத்தில் ஏரீழ மையும் உணர்வுநாட்டத்தில் ஏற்பதுவுமா யிருத்தலின், இதனை வீழுவெனத் தள்ளற்க. இவனே யித்தனையு மென்பது கருத்து. (அ/௪)

(அ - கை.)

மகான்கள் தமதனுபூதியில் பொருள், இடம், காலங்குட் கிடம் தாமே யெனவும், தம்மையின்றி இல்லையெனவும் கொள்ளும் நீல யினை இக்கவி கூறுகின்றது.

தன்னிடத்தி லேதோற்றித் தன்னிடத்தி லேயிருந்து தன்னிடத்தே கூடுஞ் சகத்தெல்லார் - தன்னைவிட வேறன் நெனக்காண்ப ரல்லாலிய் வீடுபெற்றோர் மாறென்று காண்பரோ மற்று.

(ஆ - ரை.) “தன்னிடத்திலே தோற்றித் தன்னிடத்திலே யிருந்து தன்னிடத்தே கூடுஞ் சகத்தெல்லாம்” எ - து. மகான்கள் தானாகிற சிதாகாயத்தினிடத்திற் றேற்றித் தன்னிடத்திலே யிருந்து தன்னிடத்திலே ஏகமாகக் கூடுஞ் சகத்தனைத்தும் “தன்னைவிடவேறன் நெனக் காண்ப ரல்லா லிவ்வீடுபெற்றோர் மாறென்று காண்பரோ” மற்று” எ-து. தன்னைத்தவிர வேறல்லவெனக் காண்பார்களேயன்றி யிங்நனமாய முத்தினிலை யடைந்தவர்கள் பெயர்த்துந் தனக்கு வேறெனக் காண்பார்களோ! ஒருபோதுங்கூறா— எ - று.

பகிர்முகம்அந்தர்முகமென இரண்டாம். பகிர்முகத்தது உலகம், அந்தர்முகத்தது அறிவு. அறிவும் உலகமும் சலமும் அலையும் யோள்வது. சலநாட்ட முள்ளிடத்து அலை வேறாகக்காணுமா? சூதுபோல அறிவு நாட்டமுள்ளவிடத்துச் சகத்து வேறாகக்காணுமா? காண்தாதலால் இவ்வனுபவம்பற்றி இங்நனங்கூறினாரென்க. இங்கே மட்டுமென்பது பின்னருமென்ப பொருள் தர நின்றது. என்னை? “வீணீமாற்றசைநிலை பிறிதெனுமற்றே.” என்னும் இலங்கணத்தாலென்க. இக்கவியிலுள்ள ஏகார மூன்றுந் தேற்றம். காண்பரோமென்பதில் ஓகாரம் தீர்ணரென்னும் பொருள் தரலால் எதிர்மறை. சிதாகாயமென்ப பொருள் கொள்ளாவிடத்துத் தன்னிடத்திலே யென்பன மூன்றும்

முருளுக்கே யீடமாதலால் மயக்கவணி. சிதாகாயத்தையன்றித் திரி
சியம் வேறின்றோன்புது கருத்து. (௮௫)

(௮ - கை.)

இவர்கள் யாதுக்குச் சலங்காரெனலை இக்கவி கூறுகின்றது.

ஏதுக்கா சைப்படுவா ரேதுக் ககங்கரிப்பா
ரேதுக்கு மாச்சரிய மெய்துவா - ரேதுக்குந்
தாமே சராசரமாத் தாணுவா வேழ்புவிக்கு
மாமேரு வொத்துவாழ்வார்.

(௫ : ரை.) “ஏதுக் காசைப்படுவா ரேதுக், ககங்கரிப்பா ரேது
க்கு மாச்சரிய மெய்துவார்” எ - து. இந்த மகான்கள் சிதாகாசமாகிற
தண்ணைத்தவிரத் திணைத்திணையும் மாறாக வேறின்றையின் இவர்கள்
ஏதற்காக ஆசைப்படுவார்கள்? ஏதற்காக ஆகங்கரிப்பார்கள்? ஏதற்காகக்
கெழ்பிரமடைவார்கள்? ஏனெனில், “ஏதுக்குந் தாமே சராசரமாத்
தாணுவா வேழ்புவிக்கு மாமேரு வொத்துவாழ்வார்” எ - து. சமஸ்த
த்திற்குந் தாமே சராசரமாகியும், இருவகையா நின்றுள்ள சத்தபூமி
கட்டுந் தாமே யாதாரமாகியும் நின்றலால் எவற்றிற்கும் மேலாய மகா
மேருவைவொத்து வாழ்வாரெனற்கு யாது முரண்? இல்லை— எ - து.

சராசரமென்பது: இயங்குதிணை நிலைத்திணையை. இருவகை
யேழ்ப்புவியாவன: அஞ்ஞான பூமி ஏழும், ஞானபூமி ஏழும் என்பவ
ற்றை. “குணமென்றுக்குன்றேறிநின்றார்” என்றிருத்தலின் மாமேரு
வொத்து வாழ்வாரெனக்கூறினார். ஒத்து வாழ்வார் வன்னும் பொரு
ணைக்காலும் சீர்ப்பிரிக்கின் தலைதட்டுமாதலின், ஓசை நோக்கால் வாழ்
வுளி என்பதில் வார் எனப் பிரித்துச் சீர்கொண்க. அது வகையுளி
செய்தலென்னும் இலக்கணத்தாலென்க. சசாதிக முதவிய மூன்றுந்
கூழன்றென்பது கருத்து. (௮௬)

(அ - கை.)

யாது யாதாகமாறினார் தமக்குச் சலன மின்றென்பதை இக்கவி கூறுபின்றது.

மாதிக்கு மாறி மதிசுருகித் தீக்குளிர்ந்திவ்
வாதித்தன் நெற்குவடக் காணலுந் - சோதித்து
முன்னிலைமை யாராய்ந்த முத்தரே யெஞ்ஞான்றுந்
தன்னிலைமை குன்றா தவர்.

(இ - ரை.) “மா திக்கு மாறி மதி சுருகித் தீக்குளிர்ந் திவ்வாதித் தன் நெற்குவடக் காணலும்” எ - து. ஓர் திக்கிருக்குமிடத்து மற் றோர் திக்குவந்துமாறிச் சந்திரன் உட்டணத்தாங்கருவி யக்கனி சீதள தர்மத்தை யடைந்து இந்தச் சூரியன் கிழக்கு மேற்குவிட்டுத் தெற்கு வடக்காக வதயாத்தமனமாகி நிற்கினும், “சோதித்து முன்னிலைமை யாராய்ந்த முத்தரே யெஞ்ஞான்றுந் தன்னிலைமை குன்றாதவர்” எ - து. சுருதி யுத்திகளால் ஆராய்ச்சி செய்து பூருவமாயிருந்த தமது நிலையினை யனுபவத்தால் ஆராய்ந்து தெளிந்த சீவன் முத்தரேயே, படுபவரே யெந்தக்காலத்துந் தன்னிலைமையினின்று மாளுதவர்கள் - எ - று.

மாறுந்தன்மையது கூறியதால் மாளுத்தன்மையதையுந் கூறின ரென்க. யாது மாறினாஞ் சிதாகாயத்திற் கன்மையின் சீவன்முத்தரோ ச் சிதாகாயமெனக் கொள்க. பூதாகாயத்திற்கு முன்பின் இடை யெக் காலமுமெனக் கற்பித்துக் கூறினும் அஃதேற்கில் சிதாகாயமும் ஏற்கு மென்பம்; ஆங்கன மின்றே. ஆதலின் இவ்வுவமை பொருந்த மென்க. ஓராகாயமே சட்டத்தன்மையாயவிடத்துப் பூதாகாயமெனவும், சித்த த்தன்மையாயவிடத்துச் சிதாகாய மெனவுந் கோடற்கு இயையினுச் - தான் அவை யிரண்டு மன்மையிள் இதுபோல்வாரைக் குன்றாந் றென்றார். சிதாகாயமா நின்றலின் இவாகடங்கீச் சலன மின்றென்பது

(அ - கை.)

ஞானிக்ஞ்செயல் இஃவீதன இக்கவி கூறுகின்றது.

மெத்தென்ற சொல்லும் விருப்பமற்ற நோக்குமெலாஞ்
சுத்தென்ற நெஞ்சுந் தளர்நடையுஞ் - சித்தத்
தடங்கீர் மகிழ்வு மன்வரதம் பெற்ற
திடந்தானே ஞானி செயல்.

(இ - ரை.) “மெத்தென்ற சொல்லும் விருப்பமற்ற நோக்கு
மெல்லாஞ் சுத்தென்ற நெஞ்சுந் தளர்நடையும்” எ - து. கழனமில்லாத
சொல்லும், விருப்பமில்லாத பார்வையும், சமஸ்தத்தையும் உண்டாம
வழிவழமாகக் கருது மனமும், சேர்வுள்ள நடையும், “சித்தத் தடங்கீர்
மகிழ்வு மனவரதம்பெற்ற திடந்தானே ஞானிசெயல்” எ-து. அடக்க
அடங்காத உள்ளக் களிப்புஞ் சதாகாலமும் ஐயந்திரிபிற்றிப் பெற்ற
கலங்கீராத நிலையே ஞானிகள் இயற்றுஞ்செயல்—எ - து.

சிதாகாயத்தையன்றி வேறன்மையின் விருப்பமற்ற நோக்கென
வும், ஞாபாபங்களைக் கரைத்து அனைத்தையுஞ் சிற்பிரகாசமாகக்
காண்டலின் எலாஞ் சுத்தென்ற நெஞ்செனவும், யாதுசார்பு மின்மை
ழின் தளர்நடையெனவும், சுருதியுத்தியாலல்லாமல் ஆசிரியன் அருணை
க்காலெய்தலின் சித்தத்தடங்கீர் மகிழ்வெனவும், அறிவறியாமைக்
கிடை நிற்கும் திரஞானமே தீர்வெனக்காண்டலின் அனவரதம்பெற்ற
திடந்தானெனவுங் கூறியவாறு காண்க. சூருத்து வெளிப்படை. (சுகூ)

(அ-கை.)

மகான்களது சிந்தை யீணையதென தூக்கவி கூறுகின்றது.

எல்லா விடத்து மெமைக்கண்டோ பெம்மிடத்தி
டெல்லாமுங் கண்டோ மெண் நேகமாதீ - கல்லான்பி
கற்று வனுபுகி, கைகண்டார் மறீறேது
மற்றார்சீ வன்முத்த ராம்,

(இ - ரை.) “எல்லாவிடத்து மெமைக்கண்டோ மெம்மிடத்தி லல்லா முன் கண்டோமென்று” எ - தி. சொக்காசமே யாமாதலின் அல்லாவுலகின் கண்ணும் எமதெதார்த்த வடிவினைக் கண்டனம். அங் கண்டபடி எம்மிடத்திலுஞ் சமஸ்தவுலகங்களையுங் கண்டன் மென்று ஐயமறத் தெளிந்து, “ஏகமாக் கல்லுமை கற்ற வுனுபூதி ககண்டார் மற்றேது மற்றார் சேவன்முத்தராம்” எ - து. அப்பேத லாகப் படியாத படித்த அனுபூதிநிலையை உள்ளங்கை நெல்லிக்கீரி யோ பிறத்தியட்சமாக்கண்டமகாண்டன் யாலுரோ அவரே சொல்லி வடங்காத பந்தங்கள் சிறிதுமின்றிக் கழஞ்றவராகிய சேவன்முத்த ராணற்கு இயைந்தவராகர்—எ - று.

சொக்காசமே சக சேவ பரமாகப் பரிணமித்ததென்றற்குப் பிரத்தி பட்சானுபவ மில்லாவிடத்து முரணெய்துமாதலின், அனுபூதி கை கண்டாரென்றார். கல்லாமை கற்றுல்: ஞானசிரியரது கடைநோக்குக் கெதிர்காத்தலை. அனுபூதி கண்டாரென்றது கைகண்டாரென மிகை படக்கூறலால் ஞானகதப் பிரத்தியட்சமென்றும். ஏகமாதல் ஞெப்பி யே பிரியமாதலை. எல்லாவிடத்தும் எம்மைக்காண்டல் பார்ப்பானைப் பார்த்தலும், எம்மிடத்தில் எல்லாமுங் காண்டல் அங்ஙனம் பார்ப் பானையன்றித் தினைத்தூணையும் வேறில்லாமையுமாம். இங்ஙனமாக நெய்யென்பது கருத்து. எல்லாவிடத்தும் எல்லாமும் என்பவற்றி றும்மை முற்றுமை. (சுசு)

(அ - கை.)

இவர்கட்கு விதிவிலக்கு இனையென இக்கவி கூறுகின்றது. ௧ 1/2

தானேக லீகியுப சாந்தனாய் நின்மலனாய்
வானே முத்தற்றன் வடிவானு - ஞானி.
விடுத்ததொழி நெல்லகம் நிலக்காரமுமன் லே
விடுத்ததொழி லாசார மாம்.

